

Убеждението на единоебожието

и пояснение на това, което го отслабва или
анулира от голям и малък ширк,
вероотстъпничество, нововъведения и
останалите неща.

Писател:

Д-р Салих ибн Феузан ибн Абдуллах Ел-
Феузан

член на съвета на големите учени

Преводач:

Емин Голев

дар ел- Асиме

за издателство и разпространение

Бисмилляхи

Ер- Рахмани

Ер- Рахим

Въведение

Слава на Аллах, Господаря на световите, и нека мира и благослова да бъдат над доверения и правдив Негов Пратеник- нашия Пратеник Мухаммед- семейството и всичките му сподвожници.

Това е книга в науката единобожие¹. Съблюдавал съм да бъде кратък в изказа си и да подбера лесни за разбиране фрази. Събрал съм тази книга от много източници, от книгите на известните ни учени. Особено от книгите на Шейху Ел- Ислям ибн Теймийе, от книгите на ибн Ел- Каййим и др. Няма никакво съмнение, че науката за ислямското убеждение е основното знание, за което трябва да се погрижим да бъде изучавано, преподавано и прилагано с доводи, за да бъдат делата правилни и приети при Аллах, полезни и за двата свята. Още повече, че ние се намираме във време, в което има много отдалечили се течения: атеизъм, суфизъм, тероризъм, обожествяване на мъртви хора и нововъведения, противоречащи на пратеническите напътствия. Всички те са опасни, когато мюсюлманина не се е запасил със запаса на правилното убеждение, което е съсредоточено върху Корана, суннета² и праведните предци. Запасилият се с това убеждение е образован и е далеч от това да го грабнат и отнесат тези потоци на теченията и заблудата. Това ни кара да се погрижим сериозно за преподаването и разпространението на това правилно убеждение на потомците на мюсюлманите от достоверните му източници.

И нека саляту селяма да е над нашия Пейгамбер Мухаммед, семейството и сподвижниците му.

¹ Монотеизъм- на арабски „теухид“.

² Думите, делата, утвържденията, нравите и качества на Пратеника /саллелаху алейхи уе селлем/.

Глава първа

Въведение в изучаването на убеждението³

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Какво означава „убеждение“ и пояснение на важноста му като основа върху която се основава изграждането на религията.

Втори раздел: Източниците на правилното убеждение и методът на праведните предци при изучаването му.

Трети раздел: Отклоняване от правилното убеждение и начините на предпазване от това.

³ Убеждение- на арабски „акида“.

Първи раздел

Пояснение на думата „Акида⁴“ и пояснение на важността му, като основа върху която се основава изграждането на религията.

Акида в езиковото значение:

Думата Акида произлиза от ел- акд⁵, което означава привързването към нещо. Убеден е в това и това, т.е. съвестта и сърцето му са привързани към него. Убеждението: „Това, в което човек вярва.“ Бива речено: „Той е със здрави убеждения“, т.е. изчистени от съмнения. Убеждението е дело на сърцето, а то е: Вярването на сърцето в нещо и убедеността му в него.

Акида в терминологичното значение в Исляма:

Това е вяра в Аллах, Мелаякетата⁶, Книгите, Пратениците, Съдния Ден и Съдбата с доброто и лошото в нея. Тези неща се наричат: „Основи на вярата“.

Шериата⁷ се разделя на две части: Иатикадийят⁸ и амелият⁹

Иатикадийят: Тези неща не се отнасят за начина на извършване на делата. Например: Вярата в Господството на Аллах и задължителността да Му се служи, както и вярването в останалите основи на вярата, споменати по- горе. Тези неща се наричат: „Основни.“

Амелият: Тези неща се отнасят за начина на изпълнение на определените дела. Например: Изпълнението на молитвата намаз, Зекята, говеенето и останалите практически разпоредби и постановления. Тези неща се наричат: „Второстепенни“ , защото на базата на първите (иатикадийят) се определя дали са приети или отхвърлени.“¹⁰

И така, правилното убеждение е нещото, върху което се крепи вярата и нещото, с което се приемат делата. Както казва Всевишния Аллах: „**Който копнее за срещата със своя Господар, да върши праведни дела и в служенето си на своя Господар никога да не съдружава с Него!**“¹¹

Също така Всевишния казва: „**Кажете: “Нима на друг, а не на Аллах, ми повелявате да служа, о, невежи?”**“¹²

⁴ Убеждение, вяра.

⁵ Връзване, завръзване

⁶ Невидими и безгрешни творения на Аллах сътворени от светлина.

⁷ Нещата, които Аллах е узаконил и предписал от убеждения, вярвания и постановления.

⁸ Убеждения, вярвания

⁹ Дела, действия

¹⁰ Шерх Акиде Ес- Саринийе (1/4)

¹¹ Ел- Кехф: 110

¹² Ез-Зумер: 65

Също така Всевишния казва: „**На Аллах служи, предан Нему в религията! Единствено Аллах е достоен за чистата религия.**“¹³

Тези свещени знамения и останалите като тях, а те са много, доказват, че делата се приемат единствено, когато са пречистени от съдружаване. На второ място, първата грижа на всички пратеници – мира и благослова на Аллах да е над тях – е била да поправят убежденията при хората. Именно заради това първото нещо, към което са призовавали народите си е било да обожествяват единствено Аллах и само на Него да служат, изоставяйки всяко нещо, което се обожествява и на което се служи, освен Него. Както казва Всевишния Аллах: „**И при всяка общност изпратихме пратеник: “Служете на Аллах и странете от сатаните**“¹⁴“¹⁵

И всеки пратеник, още в началото, когато започвал да поучава народа си, е казвал: „...**служете на Аллах! Нямайте друг (истински) бог освен Него!**“¹⁶ Това е казано от Нух (Ной), Худ (Евер), Салих (Шела), Шуайб (Иотор) и всички останали пророци.

Пратеника Мухаммед /*саллеллаху алейхи уе селлем*¹⁷ е прекарал тринадесет години в Мекка, след като бил изпратен като пратеник, и през всички тях призовавал хората към единобожие, поправяйки убеждението и вярата им. Така е защото убеждението е нещото, върху което се построява религията. По същия начин във всяко едно време призоваващите следват стъпките на пратениците и пейгамберите, започвайки призива си с призив към единобожието и поправяне на погрешните вярвания с правилно убеждение. След това преминават към повеляването на останалите религиозни повели и постановления.

¹³ Ез- Зумер: 2-3

¹⁴ Тук думата на арабски е „Ет- Тагут“, която означава: „Всяко нещо, което бива обожествявано, освен Аллах.“

¹⁵ Ен- Нехл: 36

¹⁶ Ел- Еараф: 59,65, 73, 85

¹⁷ Аллах да го благослови и с мир да го дари

Втори раздел

Източниците на правилното убеждение и метода на праведните предци при изучаването му

Убеждението е ет- теукифийе¹⁸- т.е., то не се потвърждава и признава, освен с аргумент от Узаконяващия в религията- Аллах. При него няма място за собствено виждане, размишления и човешки труд. Следователно, източниците за убеждението са ограничени в Корана и суннета. Така е защото никой не е по- знаещ за Аллах, за това, с което Той се назовава и описва, и за това, от което Той се пречиства и отрича за Себе Си, освен Него. И след това, няма човек, който да познава по- добре Аллах, от Пратеника Му Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Именно поради тази причина праведните предци са черпели информация за убежденията и вярата си само от Корана и суннета.

И така, това, за което има довод в Корана и суннета по отношение на Всевишния Аллах, те вярвали в него, били убедени в него и го прилагали на практика, а това, за което няма довод в Книгата на Аллах и суннета на Пратеника Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*, те не го приемали за Всевишния Аллах и го отхвърляли. Това е причината да няма разногласие по между им във вярата и убеждението. Тяхното убеждение било еднакво и те били една общност, защото Аллах лично се е заел да дари с единодушие, правилно убеждение и еднакъв метод, всеки, който се придържа към Корана и суннета. Всевишният Аллах казва: „ **И се привържете всички за възето на Аллах, и не се разделяйте,**“¹⁹

И Всевишният Аллах казва: „**И щом ви се яви напътствие от Мен, - който следва Моето напътствие, той нито ще се заблуди, нито ще пострада.**“²⁰

Това е причината да бъдат именувани тези хора със „спасената група“. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* свидетелства, че тази група ще е спасената (от наказание) на Съдния ден. Той съобщава, че неговата общност ще се раздели на седемдесет и три групи и всички ще са в огъня, освен една. Когато бил попитан коя е тя, той отговорил: „**Тя е с тази, която е на това, на което съм аз и моите сподвижници в този ден.**“²¹

Това, за което ни е известил Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* вече се е случило в реалността. След като се появяват групи хора, които изграждат убежденията си върху друго, а не върху Корана и суннета, като например: Илм ел-Келям²² и логически правила наследени от древногръцки философи, тогава се появява отклонение от правилното убеждение и настъпва разделение в убеждението

¹⁸ Т.е. базира се на Корана и суннета и тук няма място за философии, хорски разсъждения и човешка логика и разум

¹⁹ Аали Имран: 103

²⁰ Та-ха: 123

²¹ Ахмед

²² „Ислямска схоластична теология“ или „спекулативна теология“- теология, която тълкува догматите на Исляма, основавайки се на разума - 'акл (عقل)

и вярата. Оттам се нарушава единодушието, настъпва разногласие и се пропуква постройката на ислямската общност.

Трети раздел

Отклоняване от правилното убеждение и начините на предпазване от това

Отклоняването от правилното убеждение е пагубност и гибел, защото именно правилното убеждение е силната мотивация, която води до полезни дела. Човек без правилно убеждение е като плячка на илюзии и заблуди, които се трупат върху него. Те замъгляват доброто му зрение водещо го до щастлив живот и до такава степен му дотяга живота, че опитвайки се да се избави от дотегналото му положение е готов да сложи край на живота си, дори да е чрез самоубийство. Това се наблюдава при много хора загубили напътствието на правилната вяра. Общността, която не се ръководи от правилните вяра и убеждение е загубила всичко необходимо за щастлив живот. Тази общност може да има изключително голямо материално богатство, но то често да я води към сеене на развала по Земята и разруха, както се наблюдава при някои общности. Така е, защото това богатство има нужда от правилно и разумно разпределение, за да се възползва човека максимално от него. Това се постига чрез правилната вяра. Всевишния Аллах казва: **„О, пратеници, яжте от богатата и вършете праведни дела!”**²³

Също така Всевишния Аллах казва: **„И отдадохме на Дауд предпочитание от Нас: „О, планини, и вие, птици, възславяйте заедно с него [Аллах]!” И размекнахме за него желязото. [И му рекохме]: „Направи широки ризници и ги оразмери! И вършете праведни дела! Зрящ съм аз за вашите дела.”** И на Сулейман - вятъра... Утринният му ход бе колкото месец [ход на другите], и вечерният - колкото месец. И разтопихме за него медта като извор. И джиновете [подчинихме] да работят пред него с позволенията на неговия Господар. А който сред тях се отлъчеше от Нашата повеля, го карахме да вкуси от мъчението на Пламъците. Правеха за него те каквото пожелае - светилища и изваяния, и блюда, колкото басейни, и закрепени котли. О, роде на Дауд, служете [на Аллах] с признателност! Малцина от Моите раби са признателни.“²⁴

Силата на убеждението и вярата не трябва да се отделя от силата на материалното. А ако се отдели, тогава се залагат на нейно място погрешни убеждения и вярвания използващи материалното за разруха, сеене на развала и подтисничество, както се наблюдава на места където липсва правилното убеждение, но има голямо земно богатство.

²³ Ел- Му‘минун: 51

²⁴ Себе‘: 10-13

За отклоняването от правилните вяра и убеждение си има причини, с които човек трябва да бъде запознат, от тях са:

- 1- Невежество по отношение на правилното убеждение-** това се дължи на неизучаването и непреподаването на това убеждение или на незаинтересованост и грижа към него. Така чрез тези неща израстват поколения непознаващи това убеждение и нещата, които му противоречат и го анулират. Такова поколение приема истината за заблуда и заблудата за истина, както е казал Умер ибн Ел-Хаттаб */радийеллаху анху*²⁵: „Когато в Исляма израснат поколения, които не познават невежеството, тогава връзките²⁶ на Исляма ще се развързват една по една.“
- 2- Сляпо следване на онова, което са следвали бащите и предците и придържането към него, дори то да е неправилно, и изоставяне на противоположното, дори то да е истина.** Както казва Всевишния Аллах: „И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!” - казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си!” Ала нима и ако техните предци не са проумели нищо и не са били напътени?²⁷
- 3- Сляпо следване на становища и хорски изказвания по отношение на вярата, без да се търси довод за тях и без да се проверява истинността им-** това е реалност при отклонили се течения като джехмийе²⁸, муатезиле²⁹, ешаира³⁰, суфий³¹. Всички те следват водачите си (имамите си) живели преди тях в заблудата им и така се отклоняват от правилните убеждения.
- 4- Преувеличение към приближените раби до Аллах (еулия) и праведните хора поставяйки ги над реалното им място-** това се случва, когато човек бива убеден и вярва, че те притежават качества, които са присъщи само за Аллах, например: Да им помогнат, да им допринесат полза, да отблъснат от тях сполетялата ги беда, да ги приемат за посредници между тях и Аллах при задоволяване на нуждите или отправяне на дуа³². И така, докато накрая не стигнат до обожествяването им, освен Аллах и служенето на тях, като колене на курбан при гробовете и тюрбетата им, вричане в тях, даване на обет заради тях, отправяне на дуа към тях, търсене на помощ от тях и търсене на посредничество чрез тях³³. Това се случило с праведни хора от народа на Нух³⁴, когато хората казали: „И казваха: “Никога не изоставяйте своите божества, не изоставяйте нито Уад, нито Суаа, нито Ягус

²⁵ Аллах да е доволен от него

²⁶ Т.е. задължителните неща (фард) и повелите ще се изоставят от тях едно по едно.

²⁷ Ел- Бакара: 170

²⁸ Течение следващо човек на име Джехм (Джам) ибн Сафуан появило се в първата четвърт на втори век по хиджра.

²⁹ Течение появило се в края на Омаядския халифат

³⁰ Течение следващо Ебу Ел- Хасен Али ибн Исмаил Ел- Еш'ари, роден 206 год. по хиджра в гр. Бесра.

³¹ Ибн Теймие е казал: „Първият човек, известен като суфи, е Ебу Хашим Ел-Куфи през 150 г. по хиджра.“

³² Молба за нещо, като: „О, Аллах, опрости ми!“

³³ Т.е. ползвайки ги като посредници между тях и Аллах, надявайки се тези праведни хора да се застъпят за тях пред Аллах.

³⁴ Това са праведни хора, които са били от най- вярващите в Аллах, но след смъртта им народа на Нух им правят портрети и след известно време започват да ги обожествяват и да им служат, така както се служи само на Аллах.

и **Яук, и Неср!**”³⁵ Същото е положението на хората служещи на гробове, както е в много от държавите в ден днешен.

- 5- Небрежност към размишляването върху знаменията на Аллах в тази вселена и върху Кораничните знамения на Аллах-** също така и размишляването върху драстичното увеличение на материалната цивилизация, което кара хората да превъзнасят себе си и да причисляват всички заслуги към техните умения, усилия и изобретателност. Точно така, както се е случило с Карун³⁶ отпреди: „**Рече: “Всичко това ми бе дадено само заради моето знание.”**”³⁷ Или както човек казва: „**“Аз заслужавам това...”**”³⁸, **“Това ми бе дарено само заради моето знание.”**”³⁹

И така, много хора не размишляват върху това кой всъщност е сътворил и дарил тези велики неща, кой всъщност дарява тези невероятни възможности, кой всъщност е сътворил човека и му е дарил изключителни възможности, сили и умения, за да изобретява, да измисля, да се възползва от нещата дадени от Великия Творец: „**А Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите.**”⁴⁰

„**Нима не погледнаха към владението на небесата и на земята, и към нещата, които Аллах е сътворил, и че може срокът им да е наближил? И в кое слово подир това ще повярват?**”⁴¹

„**Аллах е, Който сътвори небесата и земята, и изсипа вода от небето, и извади с нея от плодовете препитание за вас, и подчини за вас корабите да плават по морето според Неговата повеля, и подчини за вас реките, и подчини за вас слънцето и луната - усърдни [в движението си], и подчини за вас нощта и деня, и ви дава от всичко, за което Го молите. И ако пресмятате благодеянията на Аллах, не ще ги изчислите. Човек е голям угнетител, голям неблагодарник.**”⁴²

- 6- Липса на правилно възпитание и насочване в дома-** Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**Всяко едно новородено дете се ражда на фитра**”⁴³, **но родителите му го правят евреин, християнин или зороастриец.**”⁴⁴

Родителите имат голяма роля при изграждането и насочването на детето.

- 7- Нежеланието на образователните органи и медиите да изпълнят своята мисия** **образователна** **младите поколения в правата вяра и правилното убеждение-** за съжаление повечето учебни програми не отделят нужното внимание за духовната част при децата, или дори изобщо не ги интересува. Същото е положението и при много от медиите - визуални или аудио медии, или дори списания, вестници и т.н. водят обществото до развала и отклонение от правилните вярвания. Или пък тези медии се придържат единствено към материалното и лукса, без да обръщат никакво внимание на морала, доброто поведение, правата- приета от Аллах вяра и правилните убеждения. Така част от

³⁵ Нух: 23

³⁶ За повече информация за този човек погледнете сура Ел- Касас 76- 83

³⁷ Ел- Касас: 87

³⁸ Фуссилет: 50

³⁹ Ез- Зумер: 49

⁴⁰ Ес- Саффат: 96

⁴¹ Ел- Еараф: 185

⁴² Ибрахим: 32- 34

⁴³ Природно заложено качество у него да вярва само в един Бог- Аллах

⁴⁴ Ел- Бухари и Муслим

медииите разпространяват най- различни течения и накрая израства поколение, което е далеч от вярата и убеждението, което Аллах приема.

Как да се предпазим и спасим от отклоняване от правилното убеждение и приетата от Аллах вяра:

- 1- Да се завърнем към Книгата на Превеликия и Всемогъщ Аллах и към суннета на Неговия Пратеник /саллеллаху алейхи уе селлем/, черпейки знания за убеждението и вярата от тях по същия начин както праведните предци са базирали убежденията си на тях.** Доброто на тази общност се крие само в онова, в което е било добро за първите поколения вярващи. Но наред с това човек трябва да изучава сектите и отклонилите се течения, както и съмненията и заблудите им, за да е наясно и да се предпази от тях, отговаряйки на тях по подходящ начин. Така е защото, този който не познава злото, той лесно може да попадне в него.
- 2- Грижата да се изучава правилното убеждение и правата вяра във всички нива при подрастващото поколение-** трябва да има достатъчно религиозни часове и сбирки, както и сериозни изпити, за да може да се заложи правилното убеждение при подрастващото поколение.
- 3- Да се четат и преподават книги на известни учени, доказани в правилните си вярвания и убеждения-** и да се страни от литература на секти и течения като суфии, хора подкрепящи нововъведения, джихмийе, муатезиле, ешаира, матуридийе и др.. Изключение е случая, когато човек е вещ и ги чете с намерение да е запознат и да отговаря подобаващо на отклоненията и заблудите им, предупреждавайки останалите хора за тях.
- 4- Наличието на праведни, благочестиви призоваващи хора, които да преподават правилното убеждение на останалите и да отговарят подходящо на сектите, теченията и заблудата.**

Глава втора

Пояснение на думата „теухид“ и видовете му

Теухид- това е единството на Аллах в сътворяването, владението и разпореждането Му, искреността в служенето на Него и изоставянето на всяко нещо, което се обожават и обожествяват освен Него, както и потвърждаването на всички съвършени имена и качества, които Той притежава, пречиствайки го от недостатъци и несъвършенство. Това определение обхваща всички три вида теухид⁴⁵, а те са:

1- Единство в господството⁴⁶

В него се съдържат следните раздели:

Първи раздел: Пояснение какво означава „единство в господството, природната му заложеност у хората и признаването му от съдружаващите.

Втори раздел: Пояснение на значението на думата „Рабб“⁴⁷ в Корана и суннета, както и погрешните разбирания на заблудили се общности, с кратък отговор на тях.

Трети раздел: Пояснение, че цялата вселена и всичко в нея са подчинени и покорени на Аллах.

Четвърти раздел: Пояснение на метода, който следва Корана в потвърждаването на единството на Аллах по отношение на сътворението, даряването с препитание и останалите неща.

Пети раздел: Пояснение на пряката свързаност на единството в господството с единството в божествеността на Аллах.

⁴⁵ Теухид- единство, единобожие, мототеизъм. Когато се спомене тази дума в Исляма се има предвид да се приеме за Господар и Бог само Аллах, единствено на Него да се служи и да се вярва в съвършените му имена и качества.

⁴⁶ Теухид ер- Рубубиййе.

⁴⁷ Господар.

Първи раздел

Пояснение какво означава „единство в господството“, природната му заложеност у хората и признаването му от съдружаващите

Теухид (единобожие)- общия му смисъл е единството на Всевишния Аллах в Господството Му, служенето с искреност само на Него, и потвърждаването на имената и качествата Му. Така теухида е три части:

Теухид ер- рубубиййе, теухид ел- улюхиййе и теухид ел- есма уе- с- сифат. Всеки от тези три вида носи с него собствено значение, което трябва да бъде пояснено, за да се определят разликите помежду им.

1- Теухид ер- рубубиййе (единство/единобожие в Господството на Аллах)-

това означава човек да приеме Аллах за един, единствен в действията и делата Му. Или означава човека да бъде убеден, че:

- Аллах е единствения Творец на всички създания: **„Аллах е Творецът на всяко нещо“**⁴⁸
- Аллах е Вседаряващия препитанието за всички твари, хора и останали творения: **„И няма по земята твар, препитанието на която да не е от Аллах.“**⁴⁹
- Аллах е Владетеля на властта, Той управлява делата на целия свят, Той се разпорежда както пожелае, Той приема когото пожелае за Свой приближен и Той отдалечава от Себе си когото пожелае, Той въздига и Той унижава, Той за всяко нещо има сила, Той се разпорежда с деня и нощта, Той съживява и умъртвява: **„Кажи: “О, Аллах, Владетелю на владението, Ти даряваш владението на когото пожелаеш и отнемаш владението от когото пожелаеш, и въздигаш когото пожелаеш, и унижаваш когото пожелаеш. Доброто е в Твоята Ръка. Ти за всяко нещо имаш сила. Ти въвеждаш нощта в деня и Ти въвеждаш деня в нощта, и изваждаш живота от мъртвото, и изваждаш мъртвото от живота, и безмерно даваш препитание комуто пожелаеш .”**⁵⁰

Пречистият Аллах отхвърля за Себе Си да има съдружник или помощник във властта така, както отхвърля да има съдружник в сътворяването и даряването на препитание. Всевишният Аллах казва: **„Това е творението на Аллах. Покажете Ми какво са сътворили другите, а не Той!“**⁵¹

⁴⁸ Зумер: 62.

⁴⁹ Худ: 6.

⁵⁰ Аали Имран: 26- 27.

⁵¹ Лукман: 11.

И Всевишният Аллах казва: „**Или кой може препитание да ви даде, ако Той задържи Своего препитание?**“⁵²

Аллах е оповестил единството Си в Господството Му, което е над всички създания, казвайки: „**Хвала на Аллах - Господаря на световете,**“⁵³

Също така Всевишният Аллах казва: „**Вашият Господар е Аллах, Който сътвори небесата и земята в шест дена, после се въздигна [безподобен] Той на Трона. Покрива Той с нощта деня, който я следва безспир. И слънцето, и луната, и звездите са покорни на Неговата повеля... Негови са творението и повелята. Благословен е Аллах, Господарят на световете!**“⁵⁴

Аллах е сътворил всички творения с природно заложено качество в тях да приемат Господството Му. Дори езичниците, които Му преписват съдружник в богослуженията си, признават, че Той е един- единствен в Господството Си. Всевишният Аллах казва: „**Кажете: “Кой е Господарят на седемте небеса и Господарят на великия Трон?” Ще кажат [неверниците/съдружаващите]: “Аллах!” Кажете: “Не ще ли се побоите?” Кажете: “В чии ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?” Ще кажат: “На Аллах!” Кажете: “Как тогава сте омагьосвани?”**“⁵⁵

По отношение на този вид единство/единобожие, няма нито една известна група от хората, която да го оспорва и отхвърля. Така е защото в сърцата е заложено от Аллах да признават този вид единобожие повече, отколкото да признават каквото и да е друго от нещата при тях. Както споменава Аллах, това го потвърждават пратениците: „**Казваха техните пратеници: “Нима има съмнение спрямо Аллах - Твореца на небесата и на земята?”**“⁵⁶

Най- известният с отхвърлянето и оспорването господството на Аллах, човек от историята е фараона, но всъщност вътрешно той е бил убеден в това господство. Затова Муса (Моисей) му рекъл: „**Рече [Муса]: “Ти вече узна, че тези [знамения] ги низпосла като явни доводи не друг, а Господът на небесата и на земята.**“⁵⁷

Също така Аллах казва за него и народа му: „**И ги отрекоха с гнет и надменност, въпреки че душите им се убедиха в тях.**“⁵⁸

В ден днешен също има хора, които отхвърлят господството на Аллах, това са комунистите. Те явно го отхвърлят с надменност, но всъщност дълбоко в себе си са убедени и знаят, че всяко нещо, което съществува на този свят трябва да има някой, който да го е създал, и всяко нещо, което е сътворено, то

⁵² Ел- Мулк: 21.

⁵³ Ел- Фатиха: 2.

⁵⁴ Ел- Еараф: 54.

⁵⁵ Ел- Му'минун: 86- 89.

⁵⁶ Ибрахим: 10.

⁵⁷ Ел- Исра: 102.

⁵⁸ Ен- Немл: 14.

трябва да има творец, и всяка една следа трябва да говори за оставилия я. Всевишният Аллах казва: „**Нима бяха сътворени от нищо, или те са творците? Или те сътвориха небесата и земята? Не, ала не се убеждават.**“⁵⁹

Размишлявай върху целия свят, горния и долния му слой (небесата и земята), със всичките му части, и ще намериш, че той свидетелства за Твореца, Владетеля и Създателя му. Отричането и отхвърлянето на Създателя му, използвайки разума и природата, е като отричането и оспорването за съществуването на този свят. Няма никаква разлика, понеже истинното знание свидетелства за съществуването на Един- Единствен творец. Комунизмът в ден днешен не може да се похвали с това, че отхвърля съществуването на Господаря- Аллах, защото това отричане е на базата на високомерие и надменност и противоречи на разума и здравето мислене. Този, който е на това положение, е като члове, който е блокирал разума си и зове хората да му се присмиват.

Един поет е казал:

Как може на Бог да не се покоряват,
а невежите да Го отричат,
като във всяко нещо за Него знамение има,
доказващо, че Той е Един- Единствен.

Втори раздел

Пояснение на значението на думата „Ер- Рабб“ в Корана и суннета, както и погрешните разбирания на заблудили се общности, с кратък отговор на тях

1- Пояснение на думата „Ер- Рабб“⁶⁰ в Корана и Суннета

Думата „Ер- Рабб“ е отглаголно съществително от раббе, йеруббу⁶¹, което означава: Сътворява нещо от положение към положение, и накрая към положение на пълнота. Бива речено: „Раббеху“, „Раббаху“, „Раббебеху“. Думата „рабб“ (господ/господар) е отглаголно съществотглаго, отнасящо се за извършителя на действието. Не се казва безусловно „Ер- Рабб“ (Господарят), освен за Всевишния Аллах, Който се грижи за това, което е добро за

⁵⁹ Ет- Тур: 35- 36.

⁶⁰ Рабб- Господар.

⁶¹ Глагол в минало и сегашно време, който означава: господства, владее, разпорежда се със собственост, управлява.

творенията Си. Пример за това са Словата Му: „...**Господарят на Световете**“⁶², **„Вашият Господ и Господът на древните ви предци...“**⁶³

И не се казва за друг „Господар“, освен за ограничено притежание, или както бива речено: „Господаря на дома“, „Господаря на коня“- т.е. „собственика“. Това се съдържа в словата на Всевишния Аллах, Който разказва за Юсуф (Йосиф) */алейхисселлям*⁶⁴: „**Спомени за мен пред своя господар. Но сатаната го накара да забрави за споменаването пред неговия господар.**“⁶⁵“⁶⁶; също така в словата на Всевишния: „**Върни се при своя господар...**“⁶⁷; също така словата на Всевишния: „...**единият от вас ще дава на своя господар да пие вино...**“⁶⁸

Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал за загубената камила: „...**докато я намери нейния господар.**“

От казаното до тук разбираме, че думата „Господар“ се отнася за Аллах, когато е с определителен член или е за (безусловно/неограничено) притежание. Бива речено: „Господарят“, „Господарят на световете“, „Господарят на хората“. А когато думата „Господар“ се използва за друг, освен за Аллах, тогава се използва само за ограничено притежание, например: „Господаря на дома“, „Господаря на къщата“, „Господаря на камилите“, (т.е. собственика).

Значението на „Господарят на световете“ е: Творецът им, Владетелят им, Управляващият ги, Грижещият се за тях чрез благата Си, чрез изпращането на Пратеници, чрез низпославането на писания, Този, Който ще им въздаде за делата им. Шейх ибн Ел- Каййим */рахимехуллах*⁶⁹ е казал: „*Господството е пряко свързано с повелите и забраните към рабите, с въздаянието на вършещия добро за доброто му и вършещия зло за злото му.*“⁷⁰

Това е същността на Господството.

2- Разбирането на думата „Господ/Господар“ при възприятията на групи хора, изпаднали в заблуда:

Аллах е сътворил хората и ги е предразположил да спазват единобожието и да опознаят Твореца си, залагайки го като природно заложено качество в тях. Или както казва Всевишният Аллах: „**И обърни своето лице към религията -**

⁶² Ел- Фатиха: 2.

⁶³ Еш- Шуара: 26.

⁶⁴ Аллах да го дари с мир.

⁶⁵ Т.е. твоя управник, владетел.

⁶⁶ Юсуф: 42.

⁶⁷ Юсуф: 50.

⁶⁸ Юсуф: 41.

⁶⁹ Аллах да се смили над него.

⁷⁰ Медаридж Ес- Саликин (1/8).

**правоверен, - към природата, според която Аллах е създал хората!
Религията на Аллах е неизменна....⁷¹**

Също така Всевишният Аллах казва: „**И когато твоят Господар извади от синовете на Адем, от гърба им, тяхното потомство, и ги накара да засвидетелстват за себе си: “Не съм ли Аз вашият Господар?”**, казаха: **“Да, свидетели сме.”⁷²**

Признаването на господството на Аллах и обръщането към Него е природно заложено качество у всеки човек, а езичеството и съдружаването е нещо, възникнало впоследствие. Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**Всяко едно новородено дете се ражда на фитра⁷³**, но родителите му го правят евреин, християнин или зороастриец.⁷⁴ Ако човека и вродената от Аллах природа биват оставени, то той непременно ще се насочи към единобожието и призова на пратениците, призова, с който те са дошли, призова, с който са низпослани книгите, призова, към който ни насочват знаменията в тази вселена. Но погрешното възпитание и безбожната среда са двете неща, които променят посоката на новороденото, и така то в бъдеще започва да следва родителите си в заблудата и отклоненията.

Всевишният Аллах казва в хадис кудсий⁷⁵: „**Сътворих моите раби правоверни, но шейтаните ги отклоняват.**“⁷⁶ Т.е.: Отклоняват ги към идолопоклонничество и ги карат да приемат други за богове, вместо Аллах. Така тези хора попадат в заблуда, илюзия, разногласие и разделение, всеки от тях приема измислен бог, на когото да служи, бог, който е различен от бога на другия. Това се получава, защото когато те изоставят истинския бог, тогава Аллах ги изпитва като ги насочва да приемат измислени богове. Всевишният Аллах казва: „**Това е Аллах, вашият истински Господар. И какво друго има извън истината освен заблудата?**“⁷⁷ А заблудата няма граница, нито край, тя става задължителна за всеки един, който се е отдръпнал от Истинския Си Господар. Всевишният Аллах казва: „**Кое е по-добро - разни богове или Аллах, Единосъщия, Покоряващия? Вместо на Него, служите само на имена, които вие и предците ви сте именуvalи. Аллах не е низпослал довод за това.**“⁷⁸

Съдружаването (езичеството) в Господството се проявява чрез приемането на друг за творец, освен Аллах, на когото му се придават несправедливо качества и дела, които са присъщи единствено за Аллах. Така част от езичниците си въобразяват, че нещата, които обожествяват, могат да се разпореждат с част от нещата в тази вселена. Така шейтанът си играе с тях чрез обожествяването от тяхна страна на измислените им богове, така както си играе с всеки един народ, според нивото на техния разум. Група хора ги зове към служенето на мъртви хора, зове ги да им правят портрети и да се кланят на

⁷¹ Ер- Рум: 30.

⁷² Ел- Еараф: 172.

⁷³ Природно заложено качество у него да вярва само в един Бог- Аллах.

⁷⁴ Ел- Бухари и Муслим.

⁷⁵ Хадис, в който Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* предава, че Аллах е казал.

⁷⁶ Муслим и Ахмед.

⁷⁷ Юнус: 32.

⁷⁸ Юсуф: 39- 40.

тях, както се е случило с народа на Нух. Друга група ги зове да служат на небесните тела, въобразявайки си, че те оказват влияние върху света (съдбата). Така те правят храмове и специални места за богослуженията си.

Тази група се разделя по отношение на служенето им на небесните тела, част от тях обожествяват слънцето, друга част луната, трета част обожествяват други небесни тела. И така стигат до положение, когато построяват храмове, в които се служи на определените небесни тела. Друга група хора обожествяват огъня, те се наричат меджус⁷⁹. Пета част обожествяват крави, както е в Индия. Шеста част обожествяват меляйкетата, седма част обожествяват дървета и камъни, осма част обожествяват гробове и тюрбета. И всичко това се дължи на факта, че тези групи са си въобразили, че тези неща имат Господарски или Божествени качества.

Група хора от тях си мислят, че идолите им са образи на неведоми неща (сили). Ибн Ел- Каййим е казал: *„В основата си поставянето на идола е базирано на олицетворяването на неведом [въобразяем] бог. Така те правели идолът да изглежда с вида, облика и лицето му, за да бъде идолът негов заместител и нещо, което заема мястото му. В противен случай, всеизвестно е, че нито един разумен човек няма да издяла с ръцете си дърво или камък и след това да го приеме за бог, на когото да служи...“*⁸⁰

Също така, хората, служещи на гробове, в миналото и настоящето, си въобразяват, че мъртвите хора ще се застъпят за тях и ще посредничат при Аллах, за да им бъдат удовлетворени нуждите. Те заявяват: **“Служим на тях само за да ни приближават още повече до Аллах.”**⁸¹; **„И служат не на Аллах, а на онова, което нито им вреди, нито им помага, и казват: “Тези са нашите застъпници пред Аллах.”**⁸²

Също така част от арабите и християните си въобразяват, че това, което обожествяват е дете на бог. Част от арабските езичници служат на меляйкетата, с убеждението, че те са дъщери на Аллах⁸³, а част от християните служат на месията Иса (Исус) /*алейхисселям*/ вярвайки, че той е божи син (син на Аллах).

3- В отговор на тези погрешни разбирания:

Аллах отговаря на всички тези погрешни разбирания по следния начин:

- Отговаря на онези, които обожествяват идоли със Словата Си: **„А нима не виждате какво са ал-Лат и ал-Узза, и също - третото [божество] Манат?“**⁸⁴

⁷⁹ Зороастрийци или още наричани „огнепоклонници“.

⁸⁰ Игасету Ел- Люхфан: (2/ 220).

⁸¹ Ез- Зумер: 3.

⁸² Юнус: 18.

⁸³ **„Те сметнаха за женски ангелите, които са рабите на Всемилостивия. Нима присъстваха на тяхното сътворяване? Ще се запише тяхното твърдение и ще бъдат разпитвани.“** (Ез- Зухруф: 19).

⁸⁴ Ен- Неджм: 19-20.

Значението на айетите е както казва Ел- Куртубий: „Виждате ли тези богове! Могат ли да помогнат или навредят, та да бъдат съдружници на Аллах?! Дали те са помогнали сами на себе си, когато Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ и сподвижниците му са ги разрушили и потрошили?“

Всевишният Аллах казва: „**Прочети им вестта за Ибрахим! Когато рече на баща си и народа си: “На какво служите?”, рекоха: “Служим на идоли и ще продължим да им се кланяме.” Рече: “Чуват ли ви, когато ги зовете, или ви помагат, или вредят?”**”⁸⁵

Хората, които обожествяват тези идоли са напълно съгласни, че те нито чуват призива, нито помагат и нито вредят, но им служат единствено защото са заварили така бащите си и ги следват сляпо в грешката им.

- Отговаря на онези, които обожествяват планети и звезди, слънцето и луната със Словата Си: „**И слънцето, и луната, и звездите са покорни на Неговата повеля...**”⁸⁶. Също така със Словата Си: „**И от Неговите знамения са нощта и денят, и слънцето, и луната. Не се покланяйте нито на слънцето, нито на луната, а се покланяйте на Аллах, Който ги сътвори, ако на Него служите!**”⁸⁷
- Отговаря на онези, които обожествяват меляйкетата и Месията Иса (Исус), заявявайки, че той е син божи, със Словата Си: „**Аллах не се сдоби със син...**”⁸⁸; и със словата Си: „**Как да има Той дете, щом няма съпруга...**”⁸⁹; и със Словата Си: „**Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.**”⁹⁰

⁸⁵ Еш- Шуара: 69- 73.

⁸⁶ Ел- Е'араф: 54.

⁸⁷ Фуссилет: 37.

⁸⁸ Ел- Му'минун: 91.

⁸⁹ Ел- Ен'аам: 101.

⁹⁰ Ел- Ихляс: 3- 4.

Трети раздел

Вселената и природно заложеното качество от Аллах в нея, че тя е покорна и смирена Нему.

Цялата Вселена, заедно с всичко в нея, от небе, земя, планети, звезди, твари, растения, зеленина, суша, вода, меляйкета, джинове и хора, тя и всичко в нея са покорни на Аллах и смирени пред Него, те се подчиняват напълно на Неговата природно заложена⁹¹ повеля. Всевишният Аллах казва: „...на Него се подчинява всичко на небесата и на земята, доброволно или по принуда,...“⁹²; също така казва: „Негово е всичко и на небесата, и на земята. Всички се покоряват на Него.“⁹³; също така казва: „На Аллах се покланя в суджуд всичко на небесата и всяка твар по земята, и меляйкетата (ангелите) - без да се големят.“⁹⁴; също така казва: „ Не виждаш ли ти, че на Аллах се покланя в седжде всичко на небесата и всичко на земята, и слънцето, и луната, и звездите, и планините, и дърветата, и животните, и мнозина от хората?“⁹⁵; и казва: „На Аллах се покланя всичко на небесата и на земята, с послушание или по принуждение, и сенките им сутрин и вечер.“⁹⁶

И така, всички тези творения и светове са напълно подчинени на Аллах, те са под Неговата власт, зависими са от Неговото желание и са покорни на повелята Му, нищо от тях не Му се противопоставя. Всяко нещо изпълнява възложеното му и носи със себе си ползи и резултати чрез съвършената му точност. Всяко нещо Го прославя, пречиствайки Го от недостатъци, неспособност и негативи. Всевишният Аллах казва: „Прославят Го седемте небеса и земята, и всичко по тях. И няма нищо, което да не прославя Неговата възхвала. Ала вие не разбирате прославата им.“⁹⁷

Всички тези Негови творения, говорещи и неговорещи, живи и неживи, всички те са покорни на Неговата повеля и следват това, което Аллах е заложил у тях. Всички те възхваляват Аллах и Го пречистват от недостатъци и негативи. Винаги щом разумния човек размишлява върху тези творения, той достига до извода, че те са сътворени с истина и заради истината и разбира, че са покорни и не могат сами по себе си да се разпореждат както си пожелаят, излизайки от властта на техния творец. Всяко нещо във Вселената признава Твореца си –Аллах , защото това е заложено у него.

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе /рахимехуллах/ казва: „Те са покорни, подчинени, послушни, покланящи се (на Аллах) от няколко страни:

- Чрез знанието им, че имат нужда от Него .

⁹¹ Т.е. природно заложените закони от Аллах в тази Вселена, с които никой не може да се разпорежда, като смърт, живот, раждане и т.н.

⁹² Аали- Имран: 83.

⁹³ Ел- Бакара: 116.

⁹⁴ Ен- Нехл: 49.

⁹⁵ Ел- Хадж: 18.

⁹⁶ Ер- Ра'ад: 15.

⁹⁷ Ел- Исра: 44.

- Чрез отдаването и покорството им спрямо това, което им се случва- това, което Той е предписал и отсъдил за тях, чрез желанието Си.
- Чрез отправянето на молитви от тяхна страна към Аллах при беда.

Вярващият се отдава на повелята на Аллах с покорство, не само при беди, но и при бедите извършва това, което му е повелено от търпение и други неща, покорявайки се на Аллах. Така този човек е мюсюлманин – отдаден - на Аллах чрез покорство, смирен пред Аллах чрез покорство.⁹⁸

Невярващият в Аллах се подчинява на това, което е приел за бог от тази Вселена, така той се покланя на творение от творенията на Аллах, демонстрирайки смирение и покорност пред него. Такъв човек извършва богослужения на всяко нещо, което приема за бог, според усмотрението му. Той извършва богослужения на тях, които трябва да са насочени единствено към Аллах, той реално възхвалява тези неща, които несправедливо е приел за богове, (така както се възхвалява само Аллах).

В тълкуване на следния аяет: **„Нима търсят друга религия освен тази на Аллах, след като на Него се подчинява всичко на небесата и на земята, доброволно или по принуда, и при Него ще бъдат върнати.“**⁹⁹ Шейх Ел- Ислям ибн Теймие /рахимехуллах/ е казал: *„Пречистият Аллах е споменал, че всички съществуващи творения Му се подчиняват, доброволно или по принуда. Така е, защото всички Негови творения Му са раби и изцяло Му са подчинени, независимо дали признават това или го отхвърлят. Всички те са под Неговото владение и разпореждане, така те са му подчинени, искат или не искат. Нито едно от създанията Му не може да избегне това, което Той желае, това което Той е отсъдил или предписал, няма способност и няма сила, освен от Него – Аллах - Той е единственият [истински] Господар на всички светове, Той е техният владетел, Той се разпорежда с тях както пожелае, Той е Творецът на Всички тях, Той се грижи за всички тях, Той ги дарява с определен облик и образ. Всяко нещо освен Него е плод на Неговото желание, то е Негово творение, създадено по определен начин от Него, нуждаещо се от Него, подчинено единствено на Него, доброволно или не. Това е Той Пречистия, Единствения, Подчиняващия, Сътворяващия, Изкусния, Ваятеля.“*¹⁰⁰

⁹⁸ Меджмуа Ел- Фетауа (1/45).

⁹⁹ Аали Имран: 83.

¹⁰⁰ Меджмуа Ел- Фетауа (10/200).

Четвърти раздел

Пояснение на методологията, която следва Корана в потвърждаването на единството на Аллах по отношение на сътворението, даряването с препитание и останалите неща

Методологията, която следва Корана в потвърждаването на съществуването на един творец и единството му е методология, която е напълно съвместима с природно заложените качества у всеки един. Тя е съвместима със здравия разум и чистата човешка природа. А как да не бъде, след като тази методология е методологията на истинските и правилни доводи, които напълно задоволяват здравия разум и предпазват човек от излишни спорове. Ето Ви няколко примера:

- 1- **Добре известно е, че за всяко случващо се нещо нещо на този свят трябва да има някой, който да го е извършил или предизвикал.** Това е напълно известно и се подразбира от самата природа ,заложена у нас, затова дори малките деца потвърждават това. И така, ако едно малко детенце бива ударено от някой, без да го види, то това дете веднага се обръща и пита: „Кой ме удари?“. Ако му бъде речено: „Никой не те е ударил.“, тогава неговия разум моментално ще отхвърли това погрешно твърдение, защото удара няма как да се е появил от само себе си, без да има човек, който да го е ударил. И ако му бъде речено: „Еди кой си те удари.“, тогава то ще започне да плаче, докато не бъде наказан извършителя. Ето затова Всевишния Аллах казва: „**Нима бяха сътворени от нищо, или те са творците?**“¹⁰¹

Това е кратко пояснение, което Аллах споменава под формата на въпрос, целящ отказ и отхвърляне. Така Той ни дава пример, че това са основни неща, които се знаят от всеки един, от природно заложените качества от Аллах у него, и никой не може да ги успори. Той казва: „**Нима бяха сътворени от нищо,...**“ т.е. без да има Творец, който ги е сътворил? Или пък самите те са сътворили себе си? И двете твърдения са погрешни и абсурдни. Така се потвърждава, че те имат Творец, който ги е сътворил, Той е Пречистия Аллах, няма друг Сътворяващ, освен Него. Всевишният Аллах казва:

„Това е творението на Аллах. Покажете Ми какво са сътворили другите, а не Той!“¹⁰²

„Кажете: “Виждате ли онези, които зове вместо Аллах?”“¹⁰³

„Или отредиха на Аллах съдружници, които сътвориха творение като Неговото и се оприличи за тях творението?“ Кажете: “Аллах е Творецът на всяко нещо. Той е Единствения, Всевластия.”“¹⁰⁴

¹⁰¹ Ет- Тур: 35.

¹⁰² Люкман: 11.

¹⁰³ Ел- Ехкаф: 4.

¹⁰⁴ Ер- Ра'ад: 16.

„Онези, които зове вместо Аллах, и муха не могат да сътворят, дори да се обединят за това.“¹⁰⁵

„Онези, които [неверниците] ги зоват вместо Аллах, нищо не могат да сътворят, а и самите те са сътворени -...“¹⁰⁶

„И няма Онзи, Който сътворява, е като онзи, който не може да сътворява? Не ще ли се поучите?“¹⁰⁷

Наред с това непрестанно повтарящо се предизвикателство, нито един не се е изправил да каже, че е сътворил нещо. Никой не заявява такова нещо, камо ли да тръгне да го доказва. Така ни се изяснява, че Пречистия Аллах е единствения Творец, няма Той съдружник.

2- Съвършената подредба на целия свят и управлението му. Това е най- силния довод, че управляващият света е един- единствен бог, който е неповторим НТ Господар, нямащ съдружник или някой, който да Му оспорва.

Всевишният Аллах казва: **„Аллах не се сдобил със син и няма друг бог заедно с Него. Иначе всеки бог щеше да отнесе онова, което е сътворил, и едни от тях щяха да надделеят над други.“¹⁰⁸**

Истинският Бог непременно трябва да бъде единствен творец и разпореждащ се. Ако има друг истински бог, който да му бъде съдружник , пречист е Аллах от това , то непременно трябва другият бог също да има възможността да сътворява и да се разпорежда. В такъв случай другият бог няма да бъде удовлетворен да споделя властта си с Него, ако може ще надделе над съдружника си и ще си подсигури цялата власт, лишавайки го от нея. И ако не може да се сдобие с цялата власт, то непременно ще се задоволи с ограничената си власт, която притежава към дадения момент от сътворяване и разпореждане, така както владетелите на земята си разделят властта. По този начин ще се достигне до разделение, а изхода от това е едно от трите неща:

- Или единият от тях ще надделе и ще отнеме изцяло властта от другия;
- Или всеки един от тях ще запази суверенитет над властта си и способността да сътворява и ще стане „разделяй и владей“;
- Или ще бъдат под властта на един владетел, който ще има единствената безмерна власт и ще се разпорежда с тях, така той ще бъде истинският им Бог, Творецът а те ще бъдат Негови раби.

Нека погледнем реално, никога светът не е бил разделян и няма пропуски в него. Това само по себе си безспорно ни доказва, че управляващият света е един- единствен, няма съдружник, доказва, че властващият е един и няма Той съдружник.

¹⁰⁵ Ел- Хадж: 73.

¹⁰⁶ Ен- Нехл: 20.

¹⁰⁷ Ен- Нехл: 17.

¹⁰⁸ Ел- Му'минун: 91.

3- **Подчиняването на създанията, за да изпълняват функциите си и да вършат нещата, заради които са сътворени.**

Няма нито едно творение, което да се е противопоставило и да е отказало да изпълнява предназначението си в тази Вселена. Това се доказва с думите на Муса (Моисей) /*алеѝхисселям*/, когато фараона го попитал: „**А кой е вашият Господ, о, Муса?**”, тогава Муса отговорил с кратък, пронизателен и достатъчен отговор, заявявайки: **“Нашият Господ е Онзи, Който дава на всяко нещо облика му, после го напътва.”**¹⁰⁹

Т.е.: Нашия Господ е този, който е сътворил всички създания, който е дал на всяко нещо облика му и след това е насочил всяко създание към целта, заради която е създадено. Това насочване означава напътствие чрез пояснение и внушение, то се наблюдава при всички създания, без изключение. Сам виждаш, че всяко едно създание се стреми към ползите, заради които е сътворено, стараяйки се да се предпази от нещата, които му вредят. Аллах е дал дори на животните усет, чрез който се стремят към това, което им е от полза и се предпазват от това, което им вреди. Така те изпълняват целта, заради която са сътворени в този живот. Това се съдържа в словата на Всевишния Аллах: **„Който сътвори със съвършенство всяко нещо...”**¹¹⁰

И така, нима Този, Който е сътворил всички творения и ги е дарил със съвършенство – Този, Който е съвършен и не може ума на нито един човек да си го представи и е насочил всяко творение към това, което е добро за него, и му е внушил неговата цел на сътворяване, не е единственият истински Господ-Бог? Отричането на този Бог всъщност е отричане на най- Великото нещо, което съществува!! О, да, това е надменност, горделивост, явна лъжа! Аллах е дал на този свят на Своите творения всяко нещо, от което имат нужда, след това ги е насочил и напътил към пътя, който е в тяхна полза. Без съмнение Той е дал на всеки вид от тях подходящ облик и външен вид. Дал е на всеки един вид от мъжки или женски пол облика, който е подходящ за него, за да се допълва с противоположния пол, дарил го е с характерните му черти и нужното за да се допълва с останалите творения от този вид. Дарил го е с крайници, които да бъдат подходящи според природата му на сътворение, за да може това творение да бъде в полза на себе си. Това са напълно достатъчни доводи да проумее всеки един човек, че Превеликия и Всевишен Аллах е Господаря на всяко нещо, и, че само Той заслужава да бъде обожествяван, че само на Него трябва да се служи и на никой друг.

*Всяко нещо носи със себе си знамение,
което доказва, че Той е Един- Единствен.*

От нещата, в които няма никакво съмнение е това, че целта от потвърждаването на единството в Господството на Аллах – Пречист е Той , е да се докаже, че е наш дълг да обожествяваме единствено Него и само на Него да служим, без да приемаме каквото и да е друго за наш бог- господ, освен Него. Това се нарича „Теухид ел- улхуййе“, което означава: „единство в божествеността [на Аллах]“. Ако един човек признае и спазва „единството в

¹⁰⁹ Та- Ха: 49- 50.

¹¹⁰ Ес- Седжде: 7.

господството на Аллах“, но не признава или не спазва по правилния начин „единството в божествеността на Аллах“, този човек не е мюсюлманин [отдаден на Аллах], нито е човек спазващ предписаното от Аллах единобожие. Този вид единство е нещото, за което ще говорим в следващия раздел, с позволението на Всевишния Аллах.

Пети раздел:

Пояснение на пряката свързаност на единството в господството с единството в божествеността на Аллах.

Това означава, че който е потвърдил единството на Аллах в господството Му, признал е, че няма друг Творец, Даряващ Препитание и управляващ Вселената освен Аллах, Превелик и Всемогъщ е Той, той веднага след това е задължен да потвърди и признае, че само Аллах заслужава да бъде обожествяван и само на Него трябва да се служи, като се насочат всички видове богослужения (ибадети) единствено към Него – Пречист е Той. Това е „единството на Аллах в божествеността“. Всъщност божествеността означава да се служи само на Него, защото думата Бог [на арабски Ел- Илях] означава този, на когото се служи чрез богослужения [на арабски: ел-меабуд]. Затова, дуа [молба, призив] се отправя само към Аллах, помощ се търси само от Аллах, човек се уповава само в Аллах, курбан се коли само заради Аллах, обет се дава само в името на Аллах, и като цяло всеки ибадет ¹¹¹ се извършва само заради Аллах и в името на Аллах. Единството в господството на Аллах е неоспорим довод за единството Му в Неговата божественост. Това е причината, когато Аллах – Пречист е Той – опровергава погрешните твърдения на хората, отричащи единството на Аллах в божествеността му, Той често да споменава като довод това, което те приемат и потвърждават от единство в Неговото Господство. Един пример за това са словата Му – Всевишен е Той: **„О, хора, служете на своя Господар, който е сътворил вас и онези преди вас, за да се предпазите от Онзи, Който стори за вас от земята постеля и от небето - свод, и изсипва вода от небето, и чрез нея вади плодовете - препитание за вас! И като знаете това, не сторвайте подобия на Аллах!“**¹¹²

По този начин Аллах им заповядва да спазват единобожието, касаещо Неговата божественост, което се изразява в това да служат единствено Нему и да не приемат друг или друго за бог, освен Него. Така Той им повелява да спазват и потвърждават господството му, което се изразява в сътворяването на всички хора, сътворяването на земята и небето и всичко в тях, подчиняването на вятъра, спускането на дъжда, карането на растенията да поникват и даряването на плодове, които са препитание за рабите. След всичко това става ясно, че не подобава на хората да съдружават с Аллах други, които те много добре знаят, че не владеят нищо от споменатите неща от каквито и да е други неща. Природно заложения начин от Аллах у човека за потвърждаване на единството на Аллах в божествеността Му е: Доказването му чрез единството на Аллах в Господството му. Така е, защото човек е пряко свързан с този, който го е сътворил и от който произлизат ползата и вредата, и чак след това търси позволени средства и начини да се доближи до първоизточника на тези неща – Пречист е Той -, извършвайки това, което Го удовлетворява,

¹¹¹ Ибадет- богослужение, служене.

¹¹² Ел- Бакара: 21- 22.

засилвайки непрестанно връзката си с Него. Единството на Аллах в Господството Му е врата към Неговото единство в Божествеността Му. Именно поради тази причина той оспорва с доводи съдружаващите езичници по този начин, и повелява и на Своя Пратеник да спори с тях по същия начин. Всевишния Аллах казва: „**Каж**и: **“Чия е земята и тези по нея, ако знаете?”** Ще кажат: **“На Аллах!”** Кажи: **“Не ще ли се поучите?”** Кажи: **“Кой е Господът на седемте небеса и Господът на великия Трон?”** Ще кажат: **“Аллах!”** Кажи: **“Не ще ли се побоите?”** Кажи: **“В чии ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?”** Ще кажат: **“На Аллах!”** Кажи: **“Как тогава сте омагьосвани?”**“¹¹³

Също така Всевишния Аллах казва: **„Това е Аллах, вашият Господар! Няма друг [истински] бог освен Него - Твореца на всяко нещо. На Него служете!**“¹¹⁴

Аллах се аргументира чрез Господството Си за това, че само Той заслужава да бъде обожествяван и единствено на Него трябва да се служи. Единството на Аллах в божествеността Му е нещото, заради което е сътворил творенията, Той казва: **„Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат.**“¹¹⁵

Значението на думата служат [- يعبدون - йеабудун] е: „единствено на Мен да служат и само Мен да обожествяват. Човек не е спазил единобожието само с потвърждаването на единството на Аллах в Господството му, докато не признае и единството Му в Неговата Божественост, и не го приложи. В противен случай, езичниците [по времето на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/] са признавали Господството на Аллах, но това не ги е направило мюсюлмани и не са били в кръга на Исляма. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ не ги приемал за вярващи, въпреки, че са заявявали, че Аллах е Твореца, Даряващия препитанието, Съживяващия, Даващия Живота, Умъртвяващия. Или както Всевишния Аллах казва за тях: **„И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: “Аллах!” Как тогава биват подлъгвани?**“¹¹⁶

„И ако ги попиташ кой е сътворил небесата и земята, ще рекат: “Сътворил ги е Всеомогъщия, Всезнаещия,“¹¹⁷

„Кажи: **“Кой ви дава препитание от небето и от земята? Или кой владее слуха и зрението? И кой изважда живота от мъртвото, и изважда мъртвото от живото? И кой управлява делото?”** Ще рекат: **“Аллах!”** Кажи: **“А нима не се боите?”**“¹¹⁸

Този пример се повтаря много в Корана. Заключение, е, че този, който си въобрази, че признаването на съществуването на Аллах и потвърждаването, че Той е Сътворяващия и Управляващия Вселената е достатъчно, то той не познава същността на единобожието, с което са изпратени, и към което за призовавали Пратениците. Така той прилича на човек, който се е насочил към крайната цел, без да извършва

¹¹³ Ел- Му'минун: 84- 89.

¹¹⁴ Ел- Ен'аам: 102.

¹¹⁵ Ез- Зарийят: 56.

¹¹⁶ Ез- Зухруф: 82.

¹¹⁷ Ез- Зухруф: 9.

¹¹⁸ Юнус: 31.

нужното, за да достигне до нея, или прилича на човек застанал до табела, сочища му правилната посока, но изобщо не обръща внимание на упътванията и показанията ѝ.

Една от характерните черти на божествеността е абсолютното съвършенство във всяко отношение, съвършенство, в което няма какъвто и да било недостатък. Следователно, непременно всички ибадет [т.е. всичкото служене и обожествяване] трябва да бъде само за Аллах като: възвеличаване, възхваляване, смирение, страх, дуа, надежда, покаяние, упование, търсене на помощ, покорство и безпрецедентно подчинение с уникална обич. Всичко това, както според разума, така и според шериатските закони на Аллах, та дори според природно заложеното качество у човек, трябва да бъде само за Аллах. Умът, разумът, природно заложеното качество у човек на единобожие и законите на Аллах категорично отхвърлят нещо от тези неща да бъде насочено към друг, а не към Аллах.

2- Единство в божествеността (Теухид Ел- Улюхийе)

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Какво означава „единство в божествеността“, и това, че то е основно нещо, към което са призовавали пратениците.

Втори раздел: Двете засвидетелствания- значението им, основите им, условията им, това, което се изисква от тях и нещата, които ги анулират.

Трети раздел: Узаконяването: Халал и харам¹¹⁹- това е право само на Аллах.

Четвърти раздел: Богослуженията [ибадет]- значение, видове и всеобхватност.

Пети раздел: Пояснение на някои погрешни разбирания на думата ибадет (с това се има предвид придаване на непълното ѝ значение или прекаляването в него).

Шести раздел: Пояснение на правилните стълбове на ибадета- страх, обич, смирение, надежда.

Седми раздел: Условията за приемане на ибадета и делата- те са: Искреност и следване примера на Пратеника Мухаммед /*саллеллаху алейхи уе селлем*/.

Осми раздел: Пояснение на степените на вярата, а те са: ислям, иман, ихсан. Определението им и това, което носят със себе си от всеобщо или конкретизиращо значение.

¹¹⁹ Халал и харам- позволено и забранено в религията.

Първи раздел

Какво означава „единство в божествеността“, и това, че то е основно нещо, към което са призовавали пратениците

Единство в божествеността [теухид ел- улюхийе]- божественост [ел-улюхийе] означава служене [ибадет]:

Или иначе казано: Единство в божествеността означава: да се приема само Всевишния Аллах за Бог, като само на Него се служи, извършвайки всички дела заради него, следвайки узаконеното приближаване до Аллах в Исляма. Например: Дуа, даване на обет, колене, надежда, страх, упование, желание, боязън, покаяние. Именно този вид единство е основното нещо, към което са призовавали всички пратеници, от първия до последния. Всевишният Аллах казва: „**И при всяка общност изпратихме пратеник: „Служете на Аллах и странете от сатаните [ет- тагут¹²⁰]**!“. Също така – Всевишен е Той – казва: „**И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: „Няма друг бог освен Мен! Служете [единствено] на Мен!**““¹²¹

Всеки един изпратен пратеник е започвал призова си с единството в божествеността, както са направили Нух (Нои), Худ, Салих, и Шуайб: „**О, народе мой, служете на Аллах! Няма друг бог освен Него!**“¹²²; „**И [изпратихме] Ибрахим, който рече на своя народ: „Служете на Аллах и бойте се от Него!**““¹²³

А на Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/ е низпослал: „**Кажми: „Повелено ми бе да служа на Аллах, предан Нему във вярата.**““¹²⁴

Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: „**Повелено ми е да се боря с хората, докато не засвидетелстват, че няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожават с искреност], освен Аллах, и, че Мухаммед е Пратеника на Аллах.**“¹²⁵

Първото задължение на пълнолетния и разумен човек, на който вече се записва грях, е да засвидетелства, че няма друг [истински] бог, [заслужаващ да се обожествява с искреност], освен Аллах, и да приложи това засвидетелстване в живота си. Всевишния Аллах казва: „**И знай [о, Мухаммад], че няма друг Бог освен Аллах! И моли опрощение за своя грях...**“¹²⁶

Първото нещо, което се повелява на този, който желае да приеме Исляма е да изрече двете засвидетелствания¹²⁷. От тук се стига до извода, че „единството в божествеността“ е главната цел от призова на Пратениците. Този вид единство се

¹²⁰ Ет- Тагут- всяко нещо, което бива обожествявано или му се служи така, както се служи само на Аллах.

¹²¹ Ел- Енбия: 25.

¹²² Ел- Еараф: 59; 65; 73; 85.

¹²³ Ел- Анкебут: 16.

¹²⁴ Ез- Зумер: 7.

¹²⁵ Хадиса се предава от Ел- Бухари и Муслим.

¹²⁶ Мухаммед: 19.

¹²⁷ Това са думите: „Ешхеду елля иляхе илляллах уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюх“.

именува така, защото божествеността е присъща само за Аллах и е от Неговите качества, както ни доказва самото Му име „Аллах“. Аллах означава: „Притежателя на божествеността- този, на когото се служи, този който единствено се приема за Бог.“

Този вид единство бива наричан също: „единство в служенето (теухид ел-ибаде)“, защото служенето е от качествата на рабите, които са задължени от Аллах да служат искрени Нему в религията. Те имат силна и непрестанна нужда от Господаря си. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе /Аллах да се смили над него/ е казал: *„Знай, че раба има силна нужда да служи на Аллах и да не съдружава нищо с Него, защото Той няма подобен или равен на Себе си. Тази нужда от една страна наподобява на нуждата на тялото от храна и вода, въпреки, че между двете сравнения има огромна разлика. Така е, защото същността на раба се състои от сърце и душа, а те двете не са правдиви без техния истински Бог, освен когато няма друг бог. Те се успокояват истински само при споменаването Му, затова дори да има моменти на сладост в живота и щастие, когато човек е далеч от своя Бог, те не са постоянни и отшумяват, или преминават от един вид, към друг. Истинския Бог, всеки един човек има нужда от Него непрестанно, по всяко време, във всяко едно положение, където и да се намира Той е с него.“*

Както споменахме, този вид единство е основното нещо, към което са призовавали пратениците, защото именно той е фундамента, върху който се изграждат и крепят останалите дела. И така, ако този вид единство не е спазено, тогава пропадат всички други добри дела. Това е така, защото след като човек не спазва този вид единство, тогава той непременно е попаднал в съдружаване, а за него Аллах казва: **„Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае.“**¹²⁸; и казва – Всевишен е Той -: **„И ако бяха Го съдружили, щеше да се провали онова, което вършеха.“**¹²⁹; и казва – Всевишен е Той -: **“Ако съдружиш с Аллах, твоето дело пропада и ще бъдеш от губещите.“**¹³⁰

И както споменахме, този вид единство е първото задължение на раба към Аллах (Бог), както казва Всевишния Аллах: **„И служете единствено на Аллах, и нищо не съдружавайте с Него!“**¹³¹; и казва – Всевишен е Той -: **„И заповяда твоят Господ да не служите другиму освен Нему,...“**¹³²; и казва – Всевишен е Той -: **„Каж: “Елате аз да прочета какво ви възбранява вашият Господ! Нищо с Него да не съдружавате! И се отнасяйте с добро към двамата родители!...“**¹³³, до края на 153- то знамение¹³⁴.

¹²⁸ Ен- Ниса: 48

¹²⁹ Ел- Ен’аам: 88

¹³⁰ Ез- Зумер: 65

¹³¹ Ен- Ниса: 36

¹³² Ел- Исра: 23

¹³³ Ел- Ен’аам: 151 – 153.

¹³⁴ Знаменията са следните: **„Каж: “Елате аз да прочета какво ви възбранява вашият Господ! Нищо с Него да не съдружавате! И се отнасяйте с добро към двамата родители! И не убивайте своите рожби поради бедност! Ние храним и вас, и тях. И не доближавайте скверностите - и явните от тях, и скритите! И не убивайте човек - това Аллах е възбраниял, освен по право! Това ви повелява Той, за да проумеете! И не доближавайте имота на сирака, освен с добронамереност, докато достигне зрелост! И изпълвайте мярката и везната справедливо! На всяка душа възлагаме само според силите ѝ. Когато говорите, бъдете справедливи, дори да е за роднина, и обета към Аллах изпълнявайте! Това ви**

Втори раздел

Двете засвидетелствания- значението им, основите им, условията им, това, което се изисква от тях, нещата, които ги анулират и грешки, които се допускат по отношение на тях.

Първо: Значението на двете засвидетелствания:

- 1- Значението на засвидетелстването, че няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожествява с право], освен Аллах¹³⁵ е: Непокколебимото убеждение, че само и единствено Аллах заслужава да Му се служи и никой друг, придържането към това убеждение и извършването на нужните дела и действия. „**Няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожествява с право]**“,“- отричането на това да съществува друг истински бог освен Аллах, който да заслужава да бъде обожествяван и да му се служи. „...**освен Аллах**“- потвърждаване, че единствено Аллах е достоеен да бъде обожествяван и да му се служи чрез ибадет (богослужения). Или иначе казано: Цялостното значение на тази фраза е: „Няма друго истинско божество, което да бъде обожествявано с право, освен Аллах. Думата „няма“ тук в арабския език носи със себе си скрито значение, изразяващо се в: [истински, имащ правото да се обожествява]. Защото, ако кажем, че няма друг бог освен Аллах, ние заявяваме нещо, което противоречи на реалността! Колко много са измислените богове, които биват обожествявани без право, вместо Аллах! Има друга група хора, които заявяват, че Аллах е навсякъде, във всяко нещо, част от тях казват, че служенето на тези измислени богове всъщност е служене на Аллах, което е от най- големите заблуди. Тази отклонила се група следва течението наречено: „суфистката метафизика“¹³⁶

Тази фраза „ля иляхе илляллах“ се тълкува по най- различни погрешни начини, от тях са:

- **Няма друг бог, освен Аллах**- това е погрешно, защото по този начин индиректно се заявява, че всяко нещо, което бива обожествявано, с право или без, то е Аллах. Или както пояснихме няколко реда по- рано.
- **Няма Творец, освен Аллах**- това е част от значението на тази фраза, но не това се цели с нея, защото така се потвърждава само единството в Господството, а то не е достатъчно, за да бъде човека вярващ, всъщност то е единобожието на езичниците, което не се приема от тях.
- **Няма право да се разпорежда и да властва никой друг, освен Аллах**- това също е част от значението ѝ, но не това се цели, защото то само по себе си не е достатъчно. Така е, защото дори човек да приеме, че само Аллах е властващият, управляващият всичко, но наред с това да отклони

повелява Той, за да се поучите. Това е Моят път - правият път. Следвайте го и не следвайте пътищата, които ви отделят от Неговия път! Това ви повелява Той, за да се побойте.“

¹³⁵ Това са думите: „Ещхеду елля иляхе илляллах“.

¹³⁶ На арабски: Уахдету Ел- Вуджуд.

част от дуата си или служенето си към друг, а не към Аллах, тогава той не се счита за човек спазващ единобожието.

Всички тези пояснения са погрешни или недостатъчни, но ние ги споменаваме, защото ги има в част от книгите, които се разпространяват.

Правилното тълкуване на тази фраза „ля иляхе илляллах“ при праведните предци и учените е да се каже: **„Няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожествява с право], освен Аллах.“**

2- Значението на засвидетелстването, че Мухаммед е пратеник на Аллах¹³⁷ е:

Скритото¹³⁸ и явното¹³⁹ признаване, че Мухаммед е раб на Аллах и Негов пратеник, изпратен към всички хора. Това означава да се прилага и спазва това, което е в съответствие с повелите му, като така човек му се покорява. Означава също да вярва, в това, което той съобщава и да страни от това, което той възбранява. Означава също да се служи на Аллах по начина, по който той Му е служил.

Второ: Основите на двете засвидетелствания:

Ля иляхе илляллах има две основи, те са отричане [ен- нефий] и потвърждаване [ел- исбат]

- Ля иляхе илляллах [„Няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожават с право], освен Аллах.“] има две основи:

Първа: Отричане: „Ля иляхе- [„Няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожават с право],...“ Това отхвърля и опропастява всякакъв вид съдружаване, независимо от кой вид е, и задължава човека да не вярва в нищо от нещата, на които се служи, и които се обожествяват вместо Аллах.

Втора: Потвърждение: „илляллах“ – „...освен Аллах.“ Това потвърждава, че няма право нищо друго да бъде обожествявано и да му се служи, освен Аллах. Т.е. само на Аллах трябва да се служи. Също така задължава човека да извършва нужните дела, за да му бъде призната вярата.

Значението на тези две основи се среща в много от знаменията в Корана. Като например в словата на Всевишния Аллах: **„Който отхвърли сатаните [ет- тагут] и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса.“¹⁴⁰**

Словата на Аллах: **„Който отхвърли ет- тагут“** са първата основа: „Ля иляхе...“, а словата Му: **„... и повярва в Аллах, ...“** са втората основа: „...илляллах“.

Значението им се среща и в словата на Аллах, в които споменава за Ибрахим [Авраам] /*алеЙхисселяМ*/: **„ Ибрахим рече на своя баща и на своя народ: “Аз**

¹³⁷ Това са думите: „уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюх.“

¹³⁸ Със сърце и душа.

¹³⁹ Със дела и думи.

¹⁴⁰ Ел- Бакара: 256.

отхвърлям това, на което служите, а [служи] само на Онзи, Който ме е създал....“¹⁴¹

Словата на Аллах: „**Аз отхвърлям...**“ са отричането, което всъщност е първата основа, а словата Му: „..., а [служи] само на Онзи, Който ме е създал....“ са потвърждението, т.е. втората основа.

Що се отнася до засвидетелстването мухаммедер- р- радулюллах, то също има две основи, те са нашите думи: „абдуху уе расулюх“- „Негов раб и пратеник“

Тези две основи възпрепятстват прекаляване, нехайство и неумереност спрямо него /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ и неговото право. Раб и пратеник- той е най-съвършеният от творенията в тези две знаменити качества. Значението на раб е: „Под Негово владение, служещ на Него“, или иначе казано: Той е човек, сътворен по начина, по който са сътворени останалите хора и на него се случва, това което се случва и на останалите хора. Или както казва Всевишния Аллах: „**Кажете: “Аз съм само човек като вас...**“¹⁴² Пратеникът /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ е изпълнил изцяло служенето на Аллах, по най- хубавия начин, и Аллах го възхвалява, казвайки: „**Нима Аллах не е достатъчен за Своя раб?**“¹⁴³; „**Слава на Аллах, Който низпосла на Своя раб Книгата...**“¹⁴⁴; „**Пречист е Онзи, Който пренесе Своя раб нощем от Свещената джамия...**“¹⁴⁵

А „Пратеник на Аллах“ означава: Изпратен от Аллах към всички хора, за да ги призовава към Аллах, като благовестител и предопредител.

И така това засвидетелстване с тези две качества възпрепятства преувеличаване или пренебрегване в правото на Пратеника Мухаммед /*саллеллаху алейхи уе селлем*/. Много от хората, които претендират, че са от неговата общност преувеличават и го превъзнасят, прекалявайки към неговото право, до такава степен, че започват да го обожествяват и да му служат, така както се служи само на Аллах. По този начин една част започват да се молят на него да им помогне в нуждите им, да им премахне нещастията и страданията. Друга част оспорват пратеничеството му и се отнасят небрежно към следването му и приемането му като техен образец. Те наблягат на собствени виждания и размишления, приемат становища, които са в разрез с това, с което е изпратен от Аллах и прибягват до произволни тълкувания на преданията, отсъжданията и суннета¹⁴⁶ му.

Трето: Условието на двете засвидетелствания:

А) Условието на ля иляхе илляллах:

¹⁴¹ Ез- Зухруф:26- 27.

¹⁴² Ел- Кехф: 110.

¹⁴³ Ез- Зумер: 36.

¹⁴⁴ Ел- Кехф: 1.

¹⁴⁵ Ел- Исра: 1.

¹⁴⁶ Суннета- думите, делата, утвържденията и качества на Пратеника /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ споменати в хадисите.

Засвидетелстването, че няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожествява с право], освен Аллах е пряко свързано със седем условия. То няма да бъде в полза на изреклия го, докато не изпълни всички тях. Те накратко са:

- 1- Знанието, което отменя невежеството.
- 2- Убеждението, което отменя съмнението.
- 3- Приемствеността, която отменя отхвърлянето.
- 4- Подчинението, което отмени изоставянето.
- 5- Искреността¹⁴⁷, която отменя съдружаването.
- 6- Чистосърдечността¹⁴⁸, която е противоположна на лъжата.
- 7- Обичта, която е противоположна на антонима си, а именно омразата.

Що се отнася до по- подробното им разглеждане, то е следното:

Първото условие:

Знание: Т.е. знанието за значението, което съдържат тези думи и това, което носи със себе си от отричане и потвърждение. Това знание е противоположното на невежеството. Всевишният Аллах казва: „...**освен онези, които потвърждават истината и я знаят.**“¹⁴⁹

„**Потвърждават**“ - т.е. засвидетелстват с „ля иляхе илляллах“. „**И я знаят**“ - т.е. със сърцата си и са убедени в това, което изричат с езика си. Ако един човек изрече тези думи, без да знае значението им, тогава те няма да му бъдат от никаква полза, защото той не е убеден в значението им.

Второто условие:

Убеждение: Т.е. този, който ги изрича да бъде напълно убеден в това, което означават. Ако се съмнява в това, което означават и доказват, тогава те няма да му бъдат от никаква полза. Всевишният Аллах казва: „**Вярващи са именно онези, които вярват в Аллах и в Неговия Пратеник, после не се усъмняват...**“¹⁵⁰

Ако един човек се съмнява, то той е лицемер. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: „**Който срещнеш зад тази стена да засвидетелства ля иляхе илляллах с убедено сърце, благовести го с Дженнета.**“ От тук се разбира, че който не е с убедено сърце, той няма право да влезе в Дженнета.

Третото условие:

Приемственост: Т.е. да се спазва това, което ни задължават тези думи от служенето единствено на Аллах и страненето от всяко нещо, което се обожествява освен Него. Този човек, който изрече тези думи, без да ги приеме и да се придържа към тях, е като тези, за които Аллах казва следното: „**Когато им се рече: “Няма друг [истински] бог, [достоеен за обожествяване с право,] освен Аллах!”**, те се

¹⁴⁷ Т.е. искрено да се служи само на Аллах и да се пречисти от всякакъв вид съдружаване.

¹⁴⁸ Или още наричана: „правдивост“.

¹⁴⁹ Ез- Зухруф: 86.

¹⁵⁰ Ел- Худжурат: 15.

възгордяваха. И казваха: “Нима ще изоставим боговете си заради един луд поет?”¹⁵¹

Такова е положението на тези хора, които служат на гробища и умрели, в ден днешен. Те казват „Ля иляхе илляллах“, но не изоставят погрешните служения и насочването на част от ибадета си към мъртвите. Така те не са приели значението на „Ля иляхе илляллах“.

Четвъртото условие:

Подчинение- Т.е. на това, което носят със себе си от значение. Всевишният Аллах казва: **„А който се отдава на Аллах и благодетелства, той се е хванал за най-здравата връзка.“¹⁵²**

„Най- здравата връзка“- това са думите „ля иляхе илляллах“. А значението на **„се отдава на Аллах“** е: „Искрено се подчинява на Аллах.

Петото условие:

Чистосърдечност- т.е. да изрече тези думи с чисто и правдиво сърце, вярвайки истински с него. А ако ги изрече с езика си, без да ги е потвърдил с чисто сърце, тогава е лицемер, лъжец. Всевишния Аллах казва: **„А някои от хората казват: “Повярвахме в Аллах и в Сетния ден.” Ала те не са вярващи. Стараят се да измамат Аллах и онези, които повярваха, ала мамят само себе си, без да усетят. Носят в сърцата си болест и им надбави Аллах болест. За тях има болезнено мъчение, защото са лъгали.“¹⁵³**

Шестото условие:

Искреност- т.е. делата да се пречистят от всякакъв вид съдружаване. Човек да не цели с изричането на тези думи облага от земните облаги, нито показност или слава. В достоверен хадис, който се предава от Утбан, се казва: **„Аллах е възбранил на огъня, този който каже „ля иляхе илляллах“, желаейки с това лика на Аллах.“¹⁵⁴**

Седмото условие:

Обич към тези думи- т.е. да се обича значението им и да се обичат хората, които ги спазват и прилагат. Всевишния Аллах казва: **„ А някои от хората приемат за богове други вместо Аллах, обичат ги, както Аллах трябва да се обича. А които вярват, най-силно обичат Аллах.“¹⁵⁵**

Хората,прилагачи и спазвачи ля иляхе илляллах, обичат искрено Аллах, а съдружаващите [езичниците] обичат Аллах, но наред с това обичат и други неща, така

¹⁵¹ Ес- Сафат: 35- 36.

¹⁵² Люкман: 22.

¹⁵³ Ел- Бакара: 8- 10.

¹⁵⁴ Ел- Бухари и Муслим.

¹⁵⁵ Ел- Бакара: 165.

както трябва да се обича само Аллах. А това е в разрез „ля иляхе илляллах“ и го разрушава.

Б) Условиата на засвидетелстването „Мухаммеду- р- расулюллах“

- 1- Признаване на пратеничеството му и убеждението в това свидетелство, явно и скрито
- 2- Изричането на тези думи и признаването им явно с език.
- 3- Следването на неговия пример. Това означава човек да извършва това, което Аллах е повелил като истина и да изоставя това, което е възбранил като заблуда и ненужно.
- 4- Да му се вярва в това, което съобщава от неведомото, за минало и настояще време.
- 5- Да се обича Пратеника /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ повече отколкото човек обича себе си, родителите си, семейството си, децата си, богатството си и всички хора.
- 6- Да се поставят думите му пред думите на който и да било друг от хората, като се прилага това, което е в тях.

Четвърто: Нещата, които произлизат от двете засвидетелствания:

А) Нещото, което произлиза от ля иляхе илляллах е: да се изоставят всички неща, които биват обожествявани освен Аллах - това е отричането съдържащо се в „ля иляхе“ - , и да се служи единствено на Аллах, Който няма съдружник – това е потвърждението, съдържащо се в „илляллах“. Много хора произнасят тези думи, но след това се противопоставят на смисъла им и произлизащите неща от тях, като несправедливо придават божественост на други неща, освен Аллах, неща които не са нищо повече от творения на Аллах, като мъртви хора, тюрбета, издялани дървета и камъни и всяко нещо, което се обожествява по някакъв начин, освен Аллах.

Такива хора са убедени дълбоко в себе си, че единобожието е нововъведение. Така те свирепо оспорват призоваващите ги към него и отхвърлят наставленията им, порицавайки всеки един, които се е отдал искрено само на Аллах.

Б) Нещото, което произлиза от Мухаммеде- р- расулюллах е: човек да се покорява на Пратеника Мухаммед /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ и да вярва в него, като изоставя това, което той е възбранил и извършва само това, което е в съответствие с неговата практика и суннета му. Така този човек е длъжен да изостави нововъведенията и причислените неща към религията, като постави на първо място думите на Пратеника /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ и изостави хорските изказвания.

Пето: Нещата, които анулират двете засвидетелствания:

Това всъщност са нещата, които анулират Исляма, защото двете засвидетелствания са нещото, чрез което човек приема Исляма и става мюсюлманин, когато ги изрече. Изричането на двете свидетелства е признаване на значението им и придържането към това, което те изискват като спазване на постановленията в Исляма, а когато един човек изостави това придържане, той нарушава обета, който е дал при изричането на двете засвидетелствания. Нещата, които анулират Исляма са

много, затова учените по фикх поставят отделна глава за тях, наричайки я „глава вероотстъпничество“. Най-важните са десет от тях:

- 1- **Съдружаване в служенето на Аллах.** Всевишният Аллах казва: „**Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае.**“¹⁵⁶. Също така казва: „**За онзи, който съдружава с Аллах, възбрани му Аллах Дженнета (Рая) и неговото място е Огънят. Угнетителите нямат закрилници.**“¹⁵⁷ От този вид е коленето на курбан заради друг, а не заради Аллах, като заради тюрбета, умрели, заради джинове¹⁵⁸ и т.н.
- 2- **Да се направят посредници между човека и Аллах.** Така човека ги зове, отправя дуа към тях, моли ги за застъпничество, уповава се на тях. Учените са единодушни, че такъв човек става неверник.
- 3- **Който не приема съдружаващите за неверници, или се съмнява в неверието им, признавайки вярванията им за правилни-** той изпада в неверие.
- 4- **Да се вярва, че друго напътствие, освен напътствието на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ е по-съвършено или е по-добро от неговото.** Като тази група хора, които предпочитат отсъждането на неща, които се обожествяват вместо Аллах и го поставят пред отсъждането на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/. Или предпочитат човешките закони пред законите на Аллах.
- 5- **Който ненавижда нещо от онова, с което е дошъл Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, дори да го извършва, той е неверник.**
- 6- **Който се подиграе с нещо от религията на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, обещана награда или наказание, е неверник!** Доказателство са думите на Всевишния Аллах: „**И ако ги попиташ, непременно ще рекат: “Само бърбехме и се забавлявахме.” Кажете: “Нима на Аллах и на Неговите знамения, и на Неговия Пратеник сте се подигравали?” Не се оправдавайте! Вие станяхте неверници след като бяхте вярващи...**“¹⁵⁹
- 7- **Магията.** От нея са магията за раздяла или за любов. Който направи магия или се съгласи на това (като чувства удовлетвореност), става неверник! Доказателството са думите на Всевишния Аллах: „**Не учеха никого, докато и двамата не му кажат: “Ние сме само изпитание, тъй че не ставай неверник!...**“¹⁶⁰
- 8- **Подкрепата на съдружаващите и помагането им срещу мюсюлманите.** Доказателството са словата на Всевишния Аллах: „**...А който измежду ви се сближи с тях, е от тях. Аллах не напътва хората угнетители.**“¹⁶¹
- 9- **Който вярва, че на някои хора им е позволено да не се съобразяват със законодателството, низпослано на Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/, така както е било позволено на Хадир да не се съобразява с божествените закони, низпослани на Муса (Моисей) /алейхисселям/, той става неверник!** Или както се наблюдава при вярванията на суфиите, които

¹⁵⁶ Ен- Ниса: 48 и 116.

¹⁵⁷ Ел- Майде: 72.

¹⁵⁸ Т.е. да се коли курбана в тяхно име, а не в името на Аллах.

¹⁵⁹ Ет- Теубе: 65- 66.

¹⁶⁰ Ел- Бакара: 102.

¹⁶¹ Ел- Майде: 51

прекаляват прекомерно и си въобразяват, че достигат до степен, при която вече нямат нужда да следват Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/.

- 10- **Отвърщането от религията на Аллах** като нито се изучава, нито се прилага. Доказателството за това са словата на Всевишния: „**И кой е по-голям угнетител от онзи, комуто се напомнят знаменията на неговия Господар, а после той се отвърща от тях? Отмъщаваме Ние на престъпниците.**“¹⁶²

Един от учените е казал: „*Няма разлика във всички тези анулиращи неща между шегуващия се, сериозния и страхуващия се, всички те са от най- опасните и от най- често случващите се неща. Така, че мюсюлманина трябва да се предпазва от тях и да се страхува за себе си. Търсим убежище при Аллах да ни опази от нещата предизвикващи гнева Му и болезненото Му мъчение.*“¹⁶³

¹⁶² Ес- Седжде: 22.

¹⁶³ Меджмуа Ет- Теухид Ен- Недждийе: 37- 39.

Трети раздел

По отношение на узаконяването

Узаконяването (ет- тешриа) е право на Всевишния Аллах. С думата узаконяване се има предвид: Това, което Аллах низпослава за Своите раби от път и образец, който трябва да следват в убежденията, взаимоотношенията и останалите неща. Към това спада и позволяването или забраняването на определени неща. Никой няма право да позволява нищо друго, освен това, което Аллах е направил да бъде позволено (халал), и никой няма право да забранява нищо друго, освен това, което Аллах е направил да бъде забранено (харам). Всевишният Аллах казва: „**И не изричайте лъжата, която езиците ви описват: “Това е позволено, а това е възбранено”, за да не измисляте лъжа за Аллах.**“¹⁶⁴. Също така казва: „**Кажете: “Виждате ли какво препитание ви низпосла Аллах, а сторихте от него възбранено и позволено?” Кажете: “Аллах ли ви позволи, или за Аллах измисляте?”**“¹⁶⁵

Аллах е възбранил позволяването и забраняването, без да има за него довод от Корана и суннета, и е съобщил, че то е лъжа за Него. Или както – Пречист е Той – ни известява, че който направи нещо да бъде задължително или възбранено нещо, без да има доказателство за това, той е направил себе си съдружник на Аллах в нещо, което е присъщо само за Аллах, а именно узаконяването. Всевишният Аллах казва: „**Нима имат съдружници, узаконяващи им в религията онова, което Аллах не им е позволил?**“¹⁶⁶

Който съзнателно се покори на друг човек, който узаконява освен Аллах и е съгласен с него, той всъщност прави този човек съдружник на Аллах. Всевишният Аллах казва: „...**,а ако им се покорите, наистина сте съдружаващи.**“¹⁶⁷

Тоест: Тези, които позволяват това, което Аллах е възбранил от мърша, ако човек им се покори в това, той е съдружаващ. Или както Пречистият Аллах ни съобщава, че този, който се покори на свещенослужещите и монасите в позволяването им на онова, което Аллах е възбранил, или в забраняването им на онова, което Аллах е позволил, той вече ги е приел за съдружници и богове вместо Аллах. Всевишният Аллах казва: „**Те взеха за господари не Аллах, а своите правници и своите монаси, и Месията, сина на Мерйем. А им бе повелено да служат само на единствения Бог. Няма друг [истински] Бог [достоеен за обожествяване с право] освен Него. Пречист е Той от онова, което съдружават с Него!**“¹⁶⁸

Когато Адий ибн Хатим /радийеллаху анху/ чул този аят, рекъл: „О, Пратенико на Аллах, ние не служим на тях!“, а Пейгамбера /саллеллаху алейхи уе селлем/ му отговорил: „**Нима не позволяват това, което Аллах е забранил и вие също не го позволявате?! И нима не възбраняват това, което Аллах е позволил и вие също**

¹⁶⁴ Ен- Нехл: 116.

¹⁶⁵ Юнус: 59.

¹⁶⁶ Еш- Шура: 21.

¹⁶⁷ Ел- Ен'аам: 121.

¹⁶⁸ Ет- Теубе: 31.

не го възбранявате?! Отворил: „Наистина е така!“ А той му казал: „Това е служенето на тях [обожествяването им от вас].“¹⁶⁹

Шейх Абдуррахман ибн Хасен /*рахимехуллах*/ е казал: „В хадиса се съдържа, че покорството на правниците и монасите в греха и непокорството пред Аллах всъщност е служене на тях, вместо на Аллах, и това е от голямото съдружаване, което Аллах не опрощава.“

В края на айета Всевишният Аллах казва: **„А им бе повелено да служат само на единствения Бог. Няма друг [истински] Бог [достоеен за обожествяване с право] освен Него. Пречист е Той от онова, което съдружават с Него!“**

Подобни на този аyet са словата на Всевишния Аллах: **„И не яжте от онова, над което не е споменато името на Аллах! Това наистина е нечестивост. Сатаните внушават на своите ближни да ви оспорват, а ако им се покорите, наистина сте съдружаващи.“¹⁷⁰**

В това нещо попадат много хора заедно с останалите, които ги следват сяпко, незначитайки доказателствата, защото противоречат на разбиранията и вижданията им, и така те попадат в това съдружаване.“

И така, придържането към божествените закони на Аллах и изоставянето на нещата, които са узаконили създанията е от значенията на „ля иляхе илляллах“. Аллах да помага!

¹⁶⁹ Ет- Тирмизи.

¹⁷⁰ Ел- Ен'аам: 121.

Четвърти раздел

Богослуженията [ибадет]- значение, видове и всеобхватност

1- Значението на думата „ибадет“:

В основата си ибадета е: покорност и подчинение.

В терминологичното значение в шериата: Тя има няколко определения, но всички те означават едно и също, а то е:

- **Ибадет**- това е подчинение на Аллах чрез спазване на това, което е повелил чрез езиците на пратениците Си.
- **Ибадет**- това означава смирение и покорност пред Пречистия Аллах, а това е: „Цялостното отдаване на Всевишния Аллах с безмерна обич.“
Обобщеното определение е, че ибадет е: *„Термин обхващащ всяко нещо, което Аллах обича и е доволен от него, от думи и дела, явни и скрити.“*

Ибадетът обхваща сърцето, езика и частите от тялото: И така страха, надеждата, обичта, упованието, желанието и боязънта са ибадет на сърцето, а тесбиха¹⁷¹, техлилия¹⁷², текбира¹⁷³, техмида¹⁷⁴ и благодарността са с езика и сърцето- те се наричат „Ибадет на езика и сърцето.“

А намаза, зекята, хаджа и свещената война са ибадет, свързан с тялото и сърцето. Така е и с останалите неща, от ибадети, които са свързани със сърцето, езика и частите от тялото, а те са много.

Ибадетът е нещото, заради което Аллах е сътворил създанията. Всевишният Аллах казва: **„Сътворих аз джиновете и хората единствено за да Ми служат¹⁷⁵. Не искам от тях препитание и не искам да Ме хранят.¹⁷⁶**

В този аят Пречистият Аллах съобщава, че мъдростта от сътворяването на хората и джиновете е да Му служат, извършвайки Му ибадет. Той е Пребогат и няма нужда от това да Му правят ибадет, но истината е, че самите те имат нужда да служат на Всевишния Аллах, така както Той е узаконил в шериата¹⁷⁷. Който откаже да извършва ибадет на Аллах, той е високомерен, който служи на Аллах и заедно с това служи и на друго, той е съдружаващ, който служи на Аллах по начин, различен от узаконения от Него начин, той е следващ нововъведенията, и който служи единствено на Него, така както Той е узаконил, той се нарича вярващ, спазващ единобожието.

2- Видовете ибадет и всеобхватността му:

Има много видове ибадет. Но като цяло думата „ибадет“ обхваща всякакъв вид служене и покорство на Аллах чрез езика, тялото и сърцето, като: Споменаване на

¹⁷¹ Изричането на „Субханеллах“.

¹⁷² Изричането на „Ля иляхе илляллах“.

¹⁷³ Изричането на „Аллаху екбер“.

¹⁷⁴ Изричането на „Елхамдулиллях“.

¹⁷⁵ За да Ми служат- „за да Ми правят ибадет.“

¹⁷⁶ Ез- Зарийят: 56- 57.

¹⁷⁷ Шериат- божествените закони на Аллах.

Аллах; тесбих; техлил; четене на Коран; изпълнение на намаз; даване на зекят; говеене; извършване на хадж; свещената война; повеляване на одобреното и възбраняване на порицаното; добротворство към ближния, сирака; бедния и пътника; обичта към Аллах и Неговия Пратеник; страх от Аллах; покаяние пред Аллах; искреност в религията към Аллах; търпение пред отсъждането на Аллах; удовлетвореност с предписаното от Аллах; упование в Аллах; надежда за милостта Му; страх от наказанието Му. Ибадетът изцяло обхваща всички дела, действия, думи и убеждения на вярващия, когато чрез тях е възнамерил да се доближи до Аллах или да си помогне в доближаването до Аллах. По този начин дори съвсем нормални ежедневни неща може да се превърнат в ибадет, ако той възнамери чрез тях да си помогне в покорство му на Аллах. Например: съня, храненето, пиенето, търговията, бизнесът, търсенето на препитание, никяха¹⁷⁸, всичките тези позволени неща може да се превърнат в ибадет [служене на Аллах], когато човека ги извършва с искрено намерение да се доближава все повече до Аллах. По този начин той трупа награда при Аллах за всички тях. Ибадетът не е ограничен само в нещата, които са добре познати при хората като ритуални обреди в Исляма.

¹⁷⁸ Женитбата предписана в Исляма.

Пети раздел

Пояснение на някои погрешни разбирания на думата ибадет

Ибадетите [богослуженията] са теукифийе (ограничени)¹⁷⁹- това означава, че нито едно богослужение не е узаконено, без да има за него доказателство в Корана и суннета. А това, което не е узаконено, то се счита за нововъведение и е отхвърлено, както казва Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: **„Който извърши дело, което не е според нашата повеля, то ще бъде отхвърлено.“¹⁸⁰** – т.е. това дело ще бъде безполезно и неприето. Нещо повече, извършилият го ще има грях за него, защото то не е подчинение пред Аллах, а непокорство. След това, правилният път по отношение на извършването на ибадетите е то да бъде между улеснение и строгост, и мързел и прекаленост. Всевишният Аллах казва на Своя Пратеник */саллеллаху алейхи уе селлем/*: **„И бъди на правия път, както ти бе повелено, ти и всеки покаял се с теб, и не престъпвайте!“¹⁸¹**

Този аyet ясно очертава правилния метод при извършването на ибадетите, а именно да се извършват правилно и с умереност, в която няма отпуснатост или прекаленост. „...**Както ти бе повелено**“ – според шерията. След това го потвърждава казвайки: „...**и не престъпвайте!**“ - престъпването е преминаването на границата чрез прекаленост и строгост, а това е преувеличаване. Когато Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* разбрал за трима от сподвижниците си, които си мислели, че делата им са малко и незначителни, понеже единият казал: „Аз ще говея всеки ден и няма да има ден да не говея!“ Другият казал: „Аз ще отслужвам намаз през цялата нощ и изобщо няма да си лягам!“ и третия казал: „Аз няма да се женя“, тогава той */саллеллаху алейхи уе селлем/* рекъл: **„Що се отнася до мен, аз говея през определени дни и през други не говея, и отслужвам намаз и спя, и се женя за жени! Който не желае моя суннет, той не е от мен.“¹⁸²**

За съжаление има две групи хора, които по отношение на ибадета са в две напълно противоположни крайности:

Първата група: Ограничават и съкращават разбирането за ибадет, отнасяйки се с разпуснатост и несериозност към много от видовете ибадет, изоставяйки основни неща от него и извършвайки само част от ибадетите и обредите - например само групови обреди в джамията. Част от тях изобщо не извършват ибадет вкъщи, в офиса, на работното място, на улицата, нито извършват ибадет във взаимоотношенията си, в остъждането от тяхна страна и в какъвто и да било аспект от земния им живот.

Да, в джамията има превъзходство и за мъжа е задължение да отслужва петте задължителни намаза в него, но ибадетът [служенето на Аллах] обхваща всички аспекти на живота на мюсюлманина, вътре в джамията и извън джамията.

¹⁷⁹ Т.е. ограничени са с това, че се доказват само с Корана и суннета.

¹⁸⁰ Ел- Бухари и Муслим.

¹⁸¹ Худ: 112.

¹⁸² Ел- Бухари и Муслим.

Втората група: Те са строги в изпълнението на ибадетите до такава степен, че изпадат в екстремизъм, неумереност и другата крайност, противоположна на първата група. Тази група хора въздигат желателните неща [мустехаб] до степен задължителни [уаджиб] и възбраняват някои позволени от Аллах неща, заявявайки, че всеки който не е съгласен с тях и разбиранията им и ги оспорва е в грешка и заблуда.

Най- доброто напътствие е напътствието на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/* и най- лошите неща са нововъведенията.

Шести раздел

Пояснение на правилните стълбове на ибадета

Ибадетът е съсредоточен върху три основни неща, а те са: обич, страх и надежда.

Обичта е пряко свързана със смирение и покорство, а страхът с надежда. Непременно всички тези неща трябва да са налице в ибадета. Описвайки Своите вярващи раби, Всевишният Аллах казва: „...**Аллах ще доведе хора, които обича и те ще Го обичат ...**“¹⁸³ И казва Всевишният Аллах: „**А които вярват, най-силно обичат Аллах.**“¹⁸⁴

Също така казва, описвайки Пратениците и Пейгамберите Си: „**И те се надпреварваха в добрините, и Ни зовяха с копнеж и боязън. И бяха смирени пред Нас.**“¹⁸⁵

Част от праведните предци казват: „Който служи на Аллах само с обич, той е зиндик¹⁸⁶, който служи на Аллах само с надежда, той е мурджиа¹⁸⁷, и който му служи само със страх, той е харирий¹⁸⁸. А който служи на Аллах с обич, страх и надежда, той е истински вярващ, спазващ единобожието.“

Шейх Ел- Ислям споменава в книгата си „Ел- Убидийе“ следното: „Религията на Аллах е: да Му се извършва ибадет, да Му се покорява, да се пристъпи към послушание пред Него. Ибадет, основното ѝ значение е: смирение, покорство. Ако се рече: „Пътят е муаббед¹⁸⁹“ т.е пътят е покорен, отъпкан с крака, [подходящ за ходене]. Обаче, ибадетът, който се изисква е този, който съдържа в себе си смирение, покорство и обич. Той трябва да е с пълно подчинение на Всевишния Аллах и

¹⁸³ Ел- Майде: 54.

¹⁸⁴ Ел- Бекарах: 165.

¹⁸⁵ Ел- Енбия: 90.

¹⁸⁶ Зиндик- човек отклонил се от основните догми и учения на Исляма.

В уикипедия: „Зиндик е средновековен ислямски термин, прилаган от мюсюлманите към лица, за които се смята, че поддържат възгледи или следват практики, които противоречат на централните ислямски догми.“

В арабския терминологичен речник „Ел- Меаани“: „Зиндик: практикуващ нововъведения, заблуден, нечестивец, атеист, човек, който показва вярата и прикрива неверието си.

¹⁸⁷ Мурджие- човек причисляващ се към ранната секта в Исляма наречена: „Мурджие“, която набляга на философии и се откроява с погрешни виждания, от които е и възгледа, че вярата е свързана само с потвърждение със сърцето и изричане с езика, а делата не са от нея. Те заявяват, че вярата е постоянна величина и не се променя, не се увеличава с извършване на ибадет и праведни дела, не се намалява с неподчинение, така извършващия голям грях и набожния праведен човек според тях са на едно ниво. От убежденията при тях, е, че след като човек вече е заявил с езика си, че е вярващ, и че спазва единобожието, то според тях това го прави вярващ и не може да се нарече неверник, независимо какво върши след това. Тази секта се появява по време на сподвижниците, след убийствата на Усман ибн Аффан и Али ибн Ебу Талиб.

¹⁸⁸ Харурий- т.е. от сектата хауаридж- хариджити- секта, последователите на която заявяват, че всеки извършил голям грях става неверник. Те се отклоняват от Корана и суннета и позволяват да се воюва срещу управника- халифа представляващ мюсюлманите. Възникват по времето на халифите Усман ибн Аффан и Али ибн Талиб и се възправят с мечовете си срещу тях, отказвайки да им се подчиняват.

¹⁸⁹ Муаббед- допълнение, което е с еднакъв корен с думата ибадет. Корена е глагола абеде- йеабуду.

всеотдайна обич към Аллах. Този, който подчини определен човек да му служи, въпреки, че самият човек ненавижда това, то в такъв случай човекът не се нарича негов служещ раб. И ако един човек заобича нещо, но не му се подчини, то той не може да се нарече негов служещ раб. Или както човек например обича детето или приятеля си, този човек не може да се нарече техен раб. Ето затова при служенето на Всевишния Аллах не е достатъчно да бъде налице само едно от тези две неща. Нещо повече, Аллах трябва да бъде най- обичаното нещо за раба от всичко останало, Аллах трябва да бъде най- Великият при него от всяко друго нещо. Никой друг не заслужава безмерни и свършени обич, смирение и подчинение, освен Аллах...¹⁹⁰

За тези стълбове на ибадета, около които той се върти, Шейх ибн Ел- Каййим казва в поезията си наречена „Ен- Нунийе“:

Ибадетът на Всемилостивия е безмерното Му обичане,

заедно с подчинението на Него от страна на раба Му.

Те са двата полюса,

а на тях е орбитата на ибадета, който се върти.

Той не започва да се върти, докато двата полюса не са здраво закрепени,

върти се с повелята, повелята на Пратеника,

не с прищевките, душата и шейтана.

Уподобява –Аллах да се смил над него – въртенето на ибадета с обичта и подчинението на обичания - Превеликия и Всевишен Аллах - с орбитата, която има два полюса. След това споменава, че въртенето на ибадета се осъществява с повелята на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ и узаконените в шериата неща, не със собствени желаниа и разсъждения, нито с душата или шейтана, защото, тогава това няма да бъде ибадет.Това, което е вършено от Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, то е нещото, което задвижва ибадета, а не нововъведенията, отклоненията, измислиците, прищевките и сляпото следване на предците.

¹⁹⁰ Виж: Меджума Ет- Теухид Ен- Недждийе стр. 549.

3- Единството в имената и качествата на Аллах

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Доказателства от Корана, суннета и разума в потвърждение на имената и качествата

Втори раздел: Методологията следвана от последователите на суннета и джемата по отношение на имената и качествата

Трети раздел: В отговор на тези, които отхвърлят и отричат имената и качествата на Аллах, или част от тях.

Първи раздел

Доказателства от Корана, суннета и разума в потвърждение на имената и качествата

А) Доказателства от Корана и суннета:

По-рано споменахме, че единството се разделя на три вида: Единство в Господството, единство в Божествеността и единство в Имената и Качествата. Също така споменахме група от доказателства за първите два вида: Единството в Господството и единството в Божествеността. Сега ще споменем доказателства за третия вид, а той е: единство в имената и качествата на Аллах.

Представяме ти част от доказателствата в Корана и суннета: **„Аллах има Най-прекрасните имена. Зове Го с тях и оставете онези, които богохулстват с Неговите имена! Ще им се въздаде за онова, което вършат.“**¹⁹¹

В този аят Пречистият Аллах потвърждава за Себе си, че има имена и ни съобщава, че са прекрасни- съвършени, повелявайки ни да Го зовем с тях, като например да казваме: „О, Аллах!“, „О, Всемиловичия!“, „О, Милосърдния!“, „О, Вечноживия!“, „О, Неизменния!“, „О, Господарю на световите!“ . И обещава наказание за онези, които се отнасят с пренебрежение и богохулстват с имената Му, отклонявайки се чрез тях от истината. Това става като ги отричат, или променят правилното им значение, или извършват друго нещо, което е богохулство по отношение на тях. Аллах им е обещал, че ще им въздаде за техните лоши дела.

Също така Всевишният Аллах казва: **„Аллах! Няма друг Бог освен Него. Негови са Най-прекрасните имена.“**¹⁹²

И казва: **„ Той е Аллах, няма друг Бог освен Него - Знаещия и неведомото, и явното. Той е Всемиловичия, Милосърдния. Той е Аллах, няма друг Бог освен Него - Владетеля, Пресветия, Съвършения, Утвърждаващия, Наблюдаващия, Всемогъщия, Подчиняващия, Превъзходния! Пречист е Аллах от онова, с което Го съдружават! Той е Аллах - Сътворителя, Изкусния, Ваятеля! Негови са Най-прекрасните имена. Прославя Го всичко на небесата и на земята. Той е Всемогъщия, Премъдрия.“**¹⁹³

Тези айети потвърждават имената на Аллах.

От доказателствата от суннета, доказващи имената на Аллах е хадисът, предаден от Ебу Хурейра */радийеллаху анху/*, в който се казва, че Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: **„Наистина Аллах има деветдесет и девет имена, които ги обхване ще влезе в Дженнета.“**¹⁹⁴ Имената на Аллах не са ограничени с този брой, доказателството за това е хадиса предаден от Абдуллах ибн Мес'уд, в който се споменава, че Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*

¹⁹¹ Ел- Еараф: 180.

¹⁹² Та- ха: 8.

¹⁹³ Ел- Хашр: 22- 24.

¹⁹⁴ Ел- Бухари и Муслим.

е казал: „**Моля Те с всяко име, което е Твое, с което Ти Си именувал себе си, или Си го низпослал в Книгата Си, или Си научил на него някое от творенията Ти, или Си го запазил в знанието за неведомото при Теб, да направиш Корана да е пролетта на моето сърце**¹⁹⁵...“ до края на хадиса¹⁹⁶.

Всяко едно име от имената на Аллах съдържа в себе си качество от качествата Му. Всезнаещия [Ел- Алиим] доказва качеството „знание“, Премъдрия [Ел- Хакиим] доказва качеството „мъдрост“, Всечуващия и Всезрящия [Ес- Семии‘а и Ел- Бесиир] доказват качества „слух“ и „зрение“. По същия начин всяко едно име на Аллах носи със себе си качество от качества на Всевишния Аллах. Всевишният Аллах казва: „**Кажи [о, Мухаммад]: “Той е Аллах - Единствения, Аллах, Целта [на всички възжеления]! Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.**”¹⁹⁷

(Едно от Най-прекрасните имена на Всевишния Аллах - Ес-Самед - тук е преведено като “Целта [на всички възжеления]”, но в неговото съдържание се съдържат няколко значения - Той е Онзи, към Когото тварите се обръщат в нужда; Той е Всевечният, Който ще просъществува и след края на Вселената; Той е Върховният Повелител, Който не се подчинява на никого, а всички на Него се подчиняват; Той не се нуждае от храна и питие за разлика от Неговите творения.)

Предава се от Енес /радиййеллаху анху/, че е разказал: „Един човек им е бил имам в джамията Куба, и всеки път, когато започвал да чете сура от тези, който чел по време на намаз, той започвал с „Кул хууеллаху ехад“, докато я прочете до край, след това заедно с нея чел и другата сура. Той вършел това по време на всеки ракят, тогава неговите другари му рекли: „Започваш с тази сура, след това си мислиш, че тя не ти е достатъчна и четеш друга! Или ще четеш само нея, или ще я оставиш и ще четеш другата!“ Той отговорил: „Аз няма да я оставя! Ако желаете ще ви бъда имам по този начин, ако ли не, тогава ще ви оставя.“ Но те го имали за най- превъзходния от тях и не желали друг да им бъде имам. В момента на пристигане на Пейгамбера /саллеллаху алейхи уе селлем/ при тях, те го известили за това, а той рекъл: „**Ей, човече, както ти пречи да извършиш това, което ти повеляват твоите другари? Какво те кара да се придържаш към тази сура по време на всеки ракят?**“ Отговорил: „Аз я обичам!“ Той му рекъл: „**Обичта ти към нея ще те вкара в Дженнета.**“¹⁹⁸

Предава се от Айша /радиййеллаху анха/, че Пейгамбера /саллеллаху алейхи уе селлем/ изпратил един човек като главнокомандващ на отряд. Той водел намаза им и когато чел от Корана, винаги приключвал с „Кул хууеллаху ехад...“. Когато се завърнали, те споменали това на Пейгамбера /саллеллаху алейхи уе селлем/ и той им рекъл: „**Попитайте го, защо прави това?**“ Попитали го, а той им отговорил: „Защото

¹⁹⁵ Т.е. Корана да бъде съживяване на врата в сърцето ми, спокойствие, лечение, успокоение, така както пролетта е съживяване на земята.

¹⁹⁶ Предава го Ахмед в „Ел- Муснед, а ибн Хиббан го определя като сахих. Този хадис доказва, че имената на Аллах не са ограничени в деветдесет и девет. А значението на хадиса – и Аллах знае най-добре -, е, че който научи тези деветдесет и девет имена, умолява Аллах с тях и служи Му с тях, той ще влезе в Дженнета. Така се подчертава важноста на тези имена.

¹⁹⁷ Ел- Ихляс.

¹⁹⁸ Ел- Бухари.

тя¹⁹⁹ е описание на Всемилоствивия и аз обичам да я чета по време на намаз!“
Пейгамбера /саллеллаху алейхи уе селлем/ казал: „Известете го, че Всевишния
Аллах го обича.“²⁰⁰ Т.е. Тя съдържа в себе си описанията на Всемилоствивия.

Аллах ни съобщава за Себе Си, че има лице (лик), като казва: „**Но пребъдва
Лицето [Ликът] на твоя Господар, Владетеля на величието и почитта.**“²⁰¹

И ни съобщава, че има две ръце, като казва: „...на онова, което сътворих със
Своите две Ръце? И казва: „**Не, Неговите две Ръце са разтворени...**“²⁰²

Съобщава ни също, че Той се удовлетворява, обича, гневи се, ядосва се и
останалите качества, с които Той се е описал или го е описал Пратеника му
/саллеллаху алейхи уе селлем/.

**Б- Що се отнася до доказателството на разума, което потвърждава имената и
качествата Му описани в шерията, това е да се каже:**

- 1- Всичките тези велики творения на Аллах, със своите разнообразия, различия и подреденост в изпълнението на това, което е в тяхна полза, и следването на предначертаното за тях от Аллах, доказват величието, силата, знанието, мъдростта, желанието и волята на Аллах.
- 2- Даряване на благодати, доброжелателност, премахване на бедата и облекчаване на страданието, тези неща показват милост, щедрост и доброта.
- 3- Наказанието и възмездието срещу непокорните ни доказват гнева и омраза на Аллах към тях.
- 4- Почитта на покоряващите се раби и въздаването им на награда при Аллах ни доказват, че Аллах е доволен от тях и ги обича.

¹⁹⁹ Т.е. Сура Ел- Ихляс.

²⁰⁰ Ел- Бухари.

²⁰¹ Ер- Рахман: 27.

²⁰² Ел- Майде: 64.

Втори раздел

Методологията следвана от последователите на суннета и джемата по отношение на имената на Аллах и качествата Му

Методологията, следвана от последователните на суннета и джемата²⁰³, от праведни предци и последователите им е: Потвърждаване на имената и качествата на Аллах, така както са в Книгата Му – Корана – и суннета. Методологията им се базира на следните правила:

- 1- Те потвърждават всички имена и качества на Аллах, така както са в Книгата на Аллах или в суннета, приемайки ясното им значение и това, което носят със себе си, без да изопачават значението им, без да изменят словата им и това, към което ни насочват, и без да ги променят.
- 2- Те отхвърлят оприличаването на качествата Му с качествата на създанията. Или както казва Всевишният Аллах: „**Няма подобен Нему. Той е Всечуващия, Всезрящия.**“²⁰⁴
- 3- Те не прекрочват границата, преминавайки пред това, което е в Корана и суннета по отношение на потвърждение на имената на Аллах и качествата Му. Това, което го потвърждава Аллах са Себе си или го потвърждава Пратеника Му /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ и те го потвърждават, и това, което Аллах отхвърля за Себе си или го отхвърля Пратеника Му и те го отхвърлят. И по отношение на това, за което Аллах не е споменал, нито Пратеника Му, те мълчат и не говорят за него.
- 4- Те вярват, че доводите по отношение на имената и качествата са ясни, тяхното значение се разбира и разяснява, в тях няма неяснота. Те не заявяват, че значенията им само Аллах ги знае. Съвсем не е така, както заявяват част от съвременните писатели, които изобщо не познават методологията им и с лъжа ги упрекуват, че според тях значенията на имената и качествата на Аллах са неясни и само Аллах ги знае.
- 5- Те не се ровят в същността и формата на качествата на Всевишния Аллах, а това го оставят на Аллах, защото това знание е при Аллах и те изобщо не се ровят във същността им.

²⁰³ Джемат- колектива следващ суннета.

²⁰⁴ Еш- Шура: 11.

Трети раздел

В отговор на тези, които отхвърлят и отричат имената и качествата на Аллах, или част от тях

Онези, които отричат имената и качествата на Аллах се делят на три групи:

- 1- **Ел- Джахмийе**- Те са последователите на човек на име Ел- Джахм ибн Сафуан. Тази група хора отхвърлят и отричат всички имена и качества на Аллах.
- 2- **Ел- Муатезиле**²⁰⁵- Те са последователите на човек на име Уасил ибн Ата, който се оттеглил от компанията и мястото на сядане на Хасен Ел- Бесри. Тази група хора потвърждават имената на Аллах, но казват, че те са само думи, в които няма никакви значения, така те отхвърлят и отричат всички качества на Аллах.
- 3- **Ел- Ешаира и Ел- Матуридийе**²⁰⁶ и онези, които ги следват- Тази група хора потвърждават имената на Аллах, но по отношение на качествата, една част от тях ги признават, а друга отхвърлят. Подозрението, на което се основават в погрешната си методология е, че ако признаят тези качества, те оприличават Аллах със създанията Му. Въобразили са си, че тези качества, с които се назовават и описват създанията са неприсъщи за Аллах и Аллах не се описва с тях. Така според погрешното им схващане, всяка една дума съдържа едно и също наименование, едно и също значение и едно и също качество и по същия начин същността и формата трябва да са едни, не различаващи се. Това според тях води до оприличаване на Твореца – Аллах – с творенията Му. И за да избегнат това оприличаване, базирано на погрешните им виждания, те прибегват към хитрост, следвайки поне едно от следните две неща:
А) Променяне на текстовете говорещи за имената и качествата на Аллах, изкарвайки ги от ясното им значение- например: Те казват, че с качеството „Ел- Уеджх“ [Лице, Лик] се има предвид същността на Аллах, а с качеството „Йед“ [ръка] се има предвид даряването на блага от Аллах.
Б) Заявяване, че само Аллах знае значението на тези имена и качества. Така те казват: „Само Аллах знае какво означават!“, като вътрешно в себе си са убедени, че те не се приемат с ясното им значение.

Първите хора, при които се проявило отхвърлянето и отричането на имена и качества на Аллах са част от съдружаващите араби. По отношение на тях Всевишният Аллах низпослава словата Си: „**Така те изпратихме сред общност, преди която минаха други общности, за да им четеш, каквото ти разкрихме, а те отричат Всемилюстивия.**“²⁰⁷

Причината за низпославането на този аят, е, че когато курейшитите са чули, че Пратеника на Аллах /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ споменава: „Всемилюстивия“, те са отхвърлили това име и Аллах им низпослал: „..., а те отричат Всемилюстивия.“.

²⁰⁵ Произлиза от глагола „иатезеле“ - напусна, оттегли се.

²⁰⁶ Познати още като Ешарити и Матуридити.

²⁰⁷ Ер- Раад: 30.

Ибн Джерир споменава, че това се случило по време на примирието при Худейбийе, когато писаря записвал примирието между тях и Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* му казал да напише: „Бисмилляхи-р-рахмани-р-рахим!“²⁰⁸, а курейшите рекли: „Що се отнася до Ер-Рахман²⁰⁹, ние не знаем кой е!“

Също така ибн Джерир предава от ибн Аббас следното: „Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* отправяше дуа по време на седжде изричайки: „**О, Всемиловичиви! О, Милосърдни!**“²¹⁰, а съдружаващите казваха: „Този си мисли, че призовава един Бог, а зове двама!“ Тогава Аллах низпосла: „**Кажив: “Зовете [Го] Аллах или зовете [Го] Всемиловичивия! Както и да [Го] зовете, Негови са Най-прекрасните имена.**“²¹¹

Също така в сура Ел-Фуркан Всевишния Аллах казва: „**И когато им се рече: “Сведете чела до земята в суджуд пред Всемиловичивия!”**, казват: “**А какво е Всемиловичивия?**“²¹²

Тези съдружаващи араби са предците на ел-джихмийе, ел-муатезиле и ел-ешаира и на всеки, който отрича за Аллах, това, което Той Сам е потвърдил за Себе Си от имена и качества, или го е потвърдил Пратеника Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Ах, колко лоши са тези предци и хората следващи ги след тях.

На тях им се отговаря по следните начини:

- 1- Пречистия и Всевишен Аллах е потвърдил за Себе си имена и качества, също така и Пратеника му ги потвърждава, а отричането на всички тях или на част от тях, че са Негови имена и качества, е отричане на това, което Самия Аллах е потвърдил за Себе си или Неговият Пратеник е потвърдил за Него. Това от своя страна е противопоставяне на Аллах и Неговия Пратеник.
- 2- Не е задължително, след като наименованието на тези имена и качества е налично при творенията на Аллах, или с част от тях се именуват и описват хора, да има прилика между Аллах и създанията Му. Наистина Пречистия Аллах има имена и качества, които са присъщи, специфични само за Него и създанията имат имена и качества, които са присъщи само за тях. Или, както Всевишния и Пречист Аллах има същност, която е различна от същността на създанията, по същия начин има имена и качества, които са различни от имената и качества на създанията. Съпадението в наименованието и общото значение не ни задължава да си мислим, че същността е еднаква. Аллах именува Себе си като: „Всезнаещия“, „Всеблагия“, и наред с това нарича част от рабите Си с: „Знаещ“, като казва: „**И го благовестиха за знаещ син.**“²¹³ Става въпрос за Исхак. На друго място назовава друг Свой раб с „благ“, като казва: „**И го благовестихме**

²⁰⁸ „С името на Аллах, Всемиловичивия, Милосърдния!“.

²⁰⁹ Всемиловичивия.

²¹⁰ На арабски: „!Я, Рахман! Я, Рахим!“.

²¹¹ Ел-Исра: 110.

²¹² Ел-Фуркан: 60.

²¹³ Ез-Зарийят: 28.

за смирен [благ]²¹⁴ син.²¹⁵ Т.е. Исмаил. Знанието на Аллах не е като знанието на хората, и Благостта на Аллах не е като благостта на хората, въпреки, че наименованието им е едно. Аллах казва в Корана за Себе Си: „**Аллах е всечуващ, всезрящ.**“²¹⁶, но наред с това нарича част от Своите раби „чуващ“, „зрящ“, като казва: „**Сътворихме Ние човека от частица сперма с примеси, за да го изпитаме, и го сторихме чуващ, зрящ.**“²¹⁷. Обаче, това съвсем не означава, че чуването и виждането на Аллах приличат на чуването и виждането на създанията.

Аллах нарича Себе си: „състрадателен, милосърден“, като казва: „**Аллах към хората е състрадателен, милосърден.**“²¹⁸, но също така нарича и част от рабите Си „състрадателен, милосърден“, казвайки: „**Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден.**“²¹⁹

Също така Аллах описва Себе си със свърпени качества и наред с това описва рабите Си с несвършенство в тези качества, които са присъщи за тях, например Словата Му: „**От Неговото знание обхващат само онова, което Той пожелае**“²²⁰ Също така описва Себе Си със знание, и описва и рабите си със знание, (но при тях не е свършено), като казва: „...и ви е дадено само малко от знанието.“²²¹ И казва: „**А над всеки знаещ има Един Най-знаещ.**“²²². И казва: „**А дарените със знанието казваха:...**“²²³. И Аллах описва Себе Си със сила, като казва: „**Аллах е всемогъщ, всемогъщ.**“²²⁴, „**Аллах! Той е Даващия препитанието, Владетеля на силата, Всемогъщия.**“²²⁵, но описва и рабите Си със сила, като каза: „**Аллах е, Който ви сътвори немощни, после след немощ ви даде сила, после след силата - немощ и посивяване.**“²²⁶. и т.н.

Добре известно, е, че имената и качествата на Аллах са Негови лични и са присъщи само за Него, както е и добре известно, че имената и качествата на творенията им са лично за тях и са присъщи за тях. По никакъв начин не означава, че след като са еднакви по значение и наименование, те трябва да са еднакви по същност. Така е, защото няма абсолютно никаква прилика между назованите и описаните с тях неща. Това е от ясно по- ясно! Слава на Аллах!

²¹⁴ Името на Аллах е „Ел- Халим“, което означава „Всеблагия“, тук в айета се споменава „халим“, което означава както благ, така и смирен.

²¹⁵ Ес- Саффат: 101.

²¹⁶ Ен- Ниса: 58.

²¹⁷ Ел- Инсан: 2.

²¹⁸ Ел- Хадж: 65.

²¹⁹ Ет- Теубе: 128.

²²⁰ Ел- Бакара: 255.

²²¹ Ел- Исра: 85.

²²² Юсуф: 76.

²²³ Ел- Касас: 80.

²²⁴ Ел- Хадж: 40.

²²⁵ Ез- Зарийят: 58.

²²⁶ Ер- Рум: 54.

3- Това нещо, което не се описва със съвършени качества няма как да е бог. Затова Ибрахим казва на баща си: „...**защо служиш на онова, което нито чува, нито вижда,**...“²²⁷

Също така Всевишният Аллах казва в отговор на онези, които са божествявали телеца: „**Не видяха ли, че Той не им говори и не ги води по правия път?**“²²⁸

4- Потвърждаването на тези качества е съвършенство, а отричането им е приписване на недостатъци. Това нещо, което няма качества е или нещо несъществуващо или нещо, в което има недостатъци, а Аллах е пречист и далеч от това.

5- Преиначаването и променянето на значението на качествата на Аллах е нещо, за което няма довод и е заблуда, както и заявяването, че само Аллах знае значенията им! Ако заяви човек, че само Аллах знае какво означават качествата Му, тогава стигаме до извода, че Аллах ни говори в Корана с неща, чието значение ние не разбираме, въпреки че самият Той ни повелява да го зовем с имената Му?! Той ни повелява да размишляваме върху целия Коран, но как да размишляваме върху нещо, на което не разбираме значението?! От тук стигаме до извода, че непременно трябва да се потвърдят имената и качествата на Аллах по начин, който е присъщ само за Него, отхвърляйки всякакъв вид оприличаване с творенията Му. Или както казва Всевишният Аллах: „**Няма подобен Нему. Той е Всечувация, Всезряция.**“²²⁹

Ето така Аллах възбранява да се уподобява на каквото и да било, но наред с това потвърждава, че Той чува и вижда. Това доказва, че потвърждението на качествата не означава прилика с тях. Задължение е на всеки вярващ да потвърди имената и качествата Му и да отхвърли всякакъв вид оприличаване. Именно това е значението на думите на ехлю-с-сунне уе-л-джемаа по отношение на отричането и потвърждаването на имената и качествата на Аллах: „**Потвърждение без оприличаване и пречистване без отричане!**“

²²⁷ Мерйем: 42

²²⁸ Ел-Еараф: 148

²²⁹ Еш-Шура: 11

Глава трета
Пояснение на съдружаването [ширк],
отклоняването на човечеството от божественото
напътствие на Аллах и кратка история на
неверието, атеизма, съдружаването и лицемерието

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Отклоняването на човечеството.

Втори раздел: Съдружаването- определение и видове.

Трети раздел: Неверието- определение и видове.

Четвърти раздел: Лицемерието- определение и видове.

Пети раздел: Пояснение на същността на всяко нещо от: невежество, нечестивост, заблуда и вероотстъпничество. Видовете им и постановленията за тях.

Първи раздел

Отклоняването на човечеството

Аллах е сътворил създанията Си, за да Му извършват ибадет²³⁰ и е подготвил и улеснил за тях препитанието им, за да им бъде в помощ за ибадета. Всевишният Аллах казва: „**Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат. Не искам от тях препитание и не искам да Ме хранят. Аллах! Той е Даващия препитанието, Владетеля на силата, Всемогъщия.**“²³¹

Една душа, когато се остави, тя потвърждава с убеденост божествеността на Аллах и обича своя Създател. Тази душа служи единствено на Него и не съдружава никой и нищо с Него. Обаче впоследствие душата може да се поквари и отклони от правия път чрез разкрасяванията отправяни към нея от джиновете и хората, следващи шейтаните²³², които си подхвърлят помежду си примамливи разкрасени слова. Вярата в един бог е природно заложено качество у човек, а съдружаването е нещо, което се натрапва и влиза в душата впоследствие. Всевишният Аллах казва: „**И обърни своето лице към религията - правоверен, към природата, според която Аллах е създал хората! Религията на Аллах е неизменна. Тя е правата вяра.**“²³³

Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Всяко едно новородено дете се ражда с фитра²³⁴, но родителите му са тези, които го правят евреин, християнин или зороастриец.**“²³⁵ И така, в основата си всеки един потомък на Адем е с вродено природно качество да спазва теухида-единобожието.

Религията Ислям е била религията на Адем */алейхисселям/* и на потомците му векове наред. Всевишният Аллах казва: „**Хората бяха една общност и Аллах изпрати пророците - благовестители и предупредители,**...“²³⁶

За първи път се появило съдружаването и отклоняването от правия път при народа на Нух (Ной). Така Нух */алейхисселям/* е първият пратеник изпратен от Аллах към хората, след като се появило първото съдружаване [и нарушаване на Исляма] сред тях. Всевишният Аллах казва: „**Ние ти дадохме откровение, както дадохме на Нух и на пророците след него,**...“²³⁷

Ибн Аббас казва: „Между Адем и Нух */алейхимасселям/* е имало десет века, всички те са били векове на Исляма.“

Ибн Ел-Каййим казва: „Безспорно това е правилното мнение. Това е четенето на Убеййе ибн Кеаб – т.е. на айета от Ел-Бакара -: „една общност [, изпаднаха в

²³⁰ Т.е. само Него да приемат за Бог и единствено Нему да служат.

²³¹ Ез-Зарийят: 56 – 58.

²³² Дяволите

²³³ Ер-Рум: 30.

²³⁴ Фитра- природно заложено качество при всяко новородено, което се изразява в това да вярва, че има само един Бог, и само Той е достоен да се обожествява и да Му се служи.

²³⁵ Ел-Бухари и Муслим- предава се от Ебу Хурейра.

²³⁶ Ел-Бакара: 213.

²³⁷ Ен-Ниса: 163

разногласие] и Аллах изпрати пророците - благовестители и предупредители,...“²³⁸

За това четене свидетелстват словата на Всевишния Аллах в сура Юнус: **„Хората бяха само една общност, но се разделиха.“²³⁹**

Той - ибн Ел- Каййим - */рахимехуллах/* иска да каже, че причината за изпращането на пророците и пратениците е изпадането в разногласие след като хората се отклонили от правилната вяра, на която са били отпреди. По същият начин арабите са следвали вярата Ибрахим [Авраам] */аллейхисселям/*, докато се появил Амр ибн Люхейе Ел- Хаззай и променил вярванията на Ибрахим. Той доставил идоли на арабска земя и по- точно в местността наречена Ел- Хиджаз²⁴⁰. Така голяма част от хората започнали да служат на тези идоли, вместо на Аллах и се разпространило съдружаването с Аллах на тези свети земи и около тях. Това продължило до изпращането на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/-* последния пратеник и пейгамбер. Той призовавал хората към единобожие и следване на вярата на Ибрахим, борейки се по пътя на Аллах по най- хубавия начин. Така единобожието отново се завърнало и религията на Ибрахим се установила отново на земята. Този последен пратеник изпочупил всички идоли и чрез него Аллах завършил изцяло религията си и изпълнил изцяло Своята благодат към световите. Така в първите векове от появата му, хората от тази общност следвали светлината, с която е изпратен, но след това се разпространява невежеството и навлизат другите религии и вярвания. По този начин се завръща отново съдружаването при много от тази общност. Причини за това са заблудени хора, които призовават по пътя на Аллах - застрояване на гробища, превъзнасяне на така наречените евлие²⁴¹ и праведните хора, заявяването, че те трябва да се почитат и обичат, докато накрая биват построени тюрбета и постройки на гробовете им и група хора започват да служат на тях вместо на Аллах, подобно на идолопоклонничеството. Тази група хора отклоняват част от богослуженията си като дуата си, търсенето на помощ, коленето на курбан, даването на обет към тях и тюрбетата им. Те именуват този вид съдружаване като: „Доближаване до Аллах чрез праведниците и евлиете“, мислейки си, че това го правят от обич към тях, а всъщност не им служат, не ги обожествяват. Май съвсем са забравили, че именно това са думите на първите съдружаващи [от тази общност, които са казали на Пратеника на Аллах Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*]: **„Служим на тях само за да ни приближават още повече до Аллах.“²⁴²**

И наред с това съдружаване, което се е случвало при хората, както отпреди, така и в нашето съвремие, повечето от съдружаващите вярват в Единството на Аллах в Неговото Господство, но съдружават с Него в богослуженията си и Единството в Божествеността му. Или както - Всевишен е Той - казва: **„ И повечето от тях не вярват в Аллах, освен съдружавайки.“²⁴³**

²³⁸ Игасету Ел- Люхан (2/102).

²³⁹ Юнус: 19.

²⁴⁰ Историко-географска област в западната част на Арабския полуостров в днешна Саудитска Арабия. В нея попадат Мекка и Медина.

²⁴¹ Евлия- доближен до Аллах, набожен праведен човек.

²⁴² Ез- Зумер: 3.

²⁴³ Юсуф: 106.

Не оспорват съществуването на Аллах, освен малцина от хората, като: фараона, атеистите и комунистите в нашето съвремие. Всъщност те отхвърлят съществуването Му от високомерие и надменност, но дълбоко в себе си го потвърждават с душата си. Всевишният Аллах казва за тях: „**И ги отрекоха [нашите знамения] с гнет и надменност, въпреки че душите им се убедиха в тях.**“²⁴⁴

Техния разум ги кара да бъдат убедени, че всяко творение трябва да има създател, че всяко произведено нещо трябва да има производител, и че тази вселена със съвършените закони в нея трябва да има един, който да я управлява и ръководи. Той трябва да бъде Премъдър, Всесилен, Всезнаещ! Онзи, който отхвърли това, той или е загубил разума си, или е надменен и безразсъден за себе си, такъв човек не се взема под внимание.

²⁴⁴ Ен- Немл: 14.

Втори раздел

Съдружаването- определение и видове

А) Определение:

Съдружаване – на арабски „ширк“ – е да се направи съдружник на Всевишния Аллах в Господството или Божествеността Му. В повечето случаи съдружаването се получава при единството в Божествеността на Аллах, като се изразява в това да се отправя дуа към друг, а не към Аллах или да се отклонят част от богослуженията към друг/друго като колене на курбан, даване на обет, страх, надежда, обич към друг/друго, вместо да са само към Аллах. Съдружаването с Аллах е най- големият грях, заради следните неща:

- 1- То е оприличаване на творенията с техния Творец в неща, които са присъщи само за Единствения Бог. Който съдружи с Аллах нещо, той вече е приравнил и оприличил това нещо с Аллах, а това е най- големия гнет. Всевишният Аллах казва: **„Съдружаването е огромен гнет.“**²⁴⁵
А гнет означава: Поставяне на дадено нещо не на мястото му. Този, който служи на друг/друго, освен на Аллах, той е поставил служенето не на мястото му, като го е отклонил от Този, който единствено има право да му се служи и да бъде обожествяван. Ето това е най- големият гнет.
- 2- Аллах е съобщил, че няма да опрости на онзи, който не се е покаял от гнета . Всевишният Аллах казва: **„Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае.“**²⁴⁶
- 3- Аллах съобщава, че е възбранил Дженнета за съдружаващия, и че той ще бъде вечно в огъня на джехеннем. Всевишният Аллах казва: **„За онзи, който съдружава с Аллах, възбрани му Аллах Рая и неговото място е Огънят. Угнетителите нямат закрилници.“**²⁴⁷
- 4- Съдружаването е причина да пропаднат всички дела. Всевишният Аллах казва: **„И ако бяха Го съдружили, щеше да се провали онова, което вършеха.“**²⁴⁸
Също така казва: **„И вече се разкри на теб и на онези преди теб: “Ако съдружиш с Аллах, твоето дело пропада и ще бъдеш от губещите.“**²⁴⁹
- 5- Съдружаването с Аллах е най- големият грях. Пратеникът на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ веднъж попитал: **„Да ви известя ли за най-големите грехове?“**. Предавача казва: „Ние рекохме: „Разбира се, о, Пратенико на Аллах!“ , Той каза: **„Съдружаването с Аллах, неуважението към родителите,...“**²⁵⁰ до края на хадиса.

²⁴⁵ Люкман: 13.

²⁴⁶ Ен- Ниса: 48.

²⁴⁷ Ел- Майде: 72.

²⁴⁸ Ен- Ен'аам: 88.

²⁴⁹ Ез- Зумер: 65.

²⁵⁰ Ел- Бухари и Муслим.

Ибн Ел- Каййим е казал²⁵¹: „Пречистият Аллах е съобщил, че целта от сътворяването и повелята е да бъде опознат чрез имената и качества Му, за да служат хората единствено Нему и да спазват умереността, която всъщност е справедливостта, с която се крепят небесата и земята. Както казва Всевишният Аллах: **„Изпратихме Нашите пратеници с ясните знаци и низпослахме заедно с тях Книгата и везната, за да постъпват хората справедливо.“**²⁵²

Тук Аллах съобщава, че е изпратил пратениците Си и е низпослал Книгите Си, за да бъдат хората умерени и да постъпват справедливо. Най-голямата справедливост е спазването на единобожието, то е главата и опората на справедливостта. А съдружаването е огромна несправедливост и гнет, както казва Всевишният Аллах: **„Съдружаването е огромен гнет.“**²⁵³

И така, съдружаването е най- голямата несправедливост, а единобожието е най- голямата справедливост. И без съмнение, това, което е в най- силно противоречие с тази справедливост – единобожието, то е най- големият грях.“

По нататък ибн Ел- Каййим казва: „И след като съдружаването е в пълно противоречие с тази цел²⁵⁴, несъмнено то ще бъде най- големият грях. Аллах е възбраният Дженнета за всеки един съдружаващ... Аллах няма да приеме каквото и да било добро дело от съдружаващия, няма да позволи други да се застъпят за него на Съдния ден, няма да му откликва на призива в Съдния ден и няма да му удовлетвори каквото и да било надежда. Съдружаващият е от най- невежите създания спрямо Аллах, как е възможно да приписва съдружници на Аллах от Творенията Му. Това е най- голямото невежество, до което може да достигне и най- голямата гнет, до която може да прибегне, въпреки, че всъщност съдружаващия не угнетява Господаря Си, а угнетява сам себе си.“

- б- Съдружаването е унижение и недостатък, а Нашия Господар пречиства²⁵⁵ Себе Си от това. А който съдружи с Аллах, той приписва на Аллах нещо, което Той отхвърля за Себе Си и се пречиства от него. Това е връхната точна на противопоставяне, упорство и вироглавост на Всевишния Аллах.

Б) Видовете съдружаване (ширк):

Съдружаването е два вида:

Първи вид: Голям ширк - този, който изкарва човека от кръга на Исляма и извършителя му ако умре, без да се е покаял от него приживе, той ще бъде вечно в огъня на Джехеннем. Това съдружаване означава да се отклонят и насочат част от богослуженията към друг, а не да са насочени единствено към Аллах. Например: Да се

²⁵¹ В книгата си Ел- Джеуаб Ел- Кяфи.

²⁵² Ел- Хадид: 25.

²⁵³ Люкман: 13.

²⁵⁴ Т.е. с целта, заради която Аллах ни е сътворил, а именно да служим единствено на Него.

²⁵⁵ Т.е. Пречиства Себе Си, като споменава в Корана или Пратеника Му /*саллеллаху алейхи уе селлем*/споменава в достоверния суннет, че Аллах няма недостатъци, Пречист е Той от пороци, недостатъци и кусури.

зове с два друг освен Аллах; да се приближава човек до друг/друго чрез колене на курбан или даване на обет в негово име, а не в името на Аллах, като колене на курбан и даване на обет на умрели хора, на джинове и шейтани; да се страхува човек от умрелите, от джиновете и шейтаните, че те може да му навредят или да му предизвикат болест; да се надява на друг/друго, освен на Аллах в задоволяването на нуждите му за неща, за които само за Аллах има сила и способност; да търси друг/друго да му премахне мъките, тревогите и нещастията вместо Аллах, както в ден днешен се практикува от група хора при тюрбета и застроени гробове на евлие и праведни хора живели отпреди. Всевишният Аллах казва: „**И служат не на Аллах, а на онова, което нито им вреди, нито им помага, и казват: “Тези са нашите застъпници пред Аллах.”** Кажи: “**Нима ще известите Аллах за нещо, както на небесата, така и на земята, което Той да не знае? Пречист е Той, превисоко е над онова, с което Го съдружават!**“²⁵⁶

Втори вид: Малък ширк- това е съдружаване, което не изкарва извършителя му от кръга на Исляма, обаче е причина да отслабне единобожието и води извършващия го към големия ширк. Този вид ширк се разделя на два подвида:

Първи подвид: Явно съдружаване обхващащо езикът и частите от тялото, то обхваща думите и делата.

Думи, като:

- Заклеване в друго, а не в Аллах. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Който се закълне в друго, а не в Аллах, той вече е извършил неверие или е съдружил.**“²⁵⁷;
- Фразата: „Каквото Аллах и ти сте пожелали!“. Веднъж един човек казал на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „Каквото Аллах и ти сте пожелали!“, а той му рекъл: „**Нима ме направи съдружник на Аллах?!“** Кажи: „**Каквото единствено Аллах е пожелал!**“²⁵⁸
- Фразата: „Ако не бе Аллах и ти!“ или „Ако не бяха Аллах и еди-кой си!“.

Правилното е да се каже: „Каквото Аллах е пожелал и след това ти!“ „Ако не бе Аллах и след това ти!“ или „Ако не беше Аллах и след това еди-кой си!“.

Частицата „след това“ носи значение на подредба и последователност, тя прави така, че желанието на създанията на Аллах е вследствие само на това, което Аллах е пожелал. Или какво казва Всевишният Аллах: „**Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господът на световите.**“²⁵⁹

Що се отнася до частицата „и“, тя носи значение на съединеност и съдружие. Тя не ни говори за последователност и второстепенност. Например: „Аз си нямам друг, освен Аллах и теб!“ или: „Това е от берекета на Аллах и от теб!“²⁶⁰

²⁵⁶ Юнус: 18.

²⁵⁷ Ет- Тирмизи- според него е хасен, а според Ел- Хаким е сахих.

²⁵⁸ Ен- Несаи.

²⁵⁹ Ет- Текуир: 29.

²⁶⁰ Т.е. тези две фрази и подобните на тях са малък ширк. Трябва вместо „и“ да се използва „след“.

Дела като:

- Слагането на конец или пръстен, гривна, за премахване на нещастие, страдание или отблъскването на такива неща. Тук спада и носенето на муски, за да бъде опазен човек от урочасване и т.н. Когато един човек е убеден и вярва, че тези неща са причина Аллах да премахне злото от него или да го предпази от такова, тогава той извършва малък ширк, защото това не са узаконени причини и предпоставки от Аллах! А когато е убеден и вярва, че тези неща сами по себе си помагат, носят му полза или го предпазват, тогава той извършва голям ширк, защото се привързва към други неща, така както трябва да се привързва само към Аллах.

Втори подвид от малкия ширк: Скритият ширк, това е съдружаването в желанията и възнамеренията, като показност, слава, извършване на дело, с което човек се доближава до Аллах, но вътрешно желае хората да го хвалят. Например: Да разкроява намаза си или да раздава по пътя на Аллах, за да го споменават хората с добро и да го хвалят. Или да споменава Аллах и да чете Коран с хубав глас, за да го слушат хората, да го хвалят и да говорят добро за него. Когато показността се смеси с едно дело, тя го проваля. Всевишният Аллах казва: „**Който копнее за срещата със своя Господар, да върши праведни дела и в служенето си на своя Господ никого да не съдружава с Него!**”²⁶¹

А Пейгамбера */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Нещото, от което най-много се страхувам за вас е малкият ширк!**“ Попитали го: „А какво е малкият ширк, о, Праненико на Аллах!“. Отговорил: „**Показността!**“²⁶²

От този вид малък ширк е да се извършва едно дело с намерение сдобиване с благо от земните блага. Като например човек да извършва хадж или да води намаза на хората за пари, за изучава религията за пари и да се бори по пътя на Аллах за пари. Пейгамера */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**Нещастен**²⁶³ **е раба на динара, нещастен е раба на дирхема, нещастен е раба на дрехата, нещастен е раба на одеждата, ако му бъде дадено е удовлетворен, а ако не му бъде дадено е разгневен.**“²⁶⁴

Имам ибн Ел- Каййим */рахимехуллах/* е казал: „Що се отнася до съдружаването в желанията и възнамеренията, това е море, което няма бряг, малко хора се спасяват от него. Онзи, който пожелае чрез извършването на едно дело друго, освен лика на Аллах, възнамерявайки да се доближава до друго, освен до Аллах, търсейки възданиение от него, а не от Аллах, той вече е съдружил с Аллах в желанието и възнамерението си. Думата „ихляс“ [искреност, пречистване] означава: „Човек да бъде искрен пред Аллах в делата, думите, желанията и възнамеренията си [, пречиствайки себе си от това да приписва съдружник на Аллах и от съдружаването].“ Ето това е правоверната вяра на общността на Ибрахим, вяра, която Аллах е повелил на всички хора. Не се приема друга вяра, освен тази, а именно това е същността на Исляма, както казва Всевишният Аллах: „**А който търси друга религия освен Исляма, тя не**

²⁶¹ Ел- Кехф: 110.

²⁶² Предават го Ахмед, Ет- Таберани и Ел- Бегауи в Шерх Ес- Сунне.

²⁶³ Думата използвана на арабски е „теисе“, което означава: погубен, нещастен, загубил е.

²⁶⁴ Ел- Бухари.

ще му се приеме и в отвъдния живот той е от губещите.²⁶⁵ Ислямът е религията на Ибрахим /aleyхисселям/, тази религия, от която когато се отвърне човек, той става безразсъден за себе си²⁶⁶.²⁶⁷

От това, което споменахме до тук става ясно, че част от разликите между големия и малкия ширк са:

- 1- Големият ширк изкарва извършилия го от кръга на вярата, а малкият не го изкарва, обаче отслабва единобожието.
- 2- Големият ширк е причина извършителят му да бъде вечно в огъня, а малкият не е причина да бъде вечно в огъня, въпреки, че може да влезе в него за определено време.
- 3- Големия ширк погубва всички дела, а малкият ширк не погубва всички дела. Обаче, показността и извършването на дело заради земна облага са причина да пропадне самото дело, в което са налични.

²⁶⁵ Аали Имран: 85.

²⁶⁶ „Всевишният Аллах казва: **„А кой друг се отвръщаше от вярата на Ибрахим, освен онзи, който е безразсъден за себе си?“** (Ел- Бакара: 130)

²⁶⁷ Ел- Джеуаб Ел- Кыфи: 115.

Трети раздел

Неверието- определение и видове

А) Определение:

Неверие, на арабски „куфр“, в езиковото си значение означава: покриване, прикриване.

А в терминологичното значение според канона на Аллах е противоположното на вярата. И така, неверие е: „Липсата на вяра в Аллах и Неговите Пратеници, независимо дали се измисля лъжа за тях или не. Нещо повече, неверието е дори при съмнение, двоумение, отвъръщане, завист, високомерие, надменност и следване на страстите и желанията вместо посланието, с което са изпратени пратениците. Този, който измисля лъжа за Аллах, Пратениците му или това, с което са изпратени, или ги приема за лъжа, той извършва най- тежкото неверие. Същото се отнася за оспорващия, и приемащия за лъжа [нещо от религията] заради завист, дори да бъде убеден в изпращането на пратениците.“²⁶⁸

Видовете куфр:

Неверието е два вида:

Първи вид: Голям куфр, който изкарва извършителя му от кръга на Исляма. Той се дели на пет подвида:

Първи подвид: Неверие изразяващо се в измислянето на лъжа. Доводът за него са Словата на Всевишния Аллах: „**И кой е по-голям угнетител от онзи, който измисля лъжа за Аллах и взима за лъжа истината, когато дойде при него? Нима не е в Джехеннем (Ада) мястото на неверниците?**“²⁶⁹

Втори подвид: Неверие изразяващо се във възпротивяване и надменност, съпътстващи с вяра и потвърждение. Доводът за това са словата на Всевишния Аллах: „**И когато рекохме на меляйкетата: “Направете седжде на Адем!”**, те се поклониха, освен Иблис. Възпротиви се той, възгордя се и стана един от неверниците.“²⁷⁰

Трети подвид: Неверие, изразяващо се в съмнение, това е неверието на предположението. Доводът за него са словата а Всевишния Аллах: „ **И влезе в градината си, угнетявайки себе си. Рече: “Не мисля, че това някога ще изчезне. И не мисля, че Часът ще настъпи. А дори да бъда върнат при моя Господ, [там] ще имам по-добро място за връщане, отколкото тук .”** Неговият другар, говорейки с него, му рече: “**Нима не вярваш в Този, Който те сътвори от пръст, после от частица сперма, после те направи мъж? Ала за мен Той е Аллах, моят Господ, и не съдружавам никого с моя Господ.**“²⁷¹

²⁶⁸ Меджу‘а Ел- Фетауа на Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе (12/ 335).

²⁶⁹ Ел- Анкебут: 68.

²⁷⁰ Ел- Бакара: 34.

²⁷¹ Ел- Кехф: 35- 38.

Четвърти подвид: Неверие, изразяващо се в отдръпване и отвърщане. Доводът за това са Словата на Всевишния Аллах: „**А които не вярват, се отвърщат от това,**...“²⁷²

Пети подвид: Неверие изразяващо се в лицемерие. Довода за това са словата на Всевишния Аллах: „**Така е, защото повярвах, после станаха неверници, затова бяха запечатани сърцата им, та не разбират.**“²⁷³

Втори вид: Малък куфр, който не изкарва извършителя му от кръга на Исляма. Това е неверие в делата. Това са грехове, които в Корана и суннета се споменава, че са неверие, но не достигат границата на големия куфр. Например:

- Неверието, което се изразява в непризнателност към Аллах и отричане на благата Му. То е споменато в словата на Всевишния Аллах: „**И дава Аллах пример с едно селище. То бе мирно, спокойно. Получаваше препитанието си отвсякъде в изобилие. Но отрече**²⁷⁴ **то благата на Аллах,**...“²⁷⁵
- Или като например убиването на мюсюлманин, което е споменато в думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Ругаенето на мюсюлманина е нечестивост, а убиването му е неверие.**“²⁷⁶

В друг хадис той */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Не се връщайте след мен неверници, едни с други да се избивате.**“²⁷⁷

- Или като заклеването в друг, а не в Аллах. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Който се закълне в друго, освен в Аллах, той става неверник или езичник.**“²⁷⁸

Аллах е направил извършителя на голям грях да бъде вярващ, като казва: „**О, вярващи, вам е предписано възмездие за убитите,**...“²⁷⁹. Така Той не изкарва убиеца от кръга на вярващите, защото го споменава като брат по вяра с ближния на убития, който има право да търси възмездие, като казва: „**А който получи опрощение от своя брат, да го получи според обичая, а той да му се издължи с добрина.**“²⁸⁰ Без съмнение тук се има предвид брат по вяра.

²⁷² Ел- Ехкаф: 3.

²⁷³ Ел- Мунафикун: 3.

²⁷⁴ Думата използвана тук за отрече е кефера, глагол, който означава едновременно отричане и неверие.

²⁷⁵ Ен- Нехл: 112.

²⁷⁶ Предават го Ел- Бухари и Муслим.

²⁷⁷ Предават го Ел- Бухари и Муслим.

²⁷⁸ Ет- Тирмизи, според него е хасен, а според Ел- Хаким е сахих.

²⁷⁹ Ел- Бакара: 178.

²⁸⁰ Ел- Бакара: 178.

Също така Всевишният Аллах казва: „**И ако две групи от вярващите се сбият, помирете ги!**“²⁸¹, до словата Му: „**Вярващите са братя, затова помирявайте своите братя...**“²⁸²

Тук приключваме с краткото разяснение на Ет- Тахауие²⁸³.

Или накратко, част от разликите между големия и малкия куфр са следните:

- 1- Големият куфр изкарва човек от кръга на Исляма и погубва всичките му дела, а малкият куфр не го изкарва от Исляма и не погубва делата му, но е причина те да са с по- малка стойност и награда при Аллах и извършителят му да бъде подложен на наказание.
- 2- Големият куфр е причина извършителят му да бъде вечно в огъня на Джехеннем, а извършителят на малкия ширк дори да влезе в огъня, той няма да бъде вечно там, а ако се е покаял пред Аллах, той изобщо няма да влезне в огъня.

²⁸¹ Ел- Худжурат: 9.

²⁸² Ел- Худжурат: 10.

²⁸³ Ет- Тахауийе- книга за вярванията и убежденията на мюсюлманина на Имам Ет-- Тахауи

Четвърти раздел

Лицемерието- определение и видове

А) Определение:

Лицемерие, на арабски „нифак“ според езиковото си значение: „Произходно от: наафека²⁸⁴, йюнафику²⁸⁵, нифакан²⁸⁶, мунафека²⁸⁷. Произходът им е от Ен- Наафекаау- а това е един от изходите на гризача джербуа²⁸⁸ от леговището му. Когато бива дебнат от един изход, той се насочва към друг, за да избяга и излезе от него. Други казват, че произходжа от ен- нефек²⁸⁹, а това са дупките с много изходи, по които се крие.“²⁹⁰

А в терминологичното си значение в Исляма нифак означава: „Явното показване на Исляма и доброто и прикриването на неверието и злото. Лицемерът се нарича така, защото той влиза в Исляма през една врата и после излиза от него през друга. Ето към това Всевишният Аллах наклонява мисълта ни със Словата Си: **„Лицемерите са нечестивците.“**²⁹¹ Нечестивци- т.е. излизащи от Исляма, напускащи вярата.

Аллах е направил лицемерите да бъдат по- лоши от неверниците, като казва: **„Лицемерите са най-ниско на дъното на Огъня...“**²⁹²

Също така Всевишният Аллах казва: **„Стараят се да измамят Аллах и онези, които повярваха, ала мамят само себе си, без да усетят. Носят в сърцата си болест и им надбави Аллах болест. За тях има болезнено мъчение, защото са лъгали.“**²⁹³

Лицемерието е два вида:

Първи вид: Лицемерие в убежденията- това е големият нифак, при който извършителят му показва Исляма, но крие в себе си неверието. Този вид лицемерие изкарва изцяло човека от Исляма и той ще бъде на най- ниската точка на дъното на Джехеннем. Аллах описва това лицемерие с всички възможни качества на злото като: неверие, липса на вяра, подиграване с религията и последователите ѝ, присмиване на вярващите, наклонност към онази група хора, които са врагове на Аллах и религията Му, като им сътрудничат и помагат във враждуването и борбата срещу Исляма. Тази група лицемери ги има във всяко едно време и най- вече, когато Ислямът е сила и те не могат явно да му се опълчат. Тогава те показват пред останалите, че са приели Исляма, със скрито вътрешно желание да измамят мюсюлманите, за да могат да

²⁸⁴ Лицемерничил- мин. вр.

²⁸⁵ Лицемерничичи- сег. вр.

²⁸⁶ Лицемерие, преструване.

²⁸⁷ Лицемерничене.

²⁸⁸ Джербоа, или още наричани Джърбосите са подскачащи пустинни гризачи, намиращи се в Северна Африка и Азия, и са членове на семейство Dipodidae. (Уикипедия).

²⁸⁹ Тунел- дупка в земята с повече от един изход.

²⁹⁰ Ен- Нихайето на ибн Ел- Есир.

²⁹¹ Ет- Теубе: 67.

²⁹² Ен- Ниса: 145.

²⁹³ Ел- Бакара: 9- 10.

живеят заедно с тях в спокойствие за себе си и имуществото си. Тези лицемери явно показват, че вярват в Аллах, меляйкетата Му, книгите Му, Пратениците Му и Съдния ден, но вътре в тях няма нищо такова, всичко това е лъжа. Те всъщност не вярват в Аллах, не вярват в Словата на Аллах, и че Аллах говори със слова, които низпослава на избран от Него човек наречен Пратеник, който е изпратен към хората, за да ги напътства – с Негово позволение – и да ги предупреждава приканвайки ги да се страхуват от наказанието Му. Аллах е разкрил завесите на тези лицемери и е оповестил тайните им като е разкрил на рабите Си тяхното дело. Така Той подтиква рабите Си да бъдат далеч от това лицемерие и от последователите му и да се предпазват от тях. Аллах споменава три групи, като три различни свята в началото на сура Ел- Бакара, те са: вярващите, неверниците и лицемерите. Споменава вярващите в рамките на четири айета, след това неверниците в рамките на два и накрая лицемерите в цели тринадесет айета, защото те са много на брой, изпитанието от тях е голямо и раздора и мъченията към Исляма и мюсюлманите от тяхна страна са сериозни. Ислямът е подложен на сериозни пречки и изпитания от тях, защото те се причисляват към Него, показват явно, че го подкрепят и са му силни привърженици, но всъщност са му врагове. Те изявяват враждебността си към Исляма и последователите му във всеки удобен момент, когато невеж вярващ си помисли, че думите им са знание и праведност, а това е върхът на невежеството и покварата.²⁹⁴

Това лицемерие е шест подвида²⁹⁵:

- 1- Да се приеме за лъжа Пратеничеството на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 2- Да се приеме за лъжа част от това, с което е изпратен Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 3- Да се мрази и презира Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 4- Да се мрази част от това, с което е изпратен Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 5- Изпитването на радост и удовлетвореност при разруха и падение на религията, с която е изпратен Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 6- Омраза и презиране към успехите на религията на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и процъфтяването ѝ.“

Втори вид: Лицемерие в делата. Това е да се извърши нещо от делата на лицемерите, но вярата да си е налична в сърцето. Този вид не изкарва човека от Исляма, но е средство да се достигне до големия нифак. Човекът с такъв ширк носи в себе си вярата, примесена с лицемерие, и ако лицемерието надделее, тогава той става чист лицемер. Доказателството за това са думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Четири неща, когато се намират в един човек, той е чист лицемер, а в който има част от тях, в него има част от лицемерието, докато ги изостави: „Когато му се гласува доверие, той изменя; когато говори лъже; когато обещава нещо, нарушава обещанието си и когато спори избухва.**“²⁹⁶

²⁹⁴ От „Кратко послание в пояснение на лицемерите“ на ибн Ел- Каййим.

²⁹⁵ Меджмуа Ет- Теухид Ен- Недждийе (9).

²⁹⁶ Ел- Бухари и Муслим.

При който са се събрали тези четири качества, при него се е насъбрало злото и са се проявили при него описанията на лицемерите. А при който има част от тях, при него има част от лицемерието. Възможно е при един и същи раб да се съберат добри и лоши черти, черти на вярата, неверието и лицемерието, така за него ще има награда и наказание при Аллах спрямо нещата, които са предизвикали определеното нещо.

От това лицемерие е подхождането с мързеливост към изпълнението на намаза с джемат в джамията [за мъжете]. Това е от качествата на лицемерите, а лицемерието е нещо лошо и много опасно. Затова сподвижниците са се страхували да не би да попаднат в него. Ибн Ебу Мулейке казва: „Заварих тридесет от сподвижниците на Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ и всички те се страхуваха за себе си от лицемерието.“

Част от разликите между големия и малкия нифак:

- 1- Голямото лицемерие изкарва извършващия го от кръга на Исляма, а малкото лицемерие не го изкарва от Исляма.
- 2- Голямото лицемерие е различие между скритото и явното във вярата и убеждението, а малкото лицемерие е различие между скритото и явното в делата, без убеждението.
- 3- Голямото лицемерие не произлиза от вярващ човек, а малкото може да произлезе от такъв човек.
- 4- Извършителят на голямото лицемерие в повечето случаи не се покаява с теубе, и дори да се покае, има разногласие дали му се приема теубето при съдията. А при малкото лицемерие е различно, извършителят му може да се покаява и Аллах му опрощава. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе казва²⁹⁷: „Много често на вярващия се сервира част от нещата, които са лицемерие, но след това Аллах му приема покаянието. Дори може да се сервира на сърцето му неща, които предизвикват лицемерие, но Аллах да ги отблъсне от него. Вярващият уЕюЮу1 бива изпитван с нашепвания от шейтана и с нашепвания за неверието, които му създават сериозни притеснения и тревоги в гърдите. Или както казват сподвижниците: „Някои от нас изнамят неща в себе си, от които за тях става по-желано да паднат от небето към земята, отколкото да говорят за тях. Тогава той им рекъл: „**Това е истинската вяра!**“²⁹⁸ В друга версия на хадиса: „...вместо да говорят за тях!“ Тогава той им рекъл: „**Слава на Аллах, Който върна коварството му към нашепванията!**“ Т.е. Появата на тези нашепвания, с това силно нежелание към тях и отблъскването им от страна на сърцето са от истинността на вярата.“

Що се отнася до извършващите големия нифак, за тях Аллах казва: „**Глухи, неми, слепи - те не се завръщат.**“²⁹⁹ Т.е. не се завръщат към Исляма с душата и сърцето си. Също така Всевишният казва за тях: „ **Не виждат ли, че ги подлагат**

²⁹⁷ Виж: Китаб Ел- Иман стр. 237.

²⁹⁸ Предава се от Муслим и Ахмед.

²⁹⁹ Ел- Бакара: 18.

на изпитание всяка година един или два пъти? После нито се разкайват, нито се поучават.³⁰⁰

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе казва: „Учените са в разногласие дали им се приема покаянието, когато то е явно, защото няма как да се узнае дали са искрени, понеже винаги показват на яве Исляма.“³⁰¹

³⁰⁰ Ет- Теубе: 126.

³⁰¹ Виж: Меджуа Ел- Фетауа (28/ 434 – 435).

Пети раздел

Пояснение на същността на всяко нещо от: Невежество, нечестивост, заблуда и вероотстъпничество. Видовете им и постановленията за тях

А) Невежеството, на арабски „ел- джахилиййе“:

Това е положението на арабите преди Исляма. Те били в невежество относно Аллах, пратениците Му и божествените закони на Аллах, те се гордеели с потеклото си, били са надменни, имали се за нещо повече от останалите и т.н.³⁰² И това всичкото е в следствие на невежеството, което е противоположно на знанието и следването на науката. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе е казал: „Този, който не знае истината е невеж с по- лека степен на невежество, а този, който вярва в противоположното на истината, той е невеж с двойно по- голямо невежество. И ако човек каже нещо, което е в разрез с истината, познавайки истината, той също е невеж. След като ни се поясни това разбираме, че хората преди Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ са били в невежество, и са били невежи, въпреки изказванията и делата им. Така е, защото това невежество е вкарано при тях от невеж човек, който го практикувал. И всяко едно нещо, което противоречи на напътствието, с което са изпратени пратениците и пейгамберите, като погрешни вярвания и религии е невежество. Това е общото невежество за всички.

Но след изпращането на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, това невежество го има в едни части от земята, а в други не, както е на места, където хората не вярват. Това невежество също може да го има при един човек, а при друг не, като например човек преди да приеме Исляма се счита за невеж, дори да живее в страна на Исляма. Що се отнася до общо невежество, обхващащо целия свят, такова невежество няма след изпращането на Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/ като пратеник. Няма да престане една група хора от неговата общност да бъде на истината, докато настъпи Часът. Но ограниченото невежество ще го има, то може да бъде дори сред мюсюлманите и да се наблюдава при много от мюсюлманите. Или както казва Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/: „**Четири неща са от делата на невежеството...**“³⁰³ Също така е казал на Ебу Зерр: „**Ти си човек, при когото има останки от невежеството.**“³⁰⁴ И останалите примери.³⁰⁵

Накратко: Невежеството е липсата на знание и се разделя на два вида:

- 1- **Всеобщо невежество**- това невежество, което е било преди изпращането на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ и е приключило с него.
- 2- **Частично невежество**- т.е. в определени кътчета, определени държави, или при определени хора. Това невежество го има, но то пояснява грешните

³⁰² Ен- Нихайе на ибн Кесир (1/323)

³⁰³ Предава го Муслим.

³⁰⁴ Ел- Бухари и Муслим.

³⁰⁵ Виж: „Иктида Ес- Сират Ел- Мустеким (1/225 – 227) с редактор: Д-р Насир Ел- Акл.

виждания на тази група хора, които казват, че невежеството в ден днешен е всеобщо. Те заявяват казвайки: „Невежеството на тази ера!“ или: „Невежеството на двадесети век!“ и т.н.. Това е погрешно изказване, правилното е да се каже: „Невежеството при част от хората на тази ера!“, или: „...при по- голямата част от обществото на този век!“ Но да се говори за всеобщо невежество обхващащо целия свят, всички хора, това е погрешно и непозволено, защото след изпращането на Пратеника /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ се е премахнало това всеобщо невежество.

Б) Нечестивост, на арабски „ел- фиск“:

Нечестивост в езиковото си значение: Напускане, излизане.

А според божествените закони на Аллах е: „Напускане на покорството пред Аллах. Това обхваща цялостно напускане, с което се има предвид неверника. Затова се казва на безверника: „Фасик“. И обхваща също частично напускане на покорството, което се отнася за вярващ. Затова понякога на вярващ човек, който е извършил голям грях се казва: „Фасик“, т.е. нечестив човек.

Нечестивостта е два вида:

- Нечестивост, която изкарва човек от кръга на Исляма, това е неверието. Така неверника се нарича нечестивец. Аллах споменава шейтана Иблис, като казва: „**Той бе от джиновете и не послуша³⁰⁶ повелята на своя Господар.**“ Това непослушание от него е нечестивост и неверие.,

В друг аяет Всевишния Аллах казва: „**А които са нечестивци, мястото им е Огънят.**“ Иска да каже: „неверниците.“. Доказателството за това са Словата Му: „**Всякога, щом поискат да излязат от него, ще бъдат връщани там. И ще им се казва: “Вкусете мъчението на Огъня, който взимайте за лъжа!**”³⁰⁷

Но също така и извършителя на голям грях се нарича „нечестивец“, обаче тази нечестивост не го изкарва от кръга на Исляма. Всевишният Аллах казва: „**А на онези, които набедят целомъдрени жени, после не доведат четирима свидетели, ударете осемдесет бича и не приемайте никога тяхно свидетелство! Тези са нечестивците,**...“³⁰⁸

И казва Всевишният Аллах: „...и който през тях си наложи поклонението, да няма съвокупление, нито безпътство³⁰⁹, нито прение по време на поклонението хадж!“³¹⁰ Учените казват, че тук с думата „фусук“- „безпътство“ се има предвид грехове.³¹¹

³⁰⁶ Тук на арабски е използват глагола „фесека“, който буквално означава: „постъпи с нечестивост и не се подчини...”

³⁰⁷ Ес- Седжде: 20.

³⁰⁸ Ен- Нур: 4.

³⁰⁹ Тук думата фусук, която е от фиск е преведена като безпътство, както е в част от тefsирите, но буквално означава „нечестивост“, т.е. грях.

³¹⁰ Ел- Бакара: 197.

³¹¹ Кираб Ел- Иман на Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе, стр. 378.

В) Заблудата, на арабски „ед-„далаял“:

Заблудата е отклоняване от правия път, пътя на напътствието. Всевишният Аллах казва: „**Който се е напътил, за себе си се напътва, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблуждава.**“³¹²

Думата заблуда се използва за няколко значения:

- 1- Понякога се използва като неверие. Всевишният Аллах казва: „**А който отрича вярата в Аллах и в Неговите ангели, и в Неговите писания, и в Неговите пратеници, и в Сетния ден, той дълбоко се е заблудил.**“³¹³
- 2- Друг път се използва за съдружаване. Всевишният Аллах казва: „**А който съдружава с Аллах, той дълбоко се е заблудил.**“³¹⁴
- 3- Трети път се използва за заблудили се хора, които не са прекрачили границите на Исляма и не са попаднали в същинското неверие. Така такива отклонили се групи се наричат: „Заблудили се групи!“, т.е. при тях има неща, които са в противоречие с религията, [но не ги изкарват от Исляма].
- 4- На други места тази дума се използва за допускане на грешка. От този вид са думите на Муса /*алеихисселям*/, споменати в Корана: „**Каза: “Направих го тогава, когато бях от заблудените.**“³¹⁵
- 5- Също така се използва за забравяне. От този вид е в Словата на Аллах: „**...та заблуди ли се едната, другата да ѝ напомни.**“³¹⁶
- 6- И в арабския език думата заблуда се използва за нещо загубено или отсъстващо, Пример за това е фразата: „Дааллету- л – ибл!“- буквално: „Заблудена камила.“, но всъщност означава: „загубена или отсъстваща камила.“³¹⁷

Г) Вероотстъпничеството- видове и постановления:

Вероотстъпничество, на арабски „ер- ридде.“

В езиковото си значение означава: „Връщане назад.“ Всевишният Аллах казва: „**...и не отстъпвайте назад, за да не се превърнете в губещи!**“³¹⁸, т.е. не се връщайте (към неверието).

В терминологичното значение според божествените закони на Аллах е:

Завръщането към неверие след приемането на Исляма. Всевишният Аллах казва: „**А които от вас отстъпят от религията си и умрат неверници, на такива пропадат делата и в земния живот, и в отвъдния, и те са обитателите на Огъня, там ще пребивават вечно.**“³¹⁹

Видовете му:

³¹² Ел- Исра: 15.

³¹³ Ен- Ниса: 36.

³¹⁴ Ен- Ниса: 116.

³¹⁵ Еш- Шуара: 20.

³¹⁶ Ел- Бакара: 282

³¹⁷ Ел- Муфрадат ли-Р- Рагиб, стр. 197- 198.

³¹⁸ Ел- Майде: 21.

³¹⁹ Ел- Бакара: 217.

Вероотстъпничеството се осъществява, когато се извърши едно от нещата, които анулират Исляма. Нещата анулиращи Исляма са много, но се свеждат до четири вида:

- 1- **Вероотстъпничество чрез думи**- като да се ругае или обижда Всевишният Аллах или Пратеникът Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*; или меляйкетата Му; или който и да е от Пратениците и пророците; или да някой да претендира, че знае неведомото; или да заявява, че е пророк; или да се вярва на човек, който заявява, че е пророк или има пророчески качества; или да се зове друг, освен Аллах; или да се търси помощ или подкрепа от друг, а не от Аллах, за неща, за които само Аллах има възможност и сила.
- 2- **Вероотстъпничество чрез дела**- като човек да се кланя на идоли, дървета, камъни; да коли курбан на тях; да хвърля Корана на мръсни места; да прави магии; да изучава магьосничество или да го преподава; да отсъжда според друго, а не според това, което Аллах е низпослал, бивайки убеден, че това е позволено за него.
- 3- **Вероотстъпничество чрез убеждения и вярвания**- като да вярва, че Аллах има съдружник; да вярва, че прелюбодеянието, алкохола и лихвата са халал (позволени); да вярва, че хляба е харам (забранен); да бъде убеден, че молитвата намаз не е задължителна и т.н.. За неща, които е пределно ясно, че са халал или харам и има неоспоримо единодушие при мюсюлманите- няма как човек да бъде оправдан с незнание и невежество.
- 4- **Вероотстъпничество чрез съмнение в нещо от нещата, които споменахме до тук**- като човек да се съмнява дали наистина съдружаването с Аллах е харам; дали наистина прелюбодеянието и алкохола са харам; дали наистина хляба е халал! Или да се съмнява в пратеничеството на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*, или в пратеничеството на който и да е от пратениците и пейгамберите; или да се съмнява в тяхната безпогрешност и праведност; или да се съмнява в религията Ислям; или да се съмнява дали тази религия е достоверна и правилна, и дали е годна за това съвремие.
- 5- **Вероотстъпничество чрез изоставяне**- като умишленото изоставяне на намаза³²⁰, заради думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „Между раба и неверието и съдружаването е изоставянето на намаза.“³²¹ И останалите доводи за изоставянето на намаза.

От постановленията отнасящи се за вероотстъпника, след като е напълно потвърдено, че е такъв:

- 1- Наставлява се да се покае и да се завърне към Исляма.

³²⁰ Бел. на преводача: Дали изоставилия изцяло намаза, който признава, че е задължителен и не го оспорва, е вярващ или не? За това има разногласие между учените. Имам Ахмед ибн Ханбел казва, че става неверник, а останалите три имама Ебу Ханифе, Шафий и Малик го определят като фасик-нечестивец извършващ от най- големите грехове, но не го изкарват от Исляма и не казват, че става неверник. Въпреки това, не е наша работа да посочваме с пръст определен човек и да казваме, че той е станал неверник, но е редно е всеки, който не изпълнява намаза да си извлече поука и да се поправи, да се покае и да прибегне към изпълнението му, защото иначе е на голяма опасност дори според Ебу Ханифе, Шафий и Малик.

³²¹ Предава го Муслим.

- 2- Прекъсва се възможността за наследство- нито той наследява близките си, нито те вече са негови наследници.
- 3- Ако умре като вероотстъпник, не му се извършва гусул³²² и не му се изпълнява дженазе намаз.

³²² Т.е. не се погребва според Исляма.

Глава четвърта

Думи и дела, които анулират или отслабват единобожието

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Да заяви човек, че знае неведомото чрез гледане на длан, на кафе, на звезди и т.н.

Втори раздел: Магьосничеството, гадаенето и пророкуването.

Трети раздел: Коленето на курбани и даването на обет на гробища, на умрели хора, или на определени места и възвеличаването им.

Четвърти раздел: Възвеличаване и обожествяване на идоли, паметници и мемориали.

Пети раздел: Подигравка с религията и презиране и подценяване на достойнството ѝ.

Шести раздел: Отсъждане според друго, а не според това, което Аллах е низпослал.

Седми раздел: Заявяването от страна на човек, че има право да узаконява в религията, да определя кое е халал и кое е харам.

Осми раздел: Причисляването към атеистични течения, партии и секти на невежеството.

Девети раздел: Материалистичният поглед върху живота.

Десети раздел: Ер- Рука и Ет- Темаим.

Единадесети раздел: Заклеването в друг, а не в Аллах, търсенето на посредничество между човека и Аллах, търсенето на помощ от творенията на Аллах, изключвайки изцяло Аллах.

Първи раздел

Да заяви човек, че знае неведомото чрез гледане на длан, на кафе, на звезди и т.н.

С неведомото (Ел- Гаиб) се има предвид: Това, което отсъства при хората от неща, свързани с бъдещето и неща свързани с миналото, неща които не са видели с очите си. Аллах е запазил знанието за неведомото само при Себе Си. Той, Всевишният казва: „**Каж**и: **“Никой на небесата и на земята не знае неведомото, освен Аллах.**“³²³

Никой друг не знае неведомото, освен единствено Пречистия Аллах. Разбира се, чрез Мъдростта Си и с наличието на полза, може да разкрие от неведомото Си каквото пожелае на пратениците Си. В тази връзка Всевишният Аллах казва: „**Знаещият неведомото. Той на никого не разкрива Своите тайни, освен на онзи пратеник, когото е избрал.**“³²⁴

Т.е. не дава знание за неведомото, освен на хора, които е издигнал за посланието Си. Само на тях дава знание от неведомото, за да покаже на хората, че те наистина са изпратени от Него, като ги подкрепя с чудеса. Така, от тези чудеса е, че те ни съобщават неведоми неща, които Аллах им е разкрил. Тези изпратени пратеници може да бъдат както от хората, така и от меляйкетата, но на други, освен на тези, които Той е изпратил, не разкрива неведомо знание, защото айетът ни доказва ограниченост (т.е., че разкрива неведомото само и единствено на избрани от Него пратеници). Всеки един, с изключение на пратениците Му, който заяви, че по някакъв начин достига до неведомо знание или му се разкрива е лъжец, неверник. Независимо дали това се случва чрез гледане на чаша (кафе), гадателство, пророкуване, гадаене чрез звездите и по какъвто и да било друг начин. Това, което се случва при част от шарлатаните и извисените лъжци е, че те съобщават места на загубени вещи и отсъстващи неща, както и за причините за определени болести. Те казват: „Еди кой си ти е направил това и това, и заради това ти си болен. Това ти го причиняват джинове и шейтани!“ Те обясняват, че е възможно да му се случи това, като с измама и умело прикритие самите те извършват това. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе е казал³²⁵: „Гадателите, те си имат приближени от шейтаните, които ги известяват за много неща от неведомото, като крадат знание, подслушвайки³²⁶. Те смесват истината с лъжа...“ и по нататък казва: „...Част от тези шейтани (дяволи) носят храна, плодове, сладки и други неща, които не са специфични за дадената ситуация. Дори има част от шарлатаните, които биват носени от летящи джинове в Мекка, Джамията Акса и т.н.)

И част от гадателите съобщават за неведомото посредством звездите. Това се случва като използват астрономическите условия, за да гадаят за неща ,случващи се на земята, като например: къде ще духа вятър, къде ще вали дъжд, как ще се

³²³ Ел- Немл: 65.

³²⁴ Ел- Джинн: 26- 27.

³²⁵ Виж: Меджмуа Ет- Теухид (797, 801)

³²⁶ Т.е.подслушвайки меляйкетата, на които Аллах е разкрил част от знанието за неведомото/ бъдещето.

променят цените и още ред други неща, за които си въобразяват, че може да се разбере посредством изследване движението на звездите, събирането им и разделянето им. Те заявяват: „Който се ожени при появата на тази и тази звезда, на него ще се случи това и това!“, „който отпътува при появата на тази и тази звезда, на него ще се случи това и това!“, „който се е родил при тази и тази звезда, на него ще се случи това и това!“ – от щастие или нещастие. Или както се случва с част от хората, които попадат на обяви в някои списания, поддавайки се на суеверията за зодиака и късмета, който ги очаква.

За съжаление, част от невежите и хората със слаба вяра отиват при хора, гадаещи чрез звездите и ги питат за бъдещето си, за това, което ги очаква, за женитбата си и ред други неща.

Онзи, който заяви, че знае неведомото или повярва на друг, който твърди, че знае неведомото, той става съдружаващ и неверник, защото приписва на Аллах съдружник в нещо, което е присъщо само за Аллах. Звездите са покорни творения на Аллах, те не може да се разпореждат с абсолютно нищо, не може да бъдат довод нито за щастие, нито за нещастие, нито пък за смърт или живот. Всички тези неща са от шейтани (дяволи), които крадат от неведомото знание (разкрито от Аллах на меляйкетатата).

Втори раздел

Магьосничеството, гадаенето и пророкуването

Всички тези неща са забранени сатанински (шейтански) действия. Те провалят изцяло вярата и противоречат на правилното убеждение, защото не се осъществяват без да се извършат неща, свързани със съдружаването с Аллах.

А) Магията е всяко нещо, което е скрито и чийто причина е неизвестна:

Магьосничеството произлиза от арабската дума „сихр“ и се именува с нея, понеже се получава от нещо скрито, което не може да се види с око. То е заклинания, магии, произнесени думи, лекове и опушвания. Магията е реалност, тя съществува. Част от магиите поразяват сърцата и телата, така човек може да се разболее, та дори да умре, а друга част от тях разделят съпруга от съпругата му, но магията действа само с позволението на Аллах и тя е от съдбата. Тя е сатанитско дело и много от магиите не се получават, докато извършващият ги не извърши голям ширк и приближаване до шейтаните и лошите души, чрез това, което те желаят. Така магьосниците се възползват от шейтаните след като извършват ширк, служейки на тях. Това е причината Аллах да го приравни със съдружаването. Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**Странете от седем пагубни гряха!**“ Попитали: „А кои са те?“, отговорил: „**Съдружаването с Аллах и магьосничеството...**“³²⁷, до края на хадиса. То влиза в ширка от две страни:

Първа страна: Заради използването на шейтани (сатани) при правенето на магията и привързването към тях, доближавайки се до тях с неща, които обичат, за да може те да прислужват на магьосника и да извършват магиите му. Магьосничеството и магиите са от знанието на шейтана. Всевишният Аллах казва: „...**ала сатаните бяха неверници - учеха хората на магия...**“³²⁸

Втора страна: Чрез него едва ли не се претендира, че магьосникът знае неведомото, и по този начин се приписва съдружник на Аллах в това отношение, а това е неверие и заблуда. Всевишният Аллах казва: „**И знаеха, че който го избере, не ще има дял за него в отвъдния живот.**“³²⁹

След това пояснение става напълно ясно, че магията и магьосничеството са неверие и съдружаване, те опропастват и анулират вярата. За съжаление в ден днешен много от хората приемат магьосничеството за нещо нормално, до такава степен, че на места го считат за изкуство. Изкуство, за което организират празненства и състезания за магьосници. На такива мероприятия понякога присъстват хиляди зрители, магьосници и шарлатани, такива мероприятия ги наричат цирк. Това се получава в следствие на невежество към религията и пренебрегване на вярата, и така в обществото се дава възможност на хората на злото да се проявяват.

Б) Гадаене и пророкуване:

³²⁷ Предават го Ел- Бухари и Муслим.

³²⁸ Ел- Бакара: 102.

³²⁹ Ел- Бакара: 102.

И при двете се претендира от практикуващия ги, че има знание за неведомото и, че знае част от нещата, до които други не може да достигнат. Като например: Какво ще се случи на земята, как ще се случи, къде е загубената вещь и т.н. Тук се използват зли души на шейтани, които черпят информация, подслушвайки от небето. Или както казва Всевишният Аллах: „**Да ви известя ли при кого слизат сатаните? Слизат при всеки клеветник, грешник, който надава ухо, и повечето от тях са лъжци.**“³³⁰

Така е, защото определеният шейтан³³¹ краде думи от меляйкетата, подслушвайки ги, след това предава тези думи в ухото на гадателя, а гадателят смесва тази дума със сто лъжи, но въпреки това хората му вярват заради едната истина, която е казал- истината, която му е предадена от небето. Единствено Превеликия и Всемогъщ Аллах знае неведомото. И който заяви, че е Негов съдружник в това, чрез гадателство или друго, или вярва на хора заявяващи това, той вече е направил съдружник на Аллах в нещо, което е специфично само за Аллах. Гадателството не е отделено от ширка по никакъв начин, защото носи със себе си приближаване до шейтан, с това, което обича. Гадателството от една страна е съдружаване в Господството на Аллах, заради това, че се претендира, че Аллах има съдружник в знанието Си за неведомото, а от друга е съдружаване в Божествеността на Аллах, заради това, че човек се доближава до друго, освен до Аллах, служейки на другото, отклонявайки част от ибадета си към другото.

Предава се от Ебу Хурейра */радийеллаху анху/*, че Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: **Който отиде при гадател и му повярва на онова, което казва, той вече е станал неверник спрямо това, което е низпослано на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*.**³³²

От нещата, които трябва да се отбележат и да им се обърне специално внимание, е, че магьосниците, гадателите, предсказателите и подобните на тях си играят с вярата и убежденията на хората, изживявайки се едва ли не като доктори. Те карат болният да коли курбан за друг, вместо за Аллах, определят точно какво да бъде описанието на курбана, или го карат да коли курбан от кокошка (черна), или му пишат муски и амулети съдържащи ширк, които казват, че трябва да бъдат поставени на определени места, в кутии, в къщата и т.н.

Друга част от тях се изживяват като екстрасенси, заявяват, че могат да съобщават за неведоми неща, могат да посочат къде е загубеното нещо и т.н.. Така при тях отиват невежи хора (непознаващи религията на Аллах), питат ги за загубени неща, а те им съобщават къде са или им ги предават посредством прислужващите им шейтани. Трета част от тях заявяват, че са богоизбрани и приближени на Аллах (Бог) и казват, че Аллах (Бог) им е дал дарба да имат нечовешки възможности, да извършват необикновени за човек неща и чудеса, или пък заявяват, че това е изкуство, което са овладели. Част от тях влизат в огъня, без да чувстват нищо или се бичуват с меч, или минава кола през тях и не усещат нищо и т.н. от действия и неща, които са свързани с шарлатанство и всъщност не са нищо повече от магии и сатанитски дела на шейтана, които биват извършвани от група хора. А понякога това са просто неща, които са плод

³³⁰ Еш- Шуара: 221- 223.

³³¹ Всеки един джин следващ главния шейтан Иблис, покоряващ се на него, се нарича шейтан.

³³² Предава го Ебу Давуд.

на фантазията и не са свързани с реалността. Нещо повече, това са скрити хитрости, които група хора използват, за да заблудят погледите на хората, както е било с магьосниците при фараона, с възетата и тоягите им.

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе в дебата си с магьосниците Ел- Беттаихийе³³³ Ел- Ахмедийе Ер- Рифайийе³³⁴ казва: „Той (т.е. шейха на сектата Ел- Баттахийе) рече повишавайки глас: „Ние имаме такива и такива положения!“ претендирайки, че имат необикновени способности спрямо огъня и други неща, които са дадени като чудеса само на тях, и заявявайки, че делото (властта) трябва да им бъде предостъпено на тях заради тези неща, с които са удостоени.“ Шейх Ел- Ислям разказва: „Аз се ядосах, повиших глас и казах: „Аз говоря с всеки ахмедия³³⁵, от изтока до запада, но какво общо имат те с огъня?! Аз ще направя същото, което вие правите, и който изгори той е победения!“ или казах: „...над него да е проклятието на Аллах!“ Обаче, ще направим това³³⁶ след като си измием телата с оцет и топла вода. Бях попитан за това от владетелите и хората и им рекох: „[Правя това³³⁷], защото те хитруват използвайки мазнини от жаби, кори от бергамот и силикатни минерали³³⁸, а хората надигат шум с това и той започна да изявява силата си в това³³⁹. Той ми каза: „Аз и ти ще се оваляме в пустинята след като телата ни бъдат намазани със сяр!³⁴⁰“ Аз му казах: „Ставай!“ И не престанах да му повтарям да стане към това дело, докато не започна да демонстрира сваляне на дрехата си. Но аз му рекох: „Не! Докато не се изкъпеш с оцет и топла вода!“ Той изяви на яве илюзията им в тази практика, като каза: „Който обича управника си да донесе дърва!“ – или каза: „...наръч дърва!“ Аз казах: „Това е разпръскване и разотиване на хората, от него няма да достигнем до крайната цел. Ще вземем лампа, ще я запалим и аз ще вкарам пръста ви в нея, както и ти, но след като се изкъпем. И на този, на който му изгори пръста, над него да бъде проклятието на Аллах!“ или рекох: „... , той ще е победения!“ Когато казах това, той се промени и стана унижен.“³⁴⁰

Това, което целял, е да покаже на хората, че тези шарлатани лъжат хората със скрити хитрости. Пример за това са: тегленето на кола с косъм; лягането под гумите на кола; вкарването на железни шишове в очите и още ред други шарлатански-сатанитски неща.

³³³ Причисляващи се към човек на име Менсур Ел- Беттаихий, който е вуйчо на Ахмед Ер- Рифайй

³³⁴ Ел- Ахмедийе Ер- Рифайийе- причисляващи се към Ахмед Ер- Рифаййй, тук става въпрос за една и съща секта на суфити.

³³⁵ Т.е. последовател на Ахмед Ер- Рифайй.

³³⁶ Т.е. процедурата, която те са правили с огъня.

³³⁷ Т.е. с оцета и топлата вода.

³³⁸ Т.е. мажат телата си преди да запалят огън върху тях с неща, които предпазват кожата от изгаряне.

³³⁹ Т.е. след като измамил веднъж хората и те го приели за човек с нечовешки способности, той продължил да ги заблуждава с хитрости и ибн Теймийе искал да поясни това на хората.

³⁴⁰ Меджмуа Ел- Фетауа (11/445 – 446).

Трети раздел

Коленето на курбани и даването на обет на гробища, на умрели хора, или на определени места и възвеличаването им

Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* е затворил всички пътища водещи до ширка и ни е предупредил до краен предел да страним от него. От нещата, за които ни е предупредил да страним от тях е това да се иска и търси нещо от гробища (и умрели хора). Затова той е поставил строги правила, чрез които да ни опази от това да служим на гробища или да преувеличаваме по отношение на обитателите им. От тези правила са:

- 1- Той ни е предупредил да се предпазваме от превъзнасяне на праведните и приближените раби на Аллах, защото това води до служенето на тях. Той казва: **„Предпазвайте се от превъзнасянето! Наистина онези преди вас бяха погубени, заради превъзнасянето!“**³⁴¹ Също така казва: **„Не преувеличавайте по отношение на мен, така както християните преувеличават към Иса сина на Мерйем! Аз съм раб, затова казвайте: „Рабът на Аллах и Неговият Пратеник!“**³⁴²
- 2- Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* ни е предупредил да не застрояваме гробищата. Ебу Ел- Хеййядж Ел- Еседий предава, като казва: „Каза ми Али ибн Ебу Талиб */радийеллаху анху/*: „Нима няма да те изпратя с това, с което ме изпрати Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/?!*: **„Не оставяй нито една статуя, която да не си разрушил и нито един висок гроб, който да не си подравнил!“**³⁴³
- 3- Забранил е да се гипсират гробовете и да се строи на тях. Предава се от Джабир */радийеллаху анху/*, че е казал: „Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* забрани гроба да се гипсира, да се сяда на него и да се строи върху него.“³⁴⁴
- 4- Предупредил ни е да не се изпълнява намаз в гробища. Предава се от Айша */радийеллаху анха/*, че е казала: „Когато при Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* се спусна меляйкетото на смъртта започна да закрива лицето си с раирана негова дреха, и докато имаше още въздишки, той го откриваше. В това си положение, той рече: **„ Проклятието на Аллах да е над евреите и християните, те направиха гробовете на пророците си място за поклонение (служене)“** Той предупреждаваше от това, което са извършили. И ако не бе това³⁴⁵, неговият гроб щеше да се отличава, но той се страхуваше да не се превърне в място за служене.“³⁴⁶

³⁴¹ Предават го имам Ахмед; Ет- Тирмизи и ибн Мадже.

³⁴² Предава го Ел- Бухари.

³⁴³ Предава го Муслим.

³⁴⁴ Предава го Муслим.

³⁴⁵ Т.е. този хадис.

³⁴⁶ Ел- Бухари и Муслим.

В друг хадис той */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**Нима тези преди вас не вземаха гробовете на пророците си за място на служене?! Вие не правете гробовете място за служене, аз ви забранявам това!**“³⁴⁷

Да се приемат като място за служене означава: Да се извършват молитви и намаз при тях, дори да не се строят като джамии над тях. Всяко едно място, на което се изпълнява намаз, то бива прието като месджид³⁴⁸. Или както той */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Земята за мен е направена да бъде място за намаз (месджид) и чиста...**“³⁴⁹ Но ако се постои над гроба постройка, за това забраната е по- строга.

За съжаление повечето хора не съблюдават тези неща, прекрачват границата и извършват това, за което е предупредил Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* да не се извършва и по причина на това попадат в големия ширк. Те построяват над гробовете постройки като джамии, тюрбета и специални места, които ги правят за посещение, за да се извършва при тях всякакъв вид голям ширк. Например като: Дуа (молба, призив) към умрелите, колене на курбан, търсене на помощ при тях и от тях, даване на обет на тях и други видове.

Уважаемият ибн Ел- Каййим */рахимехуллах/* е казал: „Който се опита да намери общото между суннета на Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* по отношение на гробовете, това, което е повелил и забранил по отношение на тях, и това на което са били сподвижниците му, и между това, на което са хората в ден днешен³⁵⁰ ще види, че това са две напълно различни и противоположни положения. Те нямат абсолютно нищо общо. Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* е забранил да се изпълнява намаз към гроб, а те го извършват; забранил е да се приемат като място за ибадет (поклонение, служене), а те дори ги застрояват като такива и ги наричат тюрбета (,мавзолеи и т.н.), и така тези постройки все едно се съревновават с домовете на Аллах; забранил е да се слагат светилници на тях, а те слагат и палят най- различни светилници; забранил е да се приемат като място за празнуване, а те ги вземат за такива и извършват при тях обреди, събират се при тях, така както се събират за празниците (байрямите), дори и повече.“

И така, Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* е повелил да се сравнят гробовете, както се предава в достоверния сборник на Муслим от Ебу Ел-Хеййядж Ел- Еседий, който казва: „Каза ми Али ибн Ебу Талиб */радийеллаху анху/*: „Нима няма да те изпратя с това, с което ме изпрати Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*?! „**Не оставяй нито една статуя, която да не си разрушил и нито един висок гроб, който да не си подравнил!**“ Също така в сборника си имам Муслим предава, от Сумаме ибн Шуфий, казва: „Бяхме заедно с Федале ибн Убейд на местност от местностите на ромеите на име Рудис и умря наш

³⁴⁷ Предава го Муслим.

³⁴⁸ Тук това пояснение е налице, понеже използваната дума в хадисите е Месджид- тя означава джамия; място на служене; място за поклонение. Така тук ни пояснява, че където и да е човек, след като възнамери да отслужи намаза на определено място, той взема това място за място на служене или поклонение.

³⁴⁹ Ел- Бухари.

³⁵⁰ Т.е. по негово време – рахимехуллах –, но в ден днешен е много по- страшно от тогава.

другар. Федали заповяда и гроба му бе изравнен, след това каза: „Чух Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* да заповядва да се изравняват.“

А тези групи хора прекаляват силно в нарушаването на тези два хадиса, те издигат гробовете в постройки като къщи, поставяйки над тях куполи (куббета).“

По нататък ибн Теймийе казва: „Виж тази огромна разлика между това, което е повелил Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, целта му от тази забрана, която споменахме по отношение на гробищата и това, което тези хора сами си узаконили за себе си и са поставили за цели?! Без съмнение, в това има огромни щети и падения, които е трудно да бъдат пресметнати от човек.“

След това започва да споменава тези щети, докато стига до думите си: „От тях е: Наистина, това, което е повелил Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* при посещението на гробищата е, за да ни напомнят за отвъдното, за да постъпваме с добротворство към умрелите, като се отправя дуа на Аллах за тях, Аллах да се смили над тях и да ги опрости и да им извини грешките. Така посещаващият гробищата добротворства към себе си и към умрелия. Но съдружаващите обръщат нещата с главата надолу, преобръщат религията в обратна посока и правят целта от посещението на гроба да бъде: Съдружаване чрез умрелия; отправяне на дуа (молба, искане) към него или чрез него; искане да им удовлетвори нуждите и потребностите, търсене на берекет при тях, искане на подкрепа от тях срещу враговете им и т.н..Така те стават вредители за себе си и се отнасят с лошо към умрелия. Всичко това е причина Аллах да възбрани берекета за тях, който е заложен в това,което Той е узаконил от отправяне на дуа за умрелия, отправяне на молба към Аллах да се смили над него и да му опрости.“³⁵¹

От казаното до тук става напълно ясно, че даването на обет или коленето на курбан при гробове на умрели е голям ширк. Причината за този ширк е нарушаване напътствието на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* по отношение на гробовете и състоянието им, като да не се застрояват и да не се правят места за богослужение. А когато се застроят, направят се куполи над тях, вкарат се в джамии, около тях се направят места за служене и посещение от хора, тогава невежи хора започват да си въобразяват, че погребаните в тези гробове имат способност да им допринесат полза или навредят, могат да им помогнат, след като ги помолят за помощ и могат да им удовлетворят нуждите след като потърсят убежище при тях. Така те започват да им дават обети и да им колят курбани, докато накрая тези гробове не станат идоли, които биват обожествявани вместо Аллах. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „**О, Аллах! Не прави гроба ми да бъде идол, на който да се служи!**“³⁵² Направил е тази дуа, защото непременно е щяло да се случи част от това. Но вече се е случило при гробовете на много от страните на Исляма. Обаче неговият гроб, него Аллах го е опазил, заради берекета на дуата, която е отправил, въпреки, че в джамията му се случват някои нередни неща, извършвани от невежи и отклонили се от напътствието хора. Обаче, те не могат да достигнат до гроба му,

³⁵¹ Игасету Ел- Люхфан (1/214, 215, 217).

³⁵² Предават го Ахмед и Малик.

защото той е в неговата къща, а не в джамията, и е обкръжен със стени. Или както казва ибн Ел- Каййим */рахимехуллах/* в Ен- Нунийе:

Господарят на светове прие дуата му

и той е обкръжен с три стени.

Четвърти раздел

Възвеличаване и обожествяване на идоли, паметници и мемориали

Паметници, на арабски „ет- темасил“, е множествено число на паметник, а той е: Изображение на човек или животно, или друго нещо, което има душа в истинския му вид, чрез самото му тяло. А идол „ен- нусуб“ е обект- камъни, при които съдружаващите са колели курбан. А мемориали са паметници, които са поставени на определени места за превъзнасяне и почитане на владетел, велик човек, герой и т.н.

Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е забранил да се изобразяват неща, които имат душа, още повече хора с положение, като учени, владетели, праведни раби, управници, държавни глави. Независимо дали тези изображения са чрез рисуване на лист, платно, стена, дреха или са посредством фотоапарата известен в ден днешен³⁵³, или са чрез скулптури, или чрез построяване на паметник или мемориал. Той е забранил да се окачва снимка и подобните на нея неща на стена, забранил е идолите, към които спадат паметниците и мемориалите, защото те са средство, чрез което се достига до съдружаване. Първото съдружаване на земята се появява посредством изображения и идоли под формата на паметници. Това се е случило при народа на Нух (Ной), сред тях имало няколко праведни човека, и когато са умрели, и хората се натъжили силно за тях. Тогава шейтана им нашепнал: „Направете на местата, където те седяха техни статуи и ги именувайте с имената им!“ Те направили това, и в самото начало те не служели на тях. Обаче с отминаването на времето тези хора (от това поколение) умрели, знанието било изоставено от хората и те започнали да ги обожествяват и да им служат.³⁵⁴

Когато Аллах изпратил Нух към народа му, той им възбранил това съдружаване, което се получило в следствие на направените скулптури, но народа му отхвърлили неговия призив. Те упорствали в греха си и не престанали да служат на тези статуи, които вече се превърнали в техни идоли: **„И казваха: “Никога не изоставяйте своите божества, не изоставяйте нито Уад, нито Суаа, нито Ягус и Яук, и Неср!”“**³⁵⁵

Това са имената на праведните хора, в чиито памет са направени статуите, за да им напомнят за тях и да ги възвеличават и почитат.

Виж до къде са стигнали по причина на тези монументи, до каква степен са изпаднали в голям ширк и противопоставяне на пратениците на Аллах!! Това довело да техния пагубен край, потопа, довело до огромния гняв на Аллах и на създанията.³⁵⁶

³⁵³ По отношение на снимките на одушевени предмети в телефона или компютъра, без да се изкарват на хартия и т.н., когато са съобразени с повелите на Аллах, за тях има разногласие, част от учените казват, че забраната не се отнася за тях, а друга, че се отнася.

³⁵⁴ Предава се в Ел- Бухари.

³⁵⁵ Нух: 23.

³⁵⁶ Съдружаването при народа на Ибрахим (Авраам) било чрез служене на идоли и обикаляне около тях. Съдружаването при рода на Израил било чрез обожествяването на телеца от тях, който им бил

От нещата, които доказват опасността от изображенията и поставянето на портрети, статуи и паметници е и хадисът на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, в който проклина правещите изображения (на одушевени предмети). Той ни е съобщил, че те на Съдния ден ще бъдат от хората с най- тежко наказание, повелил е да се заличават и премахват такива изображения и е казал, че меляйкетата не влизат в дом, в който има изображения на одушевени създания. Всичко това е по причина на вредата от тях и голямата опасност от тях за вярата на общността на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Първото съдружаване на земята се е появило по причина на изображения на праведни хора. Независимо дали изображенията са снимки, портрети, статуи наред местата за сбирки или паметници и монументи по площади и наред паркове, те попадат в забраната, защото са забранени при Аллах и са средство, водещо до големия ширк, те са нещо, което разваля правилната вяра. Да, невярващите в нашето съвремие извършват тези неща, но те нямат такива вярвания, които трябва да опазят! За мюсюлманите е забранено да се оприличават с тях в това отношение и да бъдат съучастни в тези техни дела, така те ще опазят вярата си, която е изворът за тяхното щастие и сила. В никакъв случай не се заявява: „Хората вече са преминали това израстване и са преодолели тази степен, те познават единобожието и съдружаването!“, защото шейтана чака да отмине време, след което да дойде друго време, когато сред хората се заложи невежество към религията на Аллах. Или по същия начин. както се е случило с народа на Нух, след като измрели учените сред тях, тогава при тях се заложило невежеството, а живият никога не е в гарант, че няма да попадне в изпитание и заблуда. Ибрахим */алейхисселям/* казва: „...и **предпази мен и синовете ми, да не служим на идолите!**“³⁵⁷ Ибрахим се е страхувал за себе си, да не би да попадне в изпитание и неверие. Част от учените казват: „А кой може да бъде в сигурност от хората, след Ибрахим?!“

изработен от злато, от човек на име Ес- Самирий. Съдружаването при последователите на Иса е чрез обожествяване на кръст, който приемат като символ на Иса */алейхисселям/*.

³⁵⁷ Ибрахим: 35.

Пети раздел

Подигравка с религията и презиране и подценяване на достойнството ѝ

Подиграването с религията е вероотстъпничество от Исляма и цялостно напускане на религията. Всевишният Аллах казва: „**И ако ги попиташ, непременно ще рекат: “Само бърбехме и се забавлявахме.” Кажете: “Нима на Аллах и на Неговите знамения, и на Неговия Пратеник сте се подигравали?”** (Когато Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ потеглил на поход за Табук, група лицемери казали зад гърба му: “Вижте го, иска да завладее ромейските дворци. Кой е той, че да ги завоюва?” Аллах му разкрил тези техни думи. Когато лицемерите били извикани и попитани защо правят това, те отrekli, като се оправдали, че се шегували.) **Не се оправдавайте! Вие станяхте неверници, след като бяхте вярващи. Дори да извиним някои от вас, ще накажем други, защото бяха престъпници.**“³⁵⁸

Този аят доказва, че подиграването с религията е неверие; доказва, че подиграването с Пратеника е неверие; доказва, че подиграването със знаменията (аяетите) на Аллах е неверие. Който се подиграе с едно от тези неща, той все едно се е подиграл с всички тях. Това, което се случило тогава с лицемерите е, че те се подиграли с Пратеника и сподвижниците му, и тогава били низпослани тези айти.

Тези неща по отношение на подиграването с тях са неразделни. Това се отнася и за онези, които презират единобожието във Всевишния Аллах и зоват други, освен Него, от умрели и т.н., и когато им се повели да спазват единобожието и им се възбрани съдружаването, те презират това нещо. Или както казва Всевишния Аллах: „**И щом те видят, взимат те само на присмех: “Този ли е, когото Аллах е проводил за пратеник? Той щеше да ни отклони от божествата ни, ако не постоянствахме за тях.” А когато видят мъчението, ще узнаят кой е най-заблуден за пътя.**“³⁵⁹

Те се подиграли с Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, след като им е възбрани съдружаването. Съдружаващите не престават да описват Пратениците и Пророците с лудост, заблуда и глупост, когато биват призовавани да спазват единобожието, това се дължи на великото място, което заема съдружаването в гърдите им. Също така се наблюдават група хора, които се оприличават с тях, всеки път, когато видят някой да зове към единобожието, те му се подиграват, заради съдружаването, което е при тях. Всевишният Аллах казва: „**А някои от хората приемат за богове други вместо Аллах, обичат ги, както Аллах трябва да се обича.**“³⁶⁰

И който обикне създание, така както се обича само Аллах, той става съдружаващ. Трябва добре да се прави разлика между „обичта заради Аллах“ и „обичта заедно с Аллах“. Ще видиш, че тези които приемат гробове за идоли, се

³⁵⁸ Ет- Теубе: 65- 66.

³⁵⁹ Ел- Фуркан: 41- 42.

³⁶⁰ Ел- Бакара: 165.

подиграват с неща, които са от единобожието и ибадета към Аллах и превъзнасят и почитат други, освен Аллах, приемайки ги за техни застъпници. Част от тях дръзнат да се заклеват в Аллах с лъжливи клетви, но когато стане на въпрос да се закълнат с такива клетви в умрелите, които почитат или шейховете си, те нямат смелост. Много от тези заблудили се хорица виждат за по- достойно и по- полезно да търсят помощ от определения им шейх, независимо дали е при гроба му или не , вместо да призовават Аллах с два в джамията, в края на нощта! Те се подиграват с хората, които не следват техния път и се придържат към единобожието. Много от тях излизат от джамиите на Аллах след това прибягват до застрояване и посещение на определени гробове! Нима това не се дължи на пренебрежението им към Аллах, аяетите Му, Пратеника Му и възвеличаването на съдружаването?³⁶¹ Това в ден днешен се наблюдава при голяма част от ел- кубурийюн³⁶².

Подиграването е два вида:

Първи: Директна подигравка с думи, в която няма двусмислие. Като подигравката, заради която е низпослан споменатия по- горе аяет. А това са думите им: „Не сме виждали по- лакоми стомаси, по- лъжливи езици, по- големи скъперници при среща от тези наши четци (на Корана)!“ и подобните на тези изказвания, използвани от подигравачи се хора. Пример за това са и думите на някои хора: „Тази ваша религия е петата религия!“ или: „Тази ваша религия е глупава!“ или когато някой види човек, повеляващ одобреното и възбраняващ порицаното казва: „Аха! Дойдоха при вас набожните!“ И още ред други подобни на тези фрази, които е трудно да се изброят, фрази, с които се цели подигравка. Понякога тези фрази са с толкова голяма тежест, че са по- фрапиращи от фразите, заради които е низпослан аяета.

Втори: Индиректна подигравка, в която има двусмислие. Това е вид, който е като море без брегове. Например: Намигване с око, изплезване на език, протягане устни напред, извършване на определени движения с ръка, когато се чете Книгата на Аллах, или суннета на Пратеника на Аллах /*саллеллаху алейхи уе селлем*/, или при повеляване на одобреното и възбраняване на порицаното.³⁶³

Пример за това са част от изказванията на някои хора: „Исляма не е религия за двадесети век!, Той е за средновековието!“, „Той е изостанала религия, връща ни назад!“, „Той е религия на насилие и нехуманност в порицанията и наказанията!“, „Той е религия, която угнетява жената и не ѝ дава права, защото позволява развода“ и т.н. Също така думите: „Изкованите закони от хората са по- добри от Божиите закони!“ Или определянето на този, който зове към единобожието и предупреждава, да не се служи на тюрбета и гробове като „екстремист“, „човек който разединява хората и вкарва смут в обществото“, или думите: „Този е вахабит!“, или: „Този е от петия мезхеб!“ и останалите изказвания, които са всъщност омаловажаване на религията и последователите ѝ, богохулство и подиграване с правоверната, истинска вяра. И няма способност за промяна и няма сила, освен от Аллах! Също така от примерите са:

³⁶¹ Меджу'у Ел- Фетауа (15/ 48- 49)

³⁶² Тези, които служат на гробове, на умрели, търсят помощ от тях, молят се на тях, търсят здраве, берекет, щастие, застъпничество и т.н. от тях.

³⁶³ Меджума Ет- Теухид ен- Недждийе: 409.

Подиграването с човек, който се придържа към суннет, от суннетите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, като да се казва: „Религията не е в брадата!“, подигравайки се с брадата. Всички подобни на тези подигравки спадат към това.

Шести раздел

Отсъждане според друго, а не според това, което Аллах е низпослал

От нещата, които изисква вярата във Всевишния Аллах и ибадета към Него е: Подчинение на това, което е отсъдил, удовлетворение от божествените Му закони, придържане към Неговата книга и към суннета на Пратеника Му при изпадане в разногласие в думи, във вярвания, в спорове, в кръвнина, в имущество и останалите права. Аллах е Всеотсъждащият и от Него произтича отсъждането, затова е редно хората на земята да отсъждат според божествените закони, с които Той е отсъдил в книгата Си, или е отсъдил с тях Пратеника Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Всевишният Аллах казва по отношение на отсъждането: „**Аллах ви повелява да връщате поверените имущества на техните собственици и когато съдите между хората, да съдите със справедливост.**“³⁶⁴

И казва по отношение на управничеството: „**О, вярващи, покорявайте се на Аллах и се покорявайте на Пратеника и на удостоените с власт сред вас! И спорите ли за нещо, отнесете го към Аллах и към Пратеника, ако вярвате в Аллах и в Сетния ден! Това е най-доброто и най-похвалното за изход.**“³⁶⁵

След това пояснява, че не се събира вярата с отсъждане спрямо друго, а не спрямо това, което Аллах е низпослал. Всевишният Аллах казва: „**Не видя ли ти онези, които твърдят, че са повярвали в низпосланото на теб и в низпосланото преди теб? Искат да се съдят при тирана, а им бе повелено да го отхвърлят. Сатаната иска да ги въведе в дълбока заблуда.**“³⁶⁶, до словата Му: „**Но не - кълна се в твоя Господар! - те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил и напълно се подчиняват.**“³⁶⁷

Пречистият Аллах силно отхвърля - чрез отхвърляне с клетва – вярата на онзи, който не отнася спора за отсъждане при Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, не се задоволява с отсъждането му и не му се подчинява. Също така заявява за неверието, гнета и нечестивостта са у онези властници, които не отсъждат с низпосланото от Аллах. Всевишният Аллах казва: „**А който не съди според онова, което Аллах е низпослал, тези са неверниците.**“³⁶⁸; „**А който не съди според**

³⁶⁴ Ен- Ниса: 58.

³⁶⁵ Ен- Ниса: 59.

³⁶⁶ Ен- Ниса: 60.

³⁶⁷ Ен- Ниса: 65.

³⁶⁸ Ел- Маиде: 44.

онова, което Аллах е низпослал, тези са угнетителите.³⁶⁹; „**А който не съди според онова, което Аллах е низпослал, тези са нечестивците.**“³⁷⁰

Трябва да се отсъжда според това, което Аллах е низпослал и да се отнася спора към Него във всички аспекти на разногласие при становищата на учените, които са базирани на техния труд. Не се приемат становища, освен тези, за които има довод от Корана и суннета, без да се следва определен мезхеб или да бъде пристрастен човек към даден имам. Това трябва да бъде във всички повдигани въпроси и спорове, а не само в лични дела. Ислямът е всеобхватна религия, тя обхваща всеки аспект от живота, не е частична. Всевишният Аллах казва: „**О, вярващи, встъпете всички в покорството...**“³⁷¹

И казва Всевишният Аллах: „**Нима вярвате в част от Писанието, а в друга не вярвате?**“³⁷²

По същия начин е задължение на всеки, който следва определени учени, мезхеби или съвременни мислови виждания да съпостави вижданията на хората, които следва с това, което е в Корана и Суннета. И така, каквото е в съответствие с тези две основи, нека се придържа към него, а онова, което противоречи с тях, нека го отхвърли, нека страни от него и нека го изостави, премахвайки от себе си сляпото следване и пристрастието. Това най-много се отнася за вярата и убежденията. Имамите на мезхебите */рахимехумуллах/* съветват хората да постъпват по този начин, това е мезхеба на всеки един имам (учен, водач, от ехлюссуннех). Онзи, който не извърши това, той не следва никой имам от мезхебите, дори да претендира, че е към определен мезхеб. Всъщност той става от група хора, за които Аллах казва: „**Те взеха за господари не Аллах, а своите правници и своите монаси, и Месията, сина на Мериам...**“³⁷³

Този аят не се отнася само за тези, които претендират, че следват Иса, нещо повече, обхваща всеки един, който извърши онова, което те са извършили. Онзи, който се противопостави на Аллах и на Неговият Пратеник */саллеллаху алейхи уе селлем/* отсъждайки сред хората според друго, а не според това, което Аллах е низпослал, или иска да бъде следван в неговите лични прищевки и желаня, той вече е свалил огърлицата на Исляма и вярата от шията си, дори да твърди, че е вярващ. Всевишният Аллах в възбрания това на хората стремящи се към Него и е пояснил погрешното им мислене, че те са вярващи, като казва: „**Не видя ли ти онези, които твърдят, че са повярвали в низпосланото на теб и в низпосланото преди теб? Искат да се съдят при тирана, а им бе повелено да го отхвърлят. Сатаната иска да ги въведе в дълбока заблуда.**“³⁷⁴ Аллах отхвърля вярата на такива хора със Словата Си: „...**, които твърдят**“³⁷⁵ „...“. Думата в айета (*يَزْعُمُونَ*) в повечето случаи в арабския език се използва за хора, претендиращи за нещо с лъжа и фалшиви претенции, защото те всъщност са в противоречие с това, което се изисква от тях и

³⁶⁹ Ел- Маиде: 45.

³⁷⁰ Ел- Маиде: 47.

³⁷¹ Ел- Бакара: 208.

³⁷² Ел- Бакара: 75.

³⁷³ Ет- Теубе: 31.

³⁷⁴ Ен- Ниса: 60.

³⁷⁵ Думата на арабски е йезумун (*يَزْعُمُونَ*) и означава също: въобразяват си, представят си.

делата им противоречат на претенциите им. Това е потвърдено със Словата на Аллах: „..., а им бе повелено да го отхвърлят.“. Така е, защото да се отхвърли и да не се вярва в нещата, които се обожествяват освен Аллах е първата основа на единобожието, както е в сура Ел- Бакара³⁷⁶. Ако тази основа не е налична при един човек, той не се счита за спазващ единобожието, вярващ само в един бог- Аллах. А единобожието е основното нещо от вярата, върху което се базира приемането или отхвърлянето на останалите дела. Или както това е пояснено в Словата на Аллах: **„Който отхвърли сатаните и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка,...“**. Това е така, защото търсенето на отсъждане при ет- тагут (нещата, които се обожествяват освен Аллах) и повдигането на спора при тях е от вярата в тях.

Непризнаването на вярата на онзи, който не отсъжда спрямо това, което Аллах е низпослал, доказва, че отсъждането със законите на Аллах е вяра в Аллах, убеждение и служене на Аллах, и мюсюлманина е задължен да ги спазва (и да отсъжда с тях). Затова човек не отсъжда спрямо низпосланото от Аллах само защото вижда, че божествените закони са по- полезни, по- подредени и по- сигурни за хората, за съжаление част от хората наблягат на това и забравят първото, което споменахме. Аллах порицава онзи, който отсъжда със законите Му за лична изгода и облага, без да има намерение, че го върши единствено, за да се подчини Нему и да Му служи. Пречистият Аллах казва: **„И когато бъдат призовани към Аллах и към Неговия Пратеник, за да отсъди помежду им, ето - част от тях се отвръща! А ако правдата е в тяхна полза, отиват при него покорни.“**³⁷⁷

Тази група хора, които следват прищевките си и личната изгода не ги интересува друго, освен това, което желаят. А онова, което противоречи на желанията им, те го отхвърлят и странят от него, защото те всъщност не служат на Аллах чрез търсенето на отсъждане при Пратеника Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*.

Становището за онзи, който не отсъжда според това, което Аллах е низпослал:

Всевишният Аллах казва: **„А който не съди според онова, което Аллах е низпослал, тези са неверниците.“**³⁷⁸

В този свещен аяет се съдържа, че отсъждането не спрямо онова, което Аллах е низпослал е неверие. Обаче, това неверие може да бъде голямо неверие (голям куфр), което изкарва от общността на Исляма, но може да бъде и малко неверие (малък куфр), който не изкарва от кръга на Исляма. Това зависи от положението на отсъждащия. Който вярва, че не е задължително да се отсъжда спрямо низпосланото от Аллах, или че той е оставен да избира в това отношение, или се отнася пренебрежително с отсъждането на Аллах, или е убеден, че има други закони, които са по- добри или равни на отсъждането на Аллах, или вярва, че отсъждането на Аллах не е годно за нашето съвремие, или отсъжда с друго, а не с това, което Аллах е низпослал, за да удовлетвори невярващите и лицемерите, той попада в големия

³⁷⁶ Т.е. Словата на Всевишния Аллах: **„ Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата. Който отхвърли сатаните и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса. Аллах е всечуваш, всезнаещ.“** (Ел- Бакара: 256)

³⁷⁷ Ен- Нур: 48- 49.

³⁷⁸ Ел- Маиде: 44.

куфр. И ако човек вярва в това, че е задължен да отсъжда според онова, което Аллах е низпослал, признава го, но не го спазва, признавайки, че извършва грях и може да бъде наказан, тогава той се счита за грешник, и това се нарича малко неверие (малък куфр). Обаче, ако човек няма знание за онова, което Аллах е отсъдил, положил е усилия да достигне до него, направил е всичко по силите си да достигне до отсъждането на Аллах, но не е успял, тогава за него има награда при Аллах, заради усилията му, и въпреки, че може да е сгрешил, то грешката му е опростена. Но това се отнася само за собствени- лични случаи.

Що се отнася до неща, касаещи обществеността или група хора, тук нещата са различни. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе е казал³⁷⁹: „Когато отсъждащият е религиозен човек, но отсъди без знание, той е от обитателите на огъня! И ако знае как да отсъди, но отсъди по друг начин, противоречащ на истината, която знае, той е от обитателите на огъня. И ако отсъди без справедливост и без знание, тогава има най-голямо право да бъде от обитателите на огъня. Това се отнася за отсъждането засягащо друг човек.

Когато отсъждането касае обществото или група хора в религията на мюсюлманите и отсъждащия стори истината лъжа и лъжата истина, суннета бидат и бидата суннет, одобреното порицано и порицаното одобрено, забрани това, което е заповядал Аллах и Неговия Пратеник или заповяда това, което Аллах и Неговия Пратеник са забранили, това е друго измерение, тук има право да отсъжда само Господарят на Световите, Богът на всички пратеници, Владетелят на Съдния Ден, Този, за Когото е възхвалата на Земята и в Отвъдното: **„Негово е отсъждането и при Него ще бъдете върнати.“**³⁸⁰; **„Той е, Който изпрати Своя Пратеник с напътствието и с правата религия, за да я въздигне над всички религии. Достатъчен е Аллах за свидетел.“**³⁸¹ (До тук са думите на ибн Теймийе)

Също така ибн Теймийе е казал: „Няма съмнение, че този, който не е убеден, че е задължително да се отсъжда според онова, което Аллах е низпослал на Пратеника Си, е неверник. Този, който си е позволил за себе си да отсъжда между хората на базата на гледната си точна и това, което той вижда за справедливо, без да следва низпосланото от Аллах, той е невярващ. Няма нито една общност, която да не се стреми да отсъжда справедливо, но не рядко разбирането им за справедливост според вярванията им е базирана на вижданията на учените и властните сред тях, нещо повече, това се наблюдава и при много от хората, които се причисляват към Исляма. Те отсъждат спрямо друго, а не спрямо това, което Аллах е низпослал, като например спрямо традиции, наследени от предците им. Така те се покоряват на правници и властници и започват да си мислят, че трябва да се отсъжда с тези виждания, вместо с Корана и суннета. Това е неверието. Много от хората приемат Исляма, но не престават да отсъждат спрямо заложените се традиции, които са повелени от хора, взели ги за пример, покорявайки им се. Такива хора, когато узнаят, че не им е позволено да отсъждат, освен според това, което Аллах е низпослал, но

³⁷⁹ Меджмуа Ел- Фетауа (35/ 377).

³⁸⁰ Ел- Касас: 88.

³⁸¹ Ел- Фетх: 28.

отказват да го спазват, нещо повече, дръзнат да отсъждат в противоречие на низпосланото от Аллах³⁸², те си остават невярваши.“

³⁸² Бел. на преводача: „Редно е да отбележа, че не е наша работа да сочим определен човек и да казваме: „Ти си неверник!“. Нека бъдем гравивни за обществото! Понякога има нужда от закони, които да се приемат от хората и те са съобразно Корана и суннета, не им противоречат, като например пътните правила. Така, че, не е работа на обикновения човек да определя кой е вярващ и кой не е, за да не изпадне самия той в неверие, заради хадиса на Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/: „Който каже на брат си неверник, то непременно това ще достигне единия от двамата.“.

Седми раздел

Заявяването от страна на човек, че има право да узаконява в религията, да определя кое е халал и кое е харам

Узаконяването и определянето на постановления, които да следват рабите в служенето на Аллах, взаимоотношенията и останалите неща, чрез които решават възникналите спорове и се предотвратяват караниците е право само на Всевишния Аллах – Господарят на Хората, Създателят на всички създания: „Негови са творението и повелята. Благословен е Аллах, Господът на световете!“³⁸³

Той е, който знае какво е добро за рабите Му, за да го узакони. Заради това, че на Него принадлежи Господството, Той узаконява за рабите Си, а те поради факта, че трябва да Му служат и само Него да обожествят са длъжни да приемат законите и отсъждането Му. Ползата от това се връща единствено към тях! Всевишният Аллах казва: „**И спорите ли за нещо, отнесете го към Аллах и към Пратеника, ако вярвате в Аллах и в Сетния ден! Това е най-доброто и най-похвалното за изход.**“³⁸⁴ И казва Всевишният Аллах: „**И за всяко нещо, по което сте в разногласие, отсъждането е на Аллах. Това е Аллах, моят Господар!**“³⁸⁵

Аллах е забранил рабите Му да приемат друг да им узаконява вместо Него, казвайки: „**Нима имат съдружници, узаконяващи им в религията онова, което Аллах не им е позволил?**“³⁸⁶

Който приеме друг да му узаконява и отхвърли узаконеното от Аллах, той вече е съдружил с Всевишния Аллах. Това, което не е узаконил Аллах и Неговият Пратеник от богослужения, то е нововъведение (бидат), а всяко нововъведение е заблуда. Пратеникът /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „**Който измисли нещо в тази наша повеля**³⁸⁷, **което не е от нея, то ще бъде отхвърлено.**“³⁸⁸ В друго предание се споменава: „**Който извърши дело, което не е според нашата повеля, то ще бъде отхвърлено.**“³⁸⁹ Всяко нещо, което не е узаконил Аллах, нито Неговият Пратеник, то е узаконяване от непокорни създания и невежо отсъждане. Всевишният Аллах казва: „**Нима търсят съда от времената на Невежеството? Кой отсъжда по-добре от Аллах - според хора убедени?**“³⁹⁰

Пречистия Аллах е направил покорството на шейтаните, изразяващо се в позволяване на неща, които Аллах е забранил да бъде съдружаване с Него – Пречист е Той. По същия начин, който се покорява на учени и управници в това, което забраняват от неща, които Аллах е позволил или в това, което позволяват от неща,

³⁸³ Ел- Еараф: 54.

³⁸⁴ Ен- Ниса: 59.

³⁸⁵ Еш- Шура: 10.

³⁸⁶ Еш- Шура: 21.

³⁸⁷ Т.е. в религията на Аллах.

³⁸⁸ Хадиса се предава от Ел- Бухари и Муслим.

³⁸⁹ Муслим.

³⁹⁰ Ел- Маиде: 50.

които Аллах е забранил, той вече ги е приел за съдружници на Аллах. Доказателството са Словата на Всевишния Аллах: „**Те взеха за господари не Аллах, а своите правници и своите монаси, и Месията, сина на Мерием. А им бе повелено да служат само на единствения Бог. Няма друг Бог освен Него. Пречист е Той от онова, което съдружават с Него!**“³⁹¹

В хадис се споменава, че Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* рецитирал този айет на Адий ибн Ет- Таий */радийеллаху анху/* и той му рекъл: „О, Пратенико на Аллах! Ние не им служим!“. Той му отговорил: „**Нима те не ви позволяват онова, което Аллах е забранил, и вие също го позволявате, и нима те не ви забраняват онова, което Аллах е позволил, и вие също го забранявате?!**“ Казал: „Така е!“ Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* рекъл: „**Това е служенето на тях!**“³⁹²

По този начин покорството на тях в това, което са им позволявали и забранявали, вместо Аллах е станало служене от тяхна страна и съдружаване. Това е голям ширк, който противоречи на единобожието, към което ни води засвидетелстването, че няма друг [истински] бог, [достоеен да се обожествява с искреност], освен Аллах. От нещата, които съдържа това свидетелство е, че определянето на хахала (позволеното) и харамата (забраненото) е право само на Всевишния Аллах. И след като това се отнася за тези, които следват учени и праведни хора в това, което те им позволяват или забраняват, но то противоречи на узаконеното от Аллах, и последователите им го знаят, то въпреки, че следваните са най- близо до знанието и религията, другите не са извинени да ги следват в грешките им. Нещо повече, учените и набожните хора може да са положили всички възможни усилия да достигнат до истината, но да не са достигнали и за това те вместо грях ще имат награда при Аллах, но последователите им, които ги следват знаейки, че те са грешка, ще бъдат наказвани. След като това се отнася за учени и набожни хора, тогава какво остава за закони, измислени от хората, които са в силно противоречие с божествените закони. Да не говорим, че група от мюсюлманите внедряват такива закони сред мюсюлманското общество!! И няма възможност за промяна, и няма сила, освен от Аллах.

Част от хората приемат невярващи хора за богове вместо Аллах и ги следват в онова, което им узаконяват и позволяват от забранените неща на Аллах, разпространявайки това измежду вярващите хора.

³⁹¹ Ет- Теубе: 31.

³⁹² Предава се от Ет- Тирзмизи, ибн Джерир и др.

Осми раздел

Причисляването към атеистични течения, партии и секти на невежеството

- 1- Принадлежността ичисляването към секти, течения и атеистични партии, които са от теченията и убежденията на хора невярващи, се счита за напускане на Исляма. Като например: Атеизъм; комунизъм; секуларизъм; капитализъм и т.н. Това се счита за голям нифак (голямо лицемерие), защото лицемерите са онези, които явно се придържат ичисляват към Исляма, но скрито са с неверниците и враговете на Исляма. Всевишния Аллах казва за тях: „**И щом срещнат онези, които повярваха, казват: “Ние повярвахме.” Но щом се уединят със сатаните си, казват: “Ние сме с вас, само им се присмиваме.”**“³⁹³

Също така Всевишния казва: „**които ви дебнат и ако имате победа от Аллах, казваха: “Не бяхме ли заедно с вас?” А ако неверниците надделеяха, казваха: “Не ви ли завладяхме и ви защитихме от вярващите?” Аллах ще отсъди между вас в Деня на възкресението. Аллах не ще направи за неверниците път против вярващите.**“³⁹⁴

Онези лицемери, които мамят изявявайки Исляма и прикривайки неверието, всеки един от тях има две лица: Едно лице, с което е, когато се среща с вярващите и други лице, с което е, когато се среща с братята си от неверници и атеисти. Също така имат и два езика: Единия го използват при среща с мюсюлманите, говорейки неща, чрез които мюсюлманите да ги приемат, а другия е език за пред немюсюлманите, с който изразяват това, което е скрито в гърдите им: „**И щом срещнат онези, които повярваха, казват: “Ние повярвахме.” Но щом се уединят със сатаните си, казват: “Ние сме с вас, само им се присмиваме.”**“

Те се отвърщат от Книгата на Аллах –Корана – и от суннета, чрез подигравки и презиране на последователите им. Отказват да се подчинят на Аллах и повелите Му, а вместо това се подчиняват на неверници и атеисти, радвайки се на знанието им, до което Аллах им е позволил да достигнат, а всъщност това знание не им надбавя нищо друго освен надменност, високомерие и лошо, независимо колко много е то. И така, колкото и много наука да имат и колкото и да са учени, те никога не престават да се подиграват с откровението на Аллах и постоянно отказват да го последват и да се придържат към него: „**На тях се присмива Аллах и им дава отсрочка в тяхната престъпност да се лутат.**“³⁹⁵ ³⁹⁶

³⁹³ Ел- Бакара: 14.

³⁹⁴ Ен- Ниса: 141.

³⁹⁵ Ел- Бакара: 15.

³⁹⁶ Чертите на лицемерите на ибн Ел- Каййим: стр. 19.

Аллах е заповядал да се причисляваме само към вярващите: „**О, вярващи, бойте се от Аллах и бъдете с правдивите!**“³⁹⁷

Тези течения на атеизма са антагонистични секти, защото са основани на заблуда. Например: Комунизмът отхвърля съществуването на Бог –Твореца Аллах, Пречист и Всевишен е Той – и воюва с всички небесни религии. Нима има разумни хора, които са удовлетворени да живеят без никакви вярвания, отхвърляйки напълно потвърдени интуиции на разума и запечатвайки изцяло съвестта, мисълта и разума си?! Секуларизмът цели цялостното отделяне на религията от тъй наречения светски живот и се базира единствено на материалното, без да обръща внимание на същинската цел на това материално. Капитализмът- при него е важно човек да се сдобива с имущество и богатство, без значение по какъв начин, по позволен или забранен, в него няма милост и състрадание към бедните и нуждаещите се, той се основава на лихварството, което е строго забранено в Исляма и така човек се изправя срещу Аллах и Пратеника Му. Капитализмът води до пълната разруха на държави и общества, изсмуквайки до край кръвта на бедни хора и държави. Кой разумен човек – като изключим групата хора, които имат поне малко вяра – е удовлетворен да живее по такъв начин?! Без вярвания, без религия, без разум, без ясна цел в живота му към която да се стреми?! Група хора полагат огромни усилия да се борят по пътя на тези разбирания, и след като в голяма част от мюсюлманските страни правилните вярвания отслабнаха или се загубиха, те нахлуха при тях и част от държавите бяха погубени, а друга част подчинени.

- 2- Причисляването към групи на невежеството и расистки организации- това е друг вид неверие, което изкарва човек от кръга на Исляма, защото тази религия отхвърля фанатизма, расизма и размишленията и мислите на невежеството. Всевишният Аллах казва: „**О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият.**“³⁹⁸

Пратеникът /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „**Не е от нас онзи, който зове към расизъм! Не е от нас, онзи, който убива заради расизъм! Не е от нас озни, който се гневи заради расизъм!**“³⁹⁹

Също така Пратеникът /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: „**Аллах премахна от вас одеждата на невежеството и горделивостта с бащите, човек е или вярващ, богобоязлив или нечестивец, нещастен! Хората са потомци на Адем, а Адем е сътворен от пръст. Затова арабина не е с нищо повече над чужденеца, освен по богобоязън.**“⁴⁰⁰

Такива течения и партии разделят мюсюлманите, а Аллах е заповядал да има единство и взаимопомощ, базирани на праведност и богобоязън. Той е

³⁹⁷ Ет- Теубе: 119.

³⁹⁸ Ел- Худжурат: 13.

³⁹⁹ Предава се от Ет- Тирмизи и др.

⁴⁰⁰ Предава го Муслим.

забранил разделението и изпадането в разногласия⁴⁰¹. Всевишният Аллах казва: „**И се привържете всички за въжето на Аллах [религията Му], и не се разделяйте, и помнете благодатта на Аллах към вас, когато бяхте врагове, а Той помири сърцата ви и станяхте братя чрез Неговата благодат!**“⁴⁰²

Аллах иска да бъдем единна партия, Неговата партия, която е сполучила. Но за съжаление арабският свят, след като бе нападнат политически и културно от трети страни, се подчини на лош расизъм и зъл патриотизъм, който се прие като нещо хубаво. Много хора повярваха, че това е истински научно установен модел за управление и изпаднахме в реалност, от която не можем да излезем. Така арабски народи изпадат във фанатизъм и расизъм, защитавайки свирепо възгледите на племето, народа си, въпреки, че ислямът е сложил край на такива неща. Така група хора изпадат в горделивост и високомерие, защитавайки по погрешен начин традиции и виждания, имайки се за нещо повече от останалите, а това ислямът го е забранил и го нарича: „Период на невежеството!“. Аллах е облагодетелствал мюсюлманите, като ги е избавил от това положение и ги подтиква да бъдат признателни за тази благодат.

Съвсем естествено е вярващият да не си спомня за времето на невежеството, независимо дали е било отдавна или скоро, освен с ненавист, неприязън, негодуване и настръхнала кожа. Нима свободния човек, който е бил затворен в затвор и измъчван ще си спомня за дните на залавяне, измъчване и изпитание с друго, освен с настръхнала кожа и неприязън?! И нима човека, който е бил тежко болен, от болест, от която е бил на прага на смъртта, ще си спомня за това състояние, без да се разтревожи и да му се промени цвета на кожата?! Трябва да се знае, че разделенията, сектите и теченията са наказание от Аллах, което е изпратил за хората отдръпнали се от напътствието Му, оттеглили се от религията Му. Или както казва Всевишният Аллах: „**Кажете: „Той е Способния да прати срещу вас наказание - отгоре ви или изпод нозете ви, или да ви противопостави в групи и да накара едни от вас да вкусят мъчение от други.**“⁴⁰³

И Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Винаги, когато техните водачи не отсъждат според книгата на Аллах, Аллах прави така, че сами да се измъчват едни с други.**“⁴⁰⁴

Безпристрастното и сляпо подкрепяне на определени групи и партии води до отхвърляне на истината, която е при останалите. Или това е като положението на група хора, за които Всевишният Аллах казва: „**И когато им се каже: „Повярвайте в онова, което Аллах низпосла!” - рекоха: „Вярваме в**

⁴⁰¹ Става въпрос за разногласия, които са извън границите определени в религията, разногласия водещи от заблуда, отклоняване, вражда, расизъм, нарушаване на мира и т.н.

⁴⁰² Аали Имран: 103.

⁴⁰³ Ел- Ен'аам: 65.

⁴⁰⁴ Част от хадиса, който се предава от ибн Мадже.

низпосланото нам.” И не вярват в онова, което е след него, а то е истината, потвърждаваща онова, което е у тях.”⁴⁰⁵

Или е като положението на последователите на невежеството, които са отхвърлили истината, с която е дошъл Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* следвайки безпристрастно предците си: „**И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!” - казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си!”**“⁴⁰⁶

⁴⁰⁵ Ел- Бакара: 91.

⁴⁰⁶ Ел- Бакара: 170.

Девети раздел

Материалистичният поглед върху живота

Има два погледа върху живота, единият е материалния поглед върху живота, а другият е правилния поглед върху живота, и всеки един оставя следи след себе си.

А) Материалистичният поглед върху живота. Това означава:

Мисълта на човек да бъде ограничена с достигане до земните удоволствия и наслади. Така човек се ангажира да се труди само за земното, без изобщо да мисли за последствията след него. Така него изобщо не го е грижа за след смъртта, не се труди за това време и не иска да проумее, че Аллах е направил този земен свят да е мястото, на което се сеят семената за отвъдния. Аллах е направил този свят да е място за дела, а отвъдният за отплата. Който се възползва от земния си живот, той ще спечели и двата свята, а който си пропилее земния живот, той си е пропилял и отвъдния: **„Изгубил е и земния живот, и отвъдния. Това е явната загуба.“**⁴⁰⁷

Аллах не е сътворил тази земя напразно, Той я сътворил за велика мъдрост. Казва – Всевишен е Той -: **„Той е, Който сътвори смъртта и живота, за да ви изпита кой от вас е по-добър в делата.“**⁴⁰⁸

Също така казва: **„Ние сторихме това, което е на земята, да е нейна украса, за да ги изпитаме кой от тях е по-добър по деяние.“**⁴⁰⁹

Пречистият Аллах е дал на този свят много преходни наслади и красоти. Имущество, богатство, имоти, деца, власт, слава и останалите земни удоволствия, които само Той знае.

И група от хората – това са повечето – са ограничили погледа си само върху материалните неща на земния живот и изпитанията му, така се потапят в тях, без да осъзнават същността им, заемат се да се трудят единствено за тях, трупайки повече и повече, наслаждавайки се все повече и повече, без изобщо да се трудят за отвъдното. Нещо повече, част от тях стигат до степен, че отхвърлят напълно съществуването на друг живот след земния. Или както казва Всевишният Аллах: **„Казваха: “Няма друг освен земния ни живот и не ще бъдем възкресени.”**⁴¹⁰

Всевишният Аллах е обещал наказание за тази група хора, които имат такъв поглед над живота, като казва: **„ А които не допускат, че ще Ни срещнат и се задоволяват със земния живот, и намират успокоение в него, и които към Нашите знамения са нехайни - на тези мястото им е Огънят заради онова, което са придобили.“**⁴¹¹

Също така – Всевишен е Той – казва: **„Който желаят земния живот и неговата украса, през него ще им изплатим за деянията. И не ще бъдат оцетени**

⁴⁰⁷ Ел- Хадж: 11.

⁴⁰⁸ Ел- Мулк: 2

⁴⁰⁹ Ел- Кехф: 8.

⁴¹⁰ Ел- Ен'аам: 29.

⁴¹¹ Юнус: 7- 8.

през него. Тези са, които в отвъдния живот ще имат само Огъня и ще се провали, каквото са сторили [на земята], и ще е напразно, каквото са вършили.“⁴¹²

Това обещание за наказание от Аллах обхваща всички, които подкрепят този поглед над живота, независимо дали са хора, които се трудят за отвъдното, но с това желаят земния живот, като лицемерите и хората, обичащи показността, или са хора невярващи, следващи възгледи, течения и виждания на невежеството, като комунизъм, атеизъм и т.н. И двете групи не са проумели истинската същност на живота, не се трудят за друго, освен за земното, те не разбират и не искат да разберат отвъдното. Така е, защото не използват разума си, за да достигнат до Всевишния Аллах, а вместо това използват цялата си енергия единствено за земното, изразходват всичкото си време за земното, което е преходно и накрая за тях не остава нищо за отвъдното. Така те изобщо не се трудят за отвъдния си живот, който непременно ще настъпи.

Животните нямат разум, с който да мислят, за тях няма въздаяние или наказание, което да ги очаква, за разлика от тези хора. Ето затова Всевишният Аллах казва: **„Или смяташ, че повечето от тях чуват или проумяват? Те са като добитъка, дори са още по-заблудени.“⁴¹³**

Аллах описва последователите на тази идеология, че нямат знание. Всевишният Аллах казва: **„Обещано е от Аллах. Аллах не нарушава Своето обещание, ала повечето хора не разбират. Те добре познават земния живот, ала нехаят за отвъдния.“⁴¹⁴**

И макар, че те могат да бъдат извисени хора в изобретенията, индустрията и производството, те си остават невежи хора, които не е редно да се описват със знание (за религията и отвъдното), защото тяхното знание не прескача границата на материалното и явното в този земен живот. Това е ограничено знание, поради тази причина не е редно такива хора да се наричат с това знаменито название: „учени“. Тази дума „учени“, на арабски „улема“ се използва за набожни хора, които познават Аллах и се страхуват от Него. Или както казва Всевишният Аллах: **„Боят се от Аллах само знаещите сред Неговите раби.“⁴¹⁵**

От материалистичната идеология за земния живот е това, което Аллах споменава в разказа си за Карун и онова, което му е дал от съкровища: **„И се показваше той пред своя народ с разкоша си. Онези, които желяха земния живот, казваха: „О, да имахме и ние същото, което е дадено на Карун! Той има щастлива съдба.“⁴¹⁶**

Част от хората възжелали да имат богатство като него, благородно му завидели и си казали: **„Той има щастлива съдба.“** Това е в резултат на факта, че са се отдали на материализма и материалистичното мислене, които в ден днешен се

⁴¹² Худ: 15 – 16.

⁴¹³ Ел- Фуркан: 44.

⁴¹⁴ Ер- Рум: 6 – 7.

⁴¹⁵ Фатир: 28. В тълкуванието на тази част от айета се казва, че: „Най- много се боят от Аллах знаещите сред Неговите раби.“ И двата превода са правилни.

⁴¹⁶ Ел- Касас: 79.

наблюдават изключително много, особено при индустриално и икономически напреднали страни. Мюсюлмани със слаба вяра гледат към тях с учудване и удивление, без да обръщат внимание на липсата на вяра при тях и лошата участ, която ги очаква в отвъдното. Така този погрешен материалистичен поглед кара група мюсюлмани да възвеличават невярващи хора, да ги имат за нещо голямо в душите си и да им подражават в лошите нрави, привички и традиции, вместо да им подражават в изобретателността и развиването на индустрията.

Б) Вторият поглед върху живота- правилният поглед:

Това е човек да проумее, че всичко в този земен живот от пари, богатство, власт и материална сила са средства, които трябва така да използва, че да си помогне чрез тях, за да спечели отвъдното.

Всъщност от същността на земното е, че то не е презряно само по себе си, но презряността или извисеността се връщат към делата на човека спрямо земното. Това всъщност е везната и мерилото за отвъдния живот. Част от хората използват земното, за да се запасят за отвъдното, Дженнета. Ето така животът в благоденствие, който ще бъде в Дженнета за обитателите му е постигнат от тях посредством семената, които са сеели през земния си живот. Това е животът на борба от тяхна страна, чрез изпълнение на молитвита- намаз, чрез говеене, чрез раздаване по пътя на Аллах, чрез надпреварване в добрините. Всевишният Аллах казва: **„Яжте и пийте със здраве за онова, което сте вършили преди, в отминалите дни!“** – „отминалите дни“ – т.е. земния ви живот.

Десети раздел

Ер- Рука и Ет- Темаим

А) Ер- Рука

Това е множественото число на „ер- рукйе“, което означава търсенето на убежище, изцеление и спасение, чрез което се лекува болния от треска, припадъци и други оплаквания. Именуват ги още: „Ел- Азаим“. Рукйята е два вида:

Първи вид: Рукйе, която е далеч от съдружаването. Като например да се чете на болния част от Корана, да се търси убежище при Аллах чрез имената и качествата Му- това е позволено. Доводът, че е Пратеника /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ е извършвал рукйе и е повелил и другите да правят рукйе, позволявайки я. Предава се от Ауф ибн Малик, че е казал: „Ние извършвахме рукйе по време на невежеството, и попитахме: „О, Пратенико на Аллах! Какво е твоето мнение за това?“, а той отговори: **„Представете ми вашата рукйе. Няма проблем за рукйята, когато тя не съдържа ширк (съдружаване с Аллах).“**⁴¹⁷

Ес- Суйюти е казал: „Учените са единодушни, че при наличието на три условия, рукйето е позволено:

- 1- Да бъде със Словата на Аллах (Корана) или с Имената и Качествата Му.
- 2- Да бъде на арабски език и да се разбира значението му.
- 3- Човека да бъде убеден, че рукйята не помага сама по себе си, а тя е в полза на човека само с позволението и предписанието на Всевишния Аллах. ⁴¹⁸

Начина на рукйе:

1. Да се чете и да се духа в болния;

2. Да чете на вода и да я даде на болния да пие от нея, както присъства в хадиса на Сабит ибн Кайс: „Пейгамбера /*саллеллаху алейхи уе селлем*/ взе пръст от местността Бутхан, сложи я в чаша с вода, след това духна в нея⁴¹⁹ и я изсипа върху себе си.“⁴²⁰

Втори вид: Рукйе, която е примесена със съдружаване- това е рукйя, при която се търси убежище, изцеление и помощ от друг/друго, вместо само от Аллах. Например: Правенето на дуа и търсенето на помощ и подкрепа от друг/ друго, освен от Аллах. Като рукйята, примесена с имена на джинове, имена на меляйкета, имена на пратеници или имена на праведни хора. Това е отправяне на призив – дуа – към друг, вместо само към Аллах и се счита за голям ширк. Или пък рукйята да бъде не на арабски език или с думи и изречения, чиито значение не се разбира, така човек може да попадне в неверие или съдружаване без изобщо да усети. Този вид рукйе е харам – забранена .

⁴¹⁷ Предава го Муслим.

⁴¹⁸ Фетх Ел- Меджид: 135.

⁴¹⁹ Т.е. четейки рукйе.

⁴²⁰ Ебу Давуд.

Б) Ет- Темаим:

Това е множественото число на ет- темиме (амулет, муски), което означава: Това, което се окачва на врата на малкото дете, за да се предпази от урочасване. Може да се види и при големи хора от мъже и жени, това се разделя на два вида:

Първия вид амулети и муски:

Да се напишат айети от Корана или имена и качества на Аллах и да се носят, за изцеление чрез тях. По отношение на този вид, учените са в разногласие за носенето и се разделят на две становища:

Първо становище: Позволени са. Това е становището на Абдуллах ибн Амр ибн Ел- Аас и е явното разбиране на преданието от Айша. Това становище е подкрепено от Ебу Джеафер Ел- Барик и Ахмед ибн Ханбел в едно от становищата му. Тази група учени заявяват, че хадиса, който забранява носенето на амулети и муски се отнася за такива, в които има съдружаване.

Второ становище: Забранени са. Това е становището на ибн Мес'уд и ибн Аббас, както и явното разбиране на становището на Хузейфе, Укбе, Амир и ибн Аким. То е подкрепено от група табиин, от тях са: Другарите на ибн Мес'уд, от Ахмед в едно от становищата си, което е поддържано от повечето му последователи и от група по-късни учени. Доводът им е преданието от ибн Мес'уд */радийеллаху анху/*, който е казал: „Чух Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* да казва: „**Рукйята**⁴²¹, **амулетите (муските) и магията за любов са ширк.**“⁴²²

Ет- Тиуеле (магия за любов) – дело, което бива извършвано, дело чрез което си мислят, че карат жената да заобича определен мъж или мъжа да заобича определена жена.

Това второ становище е правилното, заради следните гледни точки:

Първа: Общата забрана, за която няма ясен ограничаващ я довод.

Втора: Блокиране на всякакъв вид оправдания и вратички, защото това води до носенето на муски, които не са позволени.

Трета: След като човек окачи нещо от Корана, той изпада в положение, когато трябва да влезе с него в тоалетна, да отиде по нужда и т.н.⁴²³

Втория вид амулети и муски:

Това, което носят хората от амулети и муски, които не са от Корана, като маниста, кокали, черупки, конци, сандали, пирони, имена на сатани, джинове, таласъми и т.н. (това категорично е харам – забранено – и е от съдружаването с Аллах). Така е, защото така човек се привързва към друго, вместо към Пречистия и Всевишен Аллах, чрез Имената, Качествата и Знаменията Му. Или както е в следния

⁴²¹ Думата използвана тук е множественото число на рукйе- „рука“. Става въпрос за непозволена рукйе като заклинания, ширк и т.н.

⁴²² Ахмед, Ебу Давуд, ибн Мадже и Ел- Хахим.

⁴²³ Фетх Ел Междид: 136.

хадис: „**Който се привърже към нещо (окачи нещо), той бива изоставен да разчита на това нещо.**“⁴²⁴ Т.е. Аллах го насочва да се уповава на това нещо, към което се е привързал, което е окачил. Който се привърже към Аллах, търси убежище и закрила при Аллах, поверява живота и делата си Аллах, Аллах прави така, че за него Той е достатъчен. След това Аллах доближава за него всяко далечно нещо и улеснява за него всяка труднина. Но който се привърже към друг/ друго, освен към Него - от Негови създания, от амулети, муски, лекарства, гробове, умрели... , тогава Аллах го оставя да разчита на това, което не може с нищо да му помогне, това което не владее нито полза нито вреда. Така този човек губи вярата си, прекъсва напълно връзката си със своя Господар и Аллах го прави да бъде унижен.

Мюсюлманинът е задължен да опази убежденията и вярата си от неща които ги отслабват или анулират. Той не прибегва до непозволени начини и практики на лечение, не консумира непозволени неща за лечение, не ходи при гадатели, суеверници и шарлатани, за да се излекува, защото те разболяват сърцето му и опропастяват вярата му. Който се уповава в Аллах, Той му е достатъчен.

Част от хората окачват разни неща по себе си, без да имат каквато и да е болест, освен болестта на внушенията. Това е страха от урочасване и магии. Или ги окачват в колата си, на животното си, на вратата на къщата си, на магазина си, всичко това е в резултат на слаба вяра и слабо упование в Аллах. Същинската болест е болестта на слабата вяра, която се лекува единствено с изучаване на единобожието и правата вяра.

⁴²⁴ Предават го Ахмед и Ет- Тирмизи.

Единадесети раздел

Заклеването в друг, а не в Аллах, търсенето на посредничество между човека и Аллах, търсенето на помощ от творенията на Аллах, изключвайки изцяло Аллах

А) Заклеването в друг, вместо в Аллах:

Заклеването ел- халф е ел- йемин⁴²⁵, а това е: Потвърждение на определеното нещо със заклеване в нещо велико, възвеличено, което е специално. А възвеличаването е право само на Всевишния Аллах. Затова не се позволява заклеването в друг/друго, вместо в Аллах. Учените са единодушни, че заклеването е позволено да бъде само в Аллах или в Неговите Имена и Качества. Също така са единодушни, че е забранено заклеването в друг/друго, освен в Него.⁴²⁶ Заклеването в друг/ друго, освен в Аллах е съдужаване (ширк), заради това, което предава ибн Умер /радийеллаху анхума/, че Пратеникът на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: **„Който се закълне в друг/друго, освен в Аллах, той вече е съдружил или извършил неверие.“**⁴²⁷ Това е малък ширк, с изключение, ако това, в което се заклева човек е обожествявано от него и е въздигано до степен да му се служи, тогава това попада в големия ширк. Така както в ден днешен се случва с хора, служещи на умрели и гробовете им, те се страхуват от обитателите на определени гробища, повече отколкото се страхуват от Аллах, и ги възвеличават повече отколкото възвеличават Аллах. Така ако някой поиска от тях да направят клетва в умрелия, който обожествяват, те не се заклеват в него, освен когато е за истина, а когато стане въпрос да се закълнат в Аллах, те се заклеват в Него, дори клетвата им да е лъжлива.

Заклеването съдържа в себе си възвеличаване на този, в който човек се заклева, затова то не трябва да бъде в друг, освен в Аллах. От друга страна заклеването трябва да се приеме за нещо сериозно и важно, не е редно често човек да прибегва до него. Всевишният Аллах казва: **„И не се покорявай на онзи, който все се кълне и е жалък,...“**⁴²⁸, и казва: **„И спазвайте своите клетви!“**⁴²⁹ Т.е. не се заклевайте, освен при нужда, и то само когато говорите истината и сте в положение на праведност. Така е, защото многото клетви и лъжата говорят за омаловажаване на Аллах и невъзвеличаването Му, а това противоречи на единобожието. В хадис се предава, че Пратеникът на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: **„На трима човека Аллах няма да им говори и няма да ги пречисти, и за тях ще има болезнено наказание...“** и по- нататък в хадиса споменава: **„...и човек, който е направил Аллах да бъде неговата стока, не купува, освен заклевайки се в Него и не продава, освен заклевайки се в Него.“**⁴³⁰ Предупреждението за честото

⁴²⁵ Това са два синонима означаващи: клетва, заклеване.

⁴²⁶ Хашийе на ибн Касим на Китаб Ет- Теухид: стр. 303.

⁴²⁷ Предават го Ахмед, Ет- Тирмизи, Ел- Хахим.

⁴²⁸ Ел- Калем: 10.

⁴²⁹ Ел- Маиде: 89.

⁴³⁰ Ет- Таберани- сахих.

заклеване е доста силно, това доказва, че то спада към харам (забраненото), от уважение към името на Всевишния Аллах и от възвеличаване на Аллах – Пречист е Той -.

Също така, харам е (забранено е, грях е) човек да се заклева в Аллах лъжейки: Лъжливата клетва се нарича: „клетва ел- гамус“- „потапяща клетва“⁴³¹.

Аллах описва лицемерите, че те се заклеват с лъжа, знаейки⁴³².

От тук се извличат няколко неща:

- 1- Харам е заклеването в друг/друго, освен във Всевишния Аллах. Като например заклеването в доверието, в къбе, в Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, всичко това е съдружаване с Аллах.
- 2- Харам е заклеването в Аллах с лъжа, знаейки, това е потапяща клетва.
- 3- Харам е честото заклеване в Аллах, без да има нужда– дори човек да се заклева с право и правдивост -, защото това води до омаловажаване на Пречистия Аллах.
- 4- Позволено е заклеването в Аллах при нужда, когато човек се заклева с истината.

Б) Доближаването до Всевишния Аллах, чрез посредничеството на Негови създания:

Посредничество (Ет- Теуесул): Това е доближаването до дадено нещо и достигането до него. А Ел- Уесиле е: Приближаване. Всевишният Аллах казва: „...и търсете приближаване [Ел- Уесиле] към Него...“⁴³³

Т.е. Търсете приближаване до Пречистия Аллах чрез покорство и следване на задоволството Му.

Доближаването до Аллах е два вида:

Първи вид: Узаконено доближаване, то е по следните начини:

- 1- **Първи начин:** Доближаването до Аллах чрез имената и качествата Му, или както Всевишния Аллах е повелил това, в словата Си: „**Аллах има Най-прекрасните имена. Зовете Го с тях и оставете онези, които богохулстват с Неговите имена! Ще им се въздаде за онова, което вършат.**“⁴³⁴
- 2- **Втори начин:** Доближаването до Всевишния Аллах посредством извършването на праведни дела, които биват извършвани от човека целящ близост до Аллах. Или както казва Всевишния Аллах за хората, вярващи: „**Господарю наш, чухме вестител да зове към вярата: “Вярвайте в своя Господ!” И**

⁴³¹ Потапяща клетва- нарича се така, защото потапя човека в грях, а след това в огъня на Джехеннем. Това е заклеването за нещо минало, лъжейки съзнателно.

⁴³² „Не виждаш ли сблизилите се с народ, комуто Аллах се е разгневил? Те не са нито от вас, нито от тях и се кълнат в лъжата, знаейки.“ (Ел- Муджаделе: 14)

⁴³³ Ел- Маиде: 35.

⁴³⁴ Ел- Еараф: 180.

повярвахме. Господи, опрости греховете ни и отмахни от нас лошите ни постъпки, и ни прибери с праведниците!⁴³⁵

И както е споменато в хадиса, за тримата човека, които са били в пещерята и входа е бил затрупан от паднала скала. Те не могли да излязат, затова започнали да се доближават до Аллах, търсейки задоволството Му чрез праведните си дела. Така Аллах ги дарява с изход, премахва скалата и те излизат.⁴³⁶

- 3- **Трети начин:** Доближаването до Всевишния Аллах посредством единобожието (ет- теухид), така както се е случило при Юнус */алейхисселям/*: „**И извика в тъмнините [в корема на кита]: “Няма друг [истински] бог освен Теб! Пречист си Ти! Наистина бях несправедлив.**”⁴³⁷
- 4- **Четвърти начин:** Доближаването до Всевишния Аллах посредством изявяването на слабостта на човека и наложителната му нужда от Аллах. Или както е казал Еюб */алейхисселям/*: „**Засегна ме беда, а Ти си Най-милосърдният от милосърдните.**”⁴³⁸
- 5- **Пети начин:** Доближаването до Аллах посредством дуата на праведните хора сред живите. Когато сподвижниците са изпадали в нужда и страдания, са отивали при Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и са искали от него са се моли с дуа на Аллах за тях. А след като той е умрял, тогава са искали от чичо му Ел- Аббас */радийеллаху анху/* да прави дуа на Аллах за тях.⁴³⁹
- 6- **Шести начин:** Доближаването до Аллах посредством признаването на греха: „**Рече: “Господарю, аз угнетих себе си. Опрости ме!**”⁴⁴⁰

Втори вид: Неузаконено доближаване до Аллах:

Това е доближаване до Аллах посредством други начини, които не са в горе споменатите узаконени начини, Като доближаване до Аллах посредством търсене на молитви (дуа) и застъпничество от мъртви хора; търсенето на близост до Аллах посредством извисеното място на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*; търсенето на близост до Аллах посредством същността на Негови създания, или тяхното право. Детайлното разглеждане на тези неща е следното:

1- Търсенето на дуа от умрели не е позволено:

Така е, защото умрелия не може да отправя дуа за друг, както е можел приживе. Също така искането на застъпничество от умрял не е позволено, защото Умер ибн Ел-Хаттаб, Муауие ибн Суфйян */радийеллаху анхума/* и онези сподвижници и табии, които са били с тях и са ги следвали с добро, когато са имали нужда някой да се застъпи, да се помоли за дъжд и да търси за тях доближаване до Аллах, те са прибегвали само до живи хора, като Ел- Аббас и Йезид ибн Ел- Есуед. Те не са търсели близост посредством Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, който вече е бил умрял, нито са търсели застъпничество от него или да се помоли за тях за дъжд, но вместо това се насочили към живи хора, които са останали след него,

⁴³⁵ Аали Имран: 193.

⁴³⁶ Това е накратко съдържанието на хадиса, който се предава в Ел- Бухари и Муслим.

⁴³⁷ Ел- Енбия: 87.

⁴³⁸ Ен- Енбия: 83.

⁴³⁹ Това се предава в Ел- Бухари.

⁴⁴⁰ Ел- Енбия: 16.

Ел- Аббас и Йезид. Умер е казал: „О, Аллах! Ние търсехме близост до теб чрез нашия пейгамбер и Ти ни даваше дъжд, но сега търсим близост до Теб чрез чичото на нашия пейгамбер. [О, Аллах!] Дари ни дъжд.“ Така те направили чичото да бъде заместител на пейгамбера */саллеллаху алейхи уе селлем/*, защото вече не е било възможно по узаконен начин от Аллах да търсят близост чрез него, както са го правели отпреди.

Въпреки, че е било възможно да застанат при гроба му и да търсят близост чрез него до Аллах.⁴⁴¹ Т.е. Ако е било позволено са щели да го направят. Но това, че не са го направили е довод, че не е позволено да се ползват умрели хора за посредници между човека и Аллах, нито по начин, по който да се иска те да се молят за човека, нито по начин, по който да се търси застъпничество от тях. Ако търсенето на застъпничество и дуа е равносилно, когато е бил жив и когато е умрял, те е нямало да прибегнат да отклонят това от него след смъртта му.

2- Търсенето на близост до Аллах посредством достойното- извисено положение на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* или посредством славата и положението на някой друг, не е позволено:

Хадиса, който се споменава в това отношение: „**Когато искате от Аллах, искайте чрез моето извисено- достойно положение, защото то е велико при Аллах.**“ е лъжлив, изфабрикуван хадис, няма го в нито една достоверна книга на мюсюлманите, нито пък е споменат от някой от учените по хадис.⁴⁴² След като няма доказателство за това, съответно то не е позволено, защото ибадетите (богослуженията) не се признават без да има изричен довод за тях.

3- Търсенето на близост до Аллах посредством същността на Неговите творения, не е позволено:

Ако приемем, че буквата „бе“ се използва като за буква за заклеване, [както е част от случаите в арабския език,] то в такъв случай не е позволено с тази буква да се заклева човек на Всевишния Аллах. И след като не е позволено заклеването в създание пред друго създание, и това е съдружаване както е споменато в хадиса, то тогава още по- силна би била забраната човек да престъпва като пренебрегва Аллах и се заклева в създание на Аллах заставайки пред Създателя си?!⁴⁴³

И ако приемем, че буквата „бе“ е за причинно- следствена връзка, тогава стигаме до там, че Пречистия Аллах не е направил искането от Негово създание да бъде причина за приемането на определен призив, и това не е узаконено от Аллах.

4- Търсенето на приближаване до Аллах чрез правото на Негово Създание не е позволено, заради две неща:

⁴⁴¹ Меджмуа Ел- Фетауа (1/ 318 – 319).

⁴⁴² Меджмуа Ел- Фетауа (10/319).

⁴⁴³ Т.е. тук тълкува думите на Умер: : „О, Аллах! Ние търсехме близост до теб чрез нашия пейгамбер и Ти ни даваше дъжд, но сега търсим близост до Теб чрез чичото на нашия пейгамбер. [О, Аллах!] Дари ни дъжд.“, и иска да каже, че човек със своята същност не може да бъде причина Аллах да приеме дуата на друг, който го ползва за посредник. И така пояснява тук буквата „бе“, която сме превели като „чрез“.

Първо: Аллах не е задължен с нищо към никой, нещо повече, Той е този – Пречистия -, който сам възлага на Себе Си определени неща към рабите Си. Или както казва – Всевишен е Той -: „... и Наш дълг бе да подкрепим вяващите.“⁴⁴⁴

Факта, че покорния има право на награда е от гледна точка на щедростта и даряването на благодати от страна на Аллах към него, а не от гледна точка на задължително отплащане, както е между създанията.

Второ: Задълженията, които Аллах е възложил сам на Себе Си, чрез Щедростта и Превъзходството Си, са специфични само за Него, никой друг няма връзка с тях. И ако човек търси посредничество от друг, за да достигне до тях, той всъщност търси посредничество чрез посредник, който не владее нищо, няма връзка с това и не може да му помогне с нищо.

Що се отнася до хадиса, в който се съдържа: „Умолявам Те с правото на умоляващите“, това не е достоверен хадис, защото във веригата му е Атийе Ел-ууфий, а той е слаб предавач с единодушното мнение за слабостта му, както казват част от хадисолозите. И след като е така, тогава думите му не се приемат за довод в тази важна насока, касаеща вярата. На второ място, тук не се има предвид посредничество, чрез определен човек, а се има предвид доближаване до Аллах, чрез правото на умоляващите Го раби като цяло. А правото на умоляващите пред Аллах е да им приеме молбата, както им е обещал. Това е Негово задължение, което Той Сам е възложил на Себе Си, никой не възлага нищо на Него, и всъщност това е търсене на приближаване към Аллах посредством обещанието, което е дал, а не посредством правото на Негови създания.

- **Становището за търсенето на помощ (ел- истиане) и искане на премахване на злото (ел- истигасе) от създание на Аллах:**

Ел- истиане- молба за помощ и подкрепа в дадено дело.

Ел- истигасе- молба за спасение и избавление, за премахване на нещо лошо, зло.

Молбата за помощ при нужда и за спасение при изпадане в лошо положение отправена към създание от създанията на Аллах се разделя на два вида:

Първи вид: Търсенето на помощ и избавление от или чрез създанието на Аллах за неща, за които то има дадени възможности от Аллах- това е позволено. Всевишният Аллах казва: „**И си помагайте един другиму в праведността и богобоязливостта,**...“⁴⁴⁵

И казва Аллах в разказа за Муса */алеихисселям/*: „**Онзи, който бе от неговата общност, го извика на помощ**⁴⁴⁶ **срещу онзи, който бе от враговете му.**“⁴⁴⁷

⁴⁴⁴ Ер- Рум: 47.

⁴⁴⁵ Ел- Маиде: 2.

⁴⁴⁶ Тук се използва глагола от думата ел- истигасе, а именно: „ фе-стегасеху“

⁴⁴⁷ Ел- Касас: 15.

Втори вид: Търсенето на помощ и спасение от или чрез създаване на Аллах, за неща, за които само Аллах има сила и възможности. Като търсенето на помощ и избавление от умрели хора, както и молбата за помощ и избавление отправена към живи създания на Аллах, които нямат сили и способности за определеното нещо, а само Аллах има такива. Например: Премахване на болест, премахване на стреса и мъката, отблъскване на злото и т.н. За тези неща се търси помощ и избавление единствено от Аллах. Не е позволено да е от друг или чрез друг, и това влиза в големия ширк. По времето на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* един от лицемерите вредял на мюсюлманите и част от тях рекли: „Станете и хайде с нас, за да идем и да потърсим помощ и спасение при Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* от този лицемер. Тогава Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* им казал: **„Не се търси помощ (избавление от злото) от мен, а се търси помощ (избавление) от Аллах!“**⁴⁴⁸ Въпреки, че това е било по възможностите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, той възненавиждал да се използва тази дума за него, правейки това, за да опази единобожието при хората и да затвори всяка една врата водеща до съдружаването. От друга страна го е правил от уважение към неговия Господар и за да предпази общността си от средствата водещи до съдружаване, от думи и дела. И след като това се случва за нещо, за което Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е имал възможности и сила приживе, то какво остава за търсенето на помощ чрез него или от него след смъртта му, когато вече каквото и да се потърси от него, той няма да има никакви възможности и способности за него.⁴⁴⁹

И след като не е позволено да се търси помощ, избавление и спасение от или чрез Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* след смъртта му, тогава какво остава за молбата отправена за такива от други (умрели хора)!

⁴⁴⁸ Предава го Ет- Таберани.

⁴⁴⁹ Фетх Ел- Меджид- стр. 196 – 197.

Глава пета

Пояснение на задължителните вярвания относно Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, семейството му и сподвижниците му.

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Задължението да се обича Пратеника и да се почита, забраната да се прекалява спрямо него и да е превъзнася, и поясняване на неговото място */саллеллаху алейхи уе селлем/*.

Втори раздел: Задължението да му се покоряваме и да следваме неговия пример.

Трети раздел: В узаконените саляту и селям на него.

Четвърти раздел: Превъзходството на семейството му и нашия дълг към тях, без да ги омаловажаваме или да прекаляваме спрямо тях.

Пети раздел: По отношение на превъзходството на сподвижниците, убежденията, които трябва да имаме спрямо тях и пътя, който следват ехлю-с-сунне уе-л-джемаа по отношение на случилото се по между им.

Шести раздел: Забраната да се ругаят и обиждат сподвижниците и водачите по правия път.

Първи раздел

Задължението да се обича Пратеника и да се почита, забраната да се прекалява спрямо него и да е превъзнесен, и поясняване на неговото място /саллеллаху алейхи уе селлем/

1- Задължението да обичаме и почитаме Пратеника /саллеллаллаху алейхи уе селлем:

На първо раба е задължен да обича Превеликия и Всемогъщ Аллах, това е от най- великите видове богослужения (ибадет). Всевишният Аллах казва: **„А които вярват, най-силно обичат Аллах.“** Така е защото Аллах е Господарят, Той има превъзходство над всичко и всички Свои раби, Той ги облагодетелства с явни и скрити благодати. И след обичта към Всевишния Аллах идва задължението да се обича Неговият Пратеник Мухаммед */саллелллаху алейхи уе селлем/*, защото той е този, който е призовавал към Аллах, запознал ни се с Аллах, оповестил е откровението на Аллах, пояснил е постановленията Му. И всяко добро, което достига до вярващите на този и в отвъдния свят, то е посредством благородния Пратеник. Никой няма да влезе в Дженнета, без да му се е покорил и без да го е следвал. В хадис се споменава: **„Три неща, когато се намират у един човек, той е вкусил сладостта на вярата: Да бъдат Аллах и Неговият Пратеник най- обичани от всичко друго; да обича друг човек единствено заради Аллах; и да ненавижда да се върне към неверието след като Аллах го е избавил от него, така както ненавижда да бъде хвърлен в огъня.“**⁴⁵⁰

Обичането на Пратеника */саллелллаху алейхи уе селлем/* е следващото нещо, което е след обичта към Всевишния Аллах. То е пряко свързано с обичта към Аллах и е следващия ранг на обич след нея. Има религиозни текстове, които ни поясняват, че е задължение обичта към Пратеника */саллелллаху алейхи уе селлем/* да бъде след обичта ни към Всевишния Аллах и преди обичта ни към каквото и да било друго. Пратеника */саллелллаху алейхи уе селлем/* е казал: **„Никой не е повярвал истински, докато не бъде по- обичан за него от децата му, родителите му и всички хора.“**⁴⁵¹

Дори има довод, че вярващия трябва да обича Пратеника */саллелллаху алейхи уе селлем/* повече, отколкото себе си. Или както е в хадиса, в който се предава, че Умер ибн Ел- Хаттаб */радийеллаху анху/* е казал: „О, Пратенико на Аллах! Ти си по- обичан за мен от всяко нещо, освен от мен самия!“, тогава той му рекъл: **„Не! Кълна се в Този, в Чийто Ръка е моята душа! [Не е правилно], докато не бъде по- обичан за теб, от самия теб.“** Умер му казал: „Сега ти си по- обичан за мен от самия мен!“ Рекъл му: **„Сега о, Умер [си на истината]!“**⁴⁵²

Това ни доказва, че след обичта ни към Аллах трябва да бъде обичта ни към Неговият Пратеник, и тя задължително трябва да бъде преди обичта ни към каквото и

⁴⁵⁰ Ел- Бухари и Муслим.

⁴⁵¹ Ел- Бухари и Муслим.

⁴⁵² Предава го Ел- Бухари.

да било друго. Обичта към Пратеника е следваща след обичта към Аллах и е неразделна от обичта ни към Аллах, защото ние обичаме Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* в името на Аллах и заради Него. Обичта ни към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, ни се увеличава всеки път, когато се увеличи в сърцата ни обичта ни към Аллах, и намалява, когато и тя намалява. Всеки, който обича Аллах, той обича в името на Аллах и заради Аллах.

Обичта към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* се изразява в следването му, почитта и уважението към него, както и в това неговите думи да се поставят пред думите на когото и да било от останалите създания на Аллах, и в това да се почита суннета му.

Многоуважавания Шейх ибн Ел- Каййим */рахимехуллах/* е казал: „Всяка една обич и почит насочена към хората е позволена, когато е след обичта и почитта към Аллах. Като например обичта към Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, тя е от пълнотата на обичта и почитта към Този, Който го е изпратил. Общността му го обичат, заради това, че Аллах го обича и го почитат, заради това, че Аллах го е почел и го е въздигнал [като пратеник]. Обичта към него всъщност е обич към Аллах и от задължителните изисквания по отношение на обичта към Аллах.“

Това, което се цели да се каже, е, че Аллах е дал на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* престиж и обич, затова в гърдите на сподвижниците му */радийеллаху анхум/* е нямало по- почетен, по- обичан, по- престижен и по- достоен човек от Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*. След като Амр ибн Ел- Аас приема Исляма, казва следното: „Нямаше по- омразен човек за мен от него, а когато приех Исляма, след това нямаше по- обичан човек за мен от него, и нямаше по- велик човек за мен от него!“ След това казва: „И ако поискате от мен да ви го опиша, аз няма да мога, защото не можах да си напълня очите с него, от почит към него.“

Урве ибн Ел- Мес'уд веднъж казал на курейш: „О народе мой! Наистина, аз съм ходил при Хосров, Цезар и царете, но не съм видял цар, който да бъде почитан от другарите си така, както сподвижниците на Мухаммед почитат Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Те не отделят поглед от него, заради почитта им към него. И няма нито една негова слюнка, която да не попадне в длан на някой от тях и той да не обтрие с нея лицето и гърдите си. А когато извършва абдест, те силно се надпреварват за използваната от абдеста му вода.“⁴⁵³

2- Забраната да се прекалява спрямо него и да е превъзнася повече, отколкото е позволено:

Прекаляване, на арабски „ел- гулю“, означава преминаване на границата: Бива казвано: Прекалява с превъзнасяне, т.е. преминава границата превъзнасяйки го повече отколкото е позволено. Всевишния Аллах казва: „...**не прекалявайте в своята религия**“⁴⁵⁴, т.е. не преминавайте границата на нормалното.

⁴⁵³ Джеля Ел- Ефхам стр. 120 – 121.

⁴⁵⁴ Ен- Ниса: 171.

А превъзнасянето, на арабски „ел- итра“, означава преминаването на границата във възхвалата и почитта, лъжейки за него.

Когато се каже „ел- голю“ – прекаляване – по отношение на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ се има предвид прекаляване изразяващо се в прекрочването на границата спрямо мястото и ранга, на които Аллах е предписал да бъде. Като например да се прекали към него по отношение на това, че той е само раб и пратеник на Аллах и да се въздигне до степен на обожествяване, като му се припишат несправедливо божествени качества, или се отправят дуа и молба за помощ към него, вместо само към Аллах, или да се заклева човек в него.

А когато се каже „превъзнасяне“ – ел- итра - по отношение на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ се има предвид прекаляване изразяващо се в прекрочването на границата спрямо възхвалата и почитта към него. Това самият той /саллеллаху алейхи уе селлем/ го забранява, като казва: **„Не ме превъзнасяйте така, както християните превъзнесоха сина на Мерйем. Аз съм раб, затова казвайте: „Рабът на Аллах и Неговият Пратеник.“**⁴⁵⁵ Т.е.: „Не ме възхвалявайте с лъжи и заблуда! Не преминавайте границата при почитта ви към мен подобно на християните, които превъзнасят прекалено Иса /алейхисселям/, приписвайки му несправедливо божественост. Описвайте ме само с това, с което ме е описал моят Господар, като казвате: „Рабът на Аллах и Неговият Пратеник.“ Веднъж сподвижниците му рекли: „Ти си сеййидуна⁴⁵⁶!“, а той им отговорил: **„Ес- Сеййид⁴⁵⁷ е Всеславния и Всевишен Аллах!**“. А когато са били казали: „Ти си най- превъзходния сред нас и най- извисения сред нас!“, той им рекъл: **„Изричайте тези ваши слова, или част от тези ваши слова, но не оставяйте шейтана да надделява над вас.“**⁴⁵⁸

Също така хората му казвали: „О, Пратенико на Аллах! О, ти, който си най- превъзходния измежду нас, и си син на най- превъзходния измежду нас, и си най- почетния сред нас, и си син на най- почетния сред нас.“ Чувайки тези думи той казал: **„О, хора! Изричайте тези ваши думи, но не оставяйте шейтана да надделява над вас! Аз съм Мухаммед, раб на Аллах и Негов пратеник. Не желая да ме въздигате над ранга, на който ме е издигнал Всемогъщия и Превелик Аллах.“**⁴⁵⁹

Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ не е обичал да го назовават с такива думи: „Ти си сеййидуна!“; „Ти си най- превъзходния измежду нас!“; „Ти си най- добрия измежду нас!“; „Ти си най- почетния измежду нас!“, въпреки, че без никакво съмнение, той наистина е най- превъзходния и най- знаменития сред всички хора. Но им е възбранявал да го назовават с такива думи, за да ги отдалечи от прекаляването (ел- гулю) и от превъзнасянето (ел- итра). Така той е опазвал единобожието при тях и ги е наставлявал да го описват само с две качества, които доказват, че той е раб и подчинен на Аллах, качества, които изцяло отдалечават мисълта от преувеличаване, превъзнасяне и от които няма никаква опасност за вярата на хората. Това са: „Раб на Аллах и Негов Пратеник!“. Той е ненавиждал да го превъзнасят и поставят над

⁴⁵⁵ Ел- Бухари и Муслим.

⁴⁵⁶ Сеййид سَيِّد - означава: Управник, началник, властващ, господстващ, управляващ, почетен.

⁴⁵⁷ Ес- Сеййид- име от прекрасните имена на Аллах означаващо: „Господстващия, Управляващия с безмерната власт.

⁴⁵⁸ Предава го Ебу Давуд с добра верига.

⁴⁵⁹ Предават го Ахмед и Ен- Несаи.

положението, до което го е издигнал, и което е одобрил за него, Превеликия и Всемогъщ Аллах. Но много от хората прекрачват забраната му и го поставят над мястото, което Аллах е предписал за него, така те започват да се молят на него, отправяйки дуа към него, молейки го за помощ при беда, заклевайки се в него и искайки от него неща, които се искат само от Аллах. Така група хора измислят и пишат най- различни мевлиди, поезии, стихотворения и песни, без да правят разлика между правото на Аллах и правото на Пратеника Му.

Многоуважаваният ибн Ел- Ел- Каййим заявява в Ен- Нунийе:

„Аллах има право, което не е на никой друг, освен на Него,

но и раба Му има право, до тук стават два вида право.

Затова, не бъркайте единия вид право с другия, правейки ги едно и също право,

в което няма разлика, нито разграничение.“

3- Пояснение на ранга и почетното му място:

Няма абсолютно никакъв проблем да се поясни почетното му място и почитането му */саллеллаху алейхи уе селлем/* по начин, по който Аллах го е почел. Аллах споменава мястото, на което го е издигнал, как го е почел и какво трябва да бъде вярването ни по отношение на това. Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е издигнат от Аллах на висока степен, Той е раб и Пратеник на Аллах, той е най-превъзходния сред всички хора и творения, безусловно той е най- почетеното създание от Аллах. Той е изпратен като пратеник към всички хора, и към всеки един от двата свята- хората и джиновете. Той е най- превъзходния от всички пратеници и последния от тях, няма да има след него нито пратеник, нито пейгамбер. Аллах е разтворил и изчистил гръдта му, възвисил е споменаването му и направил унижението и презряността да бъдат за онези, които му се противопоставят. Той е човекът, за когото се споменава, че ще е на похвално място в Словата на Аллах: **„Твоят „Господ ще те въздигне на похвално място.“**⁴⁶⁰

Т.е. похвалното място, на което Аллах ще го издигне на Съдния ден, давайки му възможност да се застъпи за всички хора, за да премахне Аллах тежката ситуация, в която те ще са изпаднали в този ден. Това е специално място само за Пратеника Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*, не е за никой друго от пейгамберите.

Той е най- богобоязливото създание от Аллах, човекът, който се е страхувал от Аллах, затова Аллах е възбрания да се повишава тон в негово присъствие */саллеллаху алейхи уе селлем/*. И наред с това Аллах хвали тази група хора, които са понижавали гласа си при него, като казва: **„Онези, които снишават глас пред Пратеника на Аллах, те са онези, чиито сърца Аллах е изпитал за богобоязънта. За тях има опрощение и велика награда. Онези, които те призовават иззад стаите - повечето от тях не проумяват.** (Около седемдесет души от бедуинското племе Тамим дошли по обед при Пратеника на Аллах, мир нему, точно когато си почивал в своята стая. Водачите им извикали:“О, Мухаммад, излез навън, ела при нас!”

⁴⁶⁰ Ел- Исра: 79.

Знамението отхвърля подобно отношение.) **А ако бяха изтърпели, докато им се покажеш, щеше да е най-доброто за тях. Аллах е опрощаващ, милосърден.**⁴⁶¹

Имам ибн Кесир */рахимехуллах/* казва: „В тези айети Аллах възпитава вярващите си раби, какви обноси да имат към пейгамбера */саллеллаху алейхи уе селлем/* от почит, уважение, въздържаност и респект...., да не повишават гласа си над гласа на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, когато са при него.“

От почит към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* Аллах е забранил да се зове с името му, както е с останалите хора. Забранил е да се казва: „О, Мухаммед“ и е повелил да се обръщат към него посредством пратеничеството и пророчеството, като му казват: „О, Пратенико на Аллах!“, или: „О, Пророче на Аллах!“. Всевишният Аллах казва: **„И не се обръщайте към Пратеника така, както се обръщате един към друг!**“⁴⁶²

Дори самият Аллах – Пречист е Той - се обръща към него с призива: „О, Пророче“⁴⁶³, „О, Пратенико!“⁴⁶⁴

Аллах и Неговите меляйкета му отправя благослов (салеуат), и повелява на рабите Си също да му отправяме благослов (салеуат) и мир (теслим). Всевишният Аллах казва: **„Аллах и Неговите меляйкета благославят със салеуат Пророка. О, вярващи, благославяйте го и вие, и го поздравявайте с почит (теслим)!**“⁴⁶⁵

Но нека се има предвид, че не се конкретизира за отправянето на салеуат и теслим определено време или определен начин, без да има за това достоверен довод от Книгата на Аллах и от суннета. Онова, което вършат правещите меулиди от конкретизиране на определен ден, през който са решили, че той е роден, за да го възхваляват е порицано, отхвърлено нововъведение.

От почитта към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е да се почита и уважава суннета му, с убедеността, че човек е задължен да го следва и че той е втората основа след Свещения Коран в Исляма, която трябва да се почита, уважава и прилага. Така е, защото суннета също е откровение (уахий) от Всевишния Аллах. Или както казва – Всевишен е Той -: **„и не говори той от себе си. Това е само откровение, което [му] се разкрива.“**⁴⁶⁶

По никакъв начин не е позволено и оправдано съмнението относно суннета, както и омаловажаването му. Не е позволено и оправдано човек да заявява кое от него е слабо и кое е достоверно, кои вериги какви са, кои начини на предаване какви са и да го разяснява, без да има нужните знания за това. За съжаление в нашето съвремие много невежи хора си позволяват да говорят за суннета на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, и по- конкретно подрастващи младежи, които все още не са достигнали дори първата степен на образованост в религията. Те дръзнат да определят кой хадис е достоверен и кой е слаб, така те оклеветяват предавачи на

⁴⁶¹ Ел- Худжурат: 3- 5.

⁴⁶² Ен- Нур: 63.

⁴⁶³ Сура Ел- Енфал: 64.

⁴⁶⁴ Ел- Маиде: 67.

⁴⁶⁵ Ел- Ехзаб: 56.

⁴⁶⁶ Ен- Неджм: 3 – 4.

хадиси, говорейки без знание, четейки погрешна литература. Те са в голяма опасност за себе си и за цялата общност. Редно е да се побоят от Аллах и да се възпрат при подходящите за тях граници.

Втори раздел

Задължението да му се покоряваме и да следваме неговия пример

Покорството на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е задължение. То се осъществява чрез извършване на това, което е повелил и изоставяне на това, което е забранил. Всъщност покорството е основното нещо, което се изисква от засвидетелстването, че Мухаммед е пратеник на Аллах. В много айети от Корана Аллах заповядва покорство на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, дори понякога го съчетава с покорството на Себе Си и ги споменава заедно, както е в следния аят: „**О, вярващи, покорявайте се на Аллах и се покорявайте на Пратеника...**“⁴⁶⁷ и в още ред други айети. Друг път пък заповядва само това покорство, както е в Словата Му: „**Който се покорява на Пратеника, вече се е покорил на Аллах.**“⁴⁶⁸, „**и се покорявайте на Пратеника, за да бъдете помилвани!**“⁴⁶⁹

На трети места пък заплашва с наказание онези, които се противопоставят на Пратеника Му */саллеллаху алейхи уе селлем/*, както е в Словата Му: „**И да се боят онези, които нарушават негово нареждане, да не ги сполети изпитание или да не ги сполети болезнено мъчение!**“⁴⁷⁰

Т.е.: Да не ги сполети изпитание в сърцата им, изразяващо се в неверие, лицемерие и нововъведения, или наказание на земята от затвор, убийство, прекрочване на границите и други неща, които Аллах може да му даде като предхождащи наказания.

Аллах е направил покорството и следването на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* да бъдат причина за обичта Му към раба и опрощение на греховете му. Всевишният Аллах казва: „**И да се боят онези, които нарушават негово нареждане, да не ги сполети изпитание или да не ги сполети болезнено мъчение!**“⁴⁷¹

И е направил покорството на него да бъде напътствие, а противопоставянето на него да бъде заблуда. Всевишният Аллах казва: „**И покорите ли му се, ще сте на правия път.**“⁴⁷²

⁴⁶⁷ Ен- Ниса: 59.

⁴⁶⁸ Ен- Ниса: 80.

⁴⁶⁹ Ен- Нур: 56.

⁴⁷⁰ Ен- Нур: 63.

⁴⁷¹ Аали Имран: 31.

⁴⁷² Ен- Нур: 54.

И казва – Всевишен е Той -: „**А ако не ти откликнат, знай, че следват само страстите си! А кой е по-заблуден от онзи, който следва своята страст без напътствие от Аллах? Аллах не напътва хората-угнетители.**“⁴⁷³

Нещо повече, Пречистия и Всевишен Аллах ни съобщава, че той е прекрасен образец за цялата общност, като казва: „**Пратеника на Аллах е прекрасен образец за вас - за всеки, който се надява на Аллах и на Сетния ден, и често споменава Аллах.**“⁴⁷⁴

Ибн Кесир */рахиемхуллах/* казва: „Този свещен аят е една огромна основа, доказваща, че източникът ни трябва да бъде Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, неговите думи, дела и действия. Именно заради това Всевишния и Всеславен Аллах е заповядал на хората да го вземат за основа и пример в деня на съюзените племена⁴⁷⁵, да се базират на търпението, което проявявал и с което надделявал и побеждавал, на твърдостта му и на усилията, които полагал, очаквайки благополучен изход от Превеликия и Всевишен Аллах. И нека саляту селяма да са постоянно над него, до Съдния Ден.“

Аллах ни говори за покорството и следването на Пратеника на около четиридесет места в Корана. Душите ни имат много по-голяма нужда да се запознаят с това, с което е дошъл този Пратеник и да го последват, отколкото нуждата им от храна и пиене. Когато човек няма храна и пиене, до него достига смъртта в земния, преходен живот, но ако няма покорство и следване на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, той ще бъде във вечно наказание, нещастие и мъчение в отвъдния, вечен живот. Самият Пратеник */саллеллаху алейхи уе селлем/* ни повелява да го следваме, да му поддържаме и да извършваме богослуженията по начина, по който той ги е извършвал. Всевишният Аллах казва: „**Пратеника на Аллах е прекрасен образец за вас...**“⁴⁷⁶ И Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казва: „**Изпълнявайте намаза, така както сте ме видели да го изпълнявам.**“⁴⁷⁷ Също така казва: „**Вземете от мен обредите ви за хаджа.**“⁴⁷⁸ И казва: „**Който извърши дело, което не е в съответствие с тази наша повеля, то ще бъде отхвърлено.**“⁴⁷⁹ И казва още: „**Който не желае моя суннет, той не е от мен.**“⁴⁸⁰ И още ред други религиозни текстове, които ни говорят да му се покоряваме, да го следваме и да не му се противопоставяме.

⁴⁷³ Ел- Касас: 50.

⁴⁷⁴ Ел- Ехзаб: 21.

⁴⁷⁵ Една от битките наречена „Ел- Ехзаб.“

⁴⁷⁶ Ел- Ехзаб: 21.

⁴⁷⁷ Ел- Бухари.

⁴⁷⁸ Муслим.

⁴⁷⁹ Ел- Бухари и Муслим.

⁴⁸⁰ Ел- Бухари и Муслим.

Трети раздел

В узаконените саляту и селям на него

Правото, което му е дал Аллах над неговата общност е да му отправят саляту (благослов) и селям (мир). Всевишният Аллах казва: „**Аллах и Неговите меляйкета благославят (със салеуат) Пророка. О, вярващи, благославяйте го и вие (със салеуат), и го поздравявайте с почит (със селям)!**“⁴⁸¹

Благословът на Аллах към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* се изразява в това, че го възхвалява пред меляйкетата Си. Благослова на меляйкетата се изразява в тяхната дуа за него. А благослова на хората се изразява в молбата им да му бъде опростено.⁴⁸² Аллах ни съобщава в този аят за извисеното положение на Неговият раб и Пратеник при Него и при тези, които са в небесата, като ни казва, че го благославя и възхвалява пред най- близките до Него меляйкета, а след това ни съобщава, че и меляйкетата го благославят. И накрая заповядва на обитателите на най- ниския свят да му отправяме салеуат и селям, за да може почитта и благослова да бъдат към него от всички нива, от най- извисените висини на небесата до най- нисшата точка- земята.

Значението на „**и го поздравявайте с почит (със селям)**“, т.е.: поздравяват го с поздрава на Исляма. Т.е., когато човек отправя благослов (салеуат), заедно с това да отправя и почит (селям), а не да се задоволи само с едното от двете, като да каже само: „Саллеллаху алейхи“ (Благослова на Аллах да е над него). Също така не е редно да казва само: „алейхисселям“ (мира на Аллах да е над него), защото Аллах е заповядал двете заедно да се казват. (Т.е. да се казва: „Саллеллаху алейхи уе селлем.“

Узаконено е да му се отправят саляту и селям в най- различни положения, в част от тях е задължение, а в друга част е силно препоръчителни. В книгата си „Джелая ел- Еухам“ стр. 222- 223, ибн Ел- Каййим споменава четиридесет и едно положения, като започва с думите си: „Първото положение: - то е най- важното и най- силно потвърденото – това е по време на молитвата намаз, по време на засвидетелстването⁴⁸³. Всички мюсюлмани са единодушни, че това е узаконено, но има разногласие дали е със задължителен характер.“

След това споменава положенията, и от тях са: „В края на дуата кунут, по време на хутбетата, като петъчното хутбе, байрямските хутбета и хутбе при молитва за дъжд, при откликването на муеззина, при отправянето на дуа, при влизането в джамия, при излизането от джамия, при споменаването му */саллеллаху алейхи уе селлем/*...“ След това */рахимехуллах/* споменава плодовете от саляту селяма на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, като споменава четиридесет ползи. От тях са:

- 1- Спазване на повелята на Пречистия Аллах в това отношение;

⁴⁸¹ Ел- Ехзаб: 56.

⁴⁸² Това се споменава от Ел- Бухари, от Ебу Ел- Алийе.

⁴⁸³ Т.е. когато човек е на колена и трябва да чете ет- техийят.

- 2- Сдобиването с десет благослова от Аллах, за този които отправи един благослов на него;
- 3- По- голямата вероятност да бъде приета дуата, когато я предхождат саяту и селяма;
- 4- Саяту и селяма са причина за сдобиване с неговото застъпничество */саллеллаху алейхи уе селлем/*, особено, когато човек се моли на Аллах да даде на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* средството⁴⁸⁴ (т.е. застъпничеството на Съдния ден.);
- 5- Те са причина за опрощение на греховете;
- 6- Те са причина Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* да отговори на човека, отправил му саяту и селям.

И нека саяту и селяма на Аллах да бъдат над този благороден Пратеник.

⁴⁸⁴ Виж: Дуа след езана в книжката: „Дуи и зикр.“

Четвърти раздел

Превъзходството на елх ел- бейт и нашия дълг към тях, без да ги омаловажаваме или да прекаляваме спрямо тях

Ехлю- л- бейт (хората на дома)- това е рода на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, хората, на които е харам (забранена) садаката. Те са рода на Али, рода на Джеафер, рода на Акил, рода на Аббас, племето Бену Харис ибн Абдул- Мутталиб, съпругите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и дъщерите му. Доводът са словата на Всевишния Аллах: „**Аллах иска да отмахне от вас всяка нечистота, о, хора от дома [ехлю- л- бейт на Пророка] и напълно да ви пречисти.**“⁴⁸⁵

Имам ибн Кесир */рахимехуллах/* казва следното: „След това, нещото, в което няма никакво съмнение, при размишлението върху Корана е, че съпругите на Пейгамбера */саллеллаху алейхи уе селлем/* влизат под сянката на Словата на Всевишния Аллах: „**Аллах иска да отмахне от вас всяка нечистота, о, хора от дома [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**“ Контекстът на Словата му тук включва и тях, именно заради това след всичко до тук казва: „**И помнете онова от знаменията на Аллах и от мъдростта, което бива четено в домовете ви!**“⁴⁸⁶ Т.е.: „Запомнете добре това, което Всеславния и Всевишен Аллах низпослава на Пратеника си */саллеллаху алейхи уе селлем/* във вашите къщи, от Книгата и от суннета.“ (споменава се от Катаде и от други).

Помнете тази благодат, с която сте облагодетелствани измежду всички хора, да бъде низпославано откровението във вашите къщи, измежду всички останали къщи на хората. Правдивата Айша – дъщерята на правдивия (Ебу Бекр) – */радийеллаху анхума/* е на първо място от тях спрямо тази благодат. Тя е отличена от Аллах с голяма част от тази милост и всеобхватност. Не е низпославано откровение на Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* в постелята на която и да е от жените му, освен в нейната постеля, както се споменава това от самия него */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Част от учените казват: „Това се дължи на факта, че той не се е женил за друга девица, освен нея. Тя е единствената му съпруга, която не е споделяла постелята си с друг преди него */саллеллаху алейхи уе селлем/*.“ Т.е. искат да кажат, че тя не се е омъжвала за друг, освен за него и това е причината тя да бъде отличена от Аллах с тази чест и да бъде извисена на този почетен ранг. И след като съпругите му влизат в наименованието ехлю-л-бейт, то без съмнение близките му роднини имат по- голямо право към това наименование.“ (До тук е тефсира на ибн Кесир).

Хората, който следват суннета и колектива (елю-с-сунне уе- л- джемаа) обичат ехлю- л- бейт на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и ги приемат за близки. Те спазват заръката на Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* по

⁴⁸⁵ Ел- Ехзаб: 33.

⁴⁸⁶ Ел- Ехзаб: 34.

отношение на тях, който е казал в деня, когато е бил при местността Гадир Хаам:
„Завещавам ви да помните какво казва Аллах за моите хора от ехлю- л- бейт.“⁴⁸⁷

Последователите на суннета (ехлю- с- сунне) ги обичат и почитат, защото това е от обичта и почитта към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Но за обичта и почитта към тях има условие, то е: Те да следват суннета и да са последователи на правия път, следван от тази общност, така както са били предците им, като Ел- Аббас и децата му и Али и децата му. Що се отнася до онези, които не се придържат към суннета, противопоставят му се, не следват правият път в религията, не е позволено те да се приемат за ближни, дори да са от ехлю- л- бейт.

Позицията на ехлю- с- сунна уе- л- джемаа по отношение на ехлю- л- бейт е позиция на умереност и справедливост. Те вземат за ближни тези от тях, които са в религията на Аллах и следват правия път, и са далеч от онези от тях, които се противопоставят на суннета и са се отклонили от религията, дори те да са от ехлю- л- бейт. Това, че някой е от ехлю- л- бейт и от роднините на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* с нищо няма да му бъде от ползва, докато не започне да следва правия път и да прилага религията на Аллах. Предава се от Ебу Хурейра */радийеллаху анху/*, че е казал: „Когато бе низпослан следния аят: **„Предупреди най-близките си роднини“**⁴⁸⁸, Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* се изправи и каза: **„Уважаеми курайши! –или думи подобни на тези -. Спасете душите си! Аз не мога да ви помогна пред Аллах с нищо! О, Аббас син на Абдул-Мутталиб, аз не мога да ти помогна пред Аллах с нищо! О, Сафиййе, лелята на Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, не мога да ти помогна пред Аллах с нищо! О, Фатима дъщеря на Мухаммед, искай каквото желаеш от моето имущество, но немога да ти помогна пред Аллах с нищо!“**⁴⁸⁹

И хадиса: „...онзи, чиито дела го забавят (в огъня), неговото потомство няма да му помогне!“⁴⁹⁰

Последователите на суннета и колектива снемат отговорност и заявяват ясно, че са невинни от сектата на рафидитите⁴⁹¹, които преувеличават по отношение на част от хората от ехлю- л- бейт. Те твърдят за тях, че са безгрешни. Последователите на суннета и колектива са далеч от сектата ен- неуасиб- тези, които се изправят с вражда срещу част от ехлю- л- бейт, нападат ги, клеветят ги, а всъщност те следват правия път. Последователите на суннета и колектива са далеч от измислящите и следващи нововъведенията хора, те са далеч от отклонилите се хора, които измислят посредничество между тях и Аллах, използвайки част от ехлю- л- бейт, като посредници. Така те несправедливо ги приемат за богове, вместо Аллах.

Последователите на суннета в това отношение и във всяко друго следват метода и пътя на умереността. Те следват правият път, без да прибегват към преувеличаване или отпуснатост, нито към глупави постъпки и превъзнасяне по отношение на ехлю- л- бейт или по отношение на който и да било друг. Тези от ехлю-

⁴⁸⁷ Мүслим.

⁴⁸⁸ Еш- Шуара: 214.

⁴⁸⁹ Ел- Бухари.

⁴⁹⁰ Мүслим.

⁴⁹¹ Шиитска секта.

л- бейт, които следват правия път, те отхвърлят всякакъв вид преувеличаване и превъзнасяне по отношение на тях. Те са невинни и са далеч от всеки, които ги превъзнася и преувеличава спрямо тях. Али */радийеллаху анху/* е изгорил с огън онези, които са прекалили към него и са го превъзнаесли. А ибн Аббас */радийеллаху анху/* го подкрепил в това да бъдат избити, но неговото мнение е било, че вместо да бъдат изгорени, те трябва да бъдат убити с меч. Също така Али */радийеллаху анху/* поискал да му бъде доведен Абдуллах ибн Себе', който е бил водача на хората преувеличаващи, но той избягал и се укрив.

Пети раздел

По отношение на превъзходството на сподвижниците, убежденията, които трябва да имаме спрямо тях и пътя, който следват ехлю-с-сунне уе-л-джемаа по отношение на случилото се по между им.

- 1- Какво се има предвид със сахабе (сподвижници) и какви вярвания трябва да имаме спрямо тях:

Сахабе (сподвижници) е множествено число на сахабий (сподвижник)- това е човек, който се е срещал с Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* като вярващ в него и е умрял на това положение. Това, което е наше задължение е да вярваме, че те са най- превъзходните от общността, най- превъзходното поколение от всички поколения, защото са първите вярващи в Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и са удостоени с възможността да бъдат негови сподвижници, да се борят заедно с него, да живеят Исляма с него и да го оповестяват на останалите. Аллах ги споменава с добро в един от аяетите си, като казва: „**Най-предните, първите от преселниците и помощниците**⁴⁹², и онези, които ги следват с добрина... Аллах е доволен от тях и те са доволни от Него. Той е приготвил за тях Градините, сред които реки текат, там ще пребивават вечно и завинаги. Това е великото спасение.“⁴⁹³

И казва Всевишния Аллах: „**Мухаммед е Пратеника на Аллах. А онези, които са заедно с него, са строги към неверниците, милостиви помежду си. Виждаш ги да се покланят и да свеждат чела до земята в суджуд. Търсят щедрост от Аллах и благоволение. Техният белег е по лицата им - от следите на поклоните. Такова е описанието им и в Тората, и в Евангелието - като посев, който подава кълн и го укрепва, и той наедрява, и се възправя върху стеблото си за радост на сеячите - за да гневи Той чрез това неверниците. Аллах обеща на онези, които вярват и вършат праведни дела, опрощение и велика награда.**“⁴⁹⁴

И казва Всевишния Аллах: „**[Част от това е] за бедняците-преселници, които бяха прогонени от своите домове и имоти, търсейки обилие и благоволение от Аллах, и помагайки на Аллах и на Неговия Пратеник... Те са искрените. Настанилите се в дома [на преселението Медина] и [приели] вярата преди онези, които се преселиха там, ги обичат и не усещат в сърцата си завист за онова, което им бе дарено. Предпочитат ги пред себе си, дори ако те самите са в нужда. А които се опазят от скъперничеството на душите си - те са сполучилите.**“⁴⁹⁵

В тези айети се съдържа похвала от Пречистия и Всевишен Аллах към Мухаджирите (преселилите се от Мекка) и енсарите (мединците, които ги

⁴⁹² Преселниците- преселилите се сахаби от Мекка към Медина. Помощниците- мединските сахаби, които са помагали на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и преселилите се от Мекка сахаби.

⁴⁹³ Ет- Теубе: 100.

⁴⁹⁴ Ел- Фетх: 29.

⁴⁹⁵ Ел- Хашр: 8- 9.

посрещнали). Той ги описва с това, че са първенци в добрините, известява ги, че е доволен от тях, че е приготвил за тях дженнетски градини, и ги описва с милост по между им и строгост към неверниците. Описва ги с това, че извършват много руку и седжде, че имат праведни, чисти сърца и че познават покорството и вярата много добре. Той ги избира, за да бъдат сподвижници на Пратеника Му, за да разгневи чрез тях враговете му от неверниците. Той описва преселниците, че са оставили домовете и богагството си, заради Аллах и за да подкрепят религията Му, възжелавайки задоволството и щедростта Му, бидейки правдиви, искрени в това. И описва енсарите (преселниците), че те са обитатели на земята, към която се преселват мухаджирите (преселниците), земята на която ще дойде подкрепата на Аллах и ще се заложи истинската вяра. Описва ги с обич към братята им от преселниците, с това, че ги предпочитат пред себе си, че им съчувстват и нямат никакво скъперничество към тях в душите си. Ето така те са достигнали до успеха. Това са взеобщи превъзходства, касаещи всеки един от тях, но има и лични превъзходства, които се отнасят за определени личности от тях */Аллах да е доволен от всеки тях/*, според надпреварата им в Исляма, борбата по пътя на Аллах и преселничеството.

Най- превъзходните сподвижници са четирите праведни халифа: Ебу Бекр, Умер, Усман и Али. След тях са останалите от десетимата благовестени с Дженнат. А благовестените с Дженнет са: Тези четирима халифа, Талха, Ез- Зубейр, Абдуррахман ибн Ауф, Ебу Убейде ибн Ел- Джеррах, Сеад ибн Ебу Уекказ, Сеид ибн Зейд. Преселниците (мухаджирин) са по- превъзходни от мединците (енсарите), и участниците при Бедр и участниците при клетвата Ер- Ридуан. Също така по- превъзходни са тези, които са приели Исляма и са се сражавали отпреди победата над Мекка, от тези, които след нея са приели Исляма.

2- Пътя, който следват ехлю-с-сунне уе-л-джемаа по отношение на случилото се между сахабите от сражения изпитания:

Причината за изпадане в изпитанието: Евреите заговорничели срещу Исляма и последователите му и наговорили един зъл коварен човек от тях да изяви, че е приел Исляма, лъжейки мюсюлманите с измама. Той е : Абдуллах ибн Себе', от йеменските евреи. Този злонамерен евреин започнал да разпръска отрова и омраза срещу третия от праведните халифи – Усман ибн Аффан - радийеллаху анху -. Измислял най- различни клевети по негов адрес и насъбрал около себе си удивени от него хора и вярващи със слаба вяра, хора,желаещи раздора. И накрая заговора им стигнал до там, че взели решение да бъде убит с гнет праведния халиф Усман */радийеллаху анху/*. Веднага след убийството на Усман настъпило разногласие при мюсюлманите, породил се раздорът помежду им и този евреин и последователите му го разпалвали постоянно. Накрая се стигнало до сражения между сахабите, породени от техния труд в религията и гледната им точка.

Разясняващият Ет- Тахауийе казва следното: „Основаването на течението рафида е породено от атеистичен лицемер, въвеждащ отклонения в Исляма с цел да опропасти религията Ислям. Той говорел лошо и клеветял Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, както се споменава от учените. Когато Абдуллах ибн Себе' изявил Исляма, той искал да го опетни и разруши чрез позорните си планове, така както Павел е направил с християнството. Абдуллах изявявал на показ силна набожност, повелявал одобряването и възбранявал порицаното, докато накрая достигнал до това

да се възправи срещу третия праведен халиф Усман и да бъде причина за убиването му. След това, след като отишъл в Куфа, той започнал да изявява прекомерност и превъзнасяне по отношение на Али, заявявайки, че го подкрепя и ще му съдейства с имуществото си. Когато Али разбрал за това, той заповядал да го убият, но Абдуллах избягал към местост на име Киркис. Случката с него е известна в историята.“

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе */рахимехуллах/* е казал: „След като Усман */радийеллаху анху/* бил убит, тогава се разделили сърцата, голяма мъка се заложила, надделяли са лошите хора и са били унижени почетните в религията. Тези от хората на раздора, които са нямали до тогава възможност да го разпространяват, вече са имали такава. Така тези, които са искали правдата и доброто са станали слаби и неспособни. Тогава вярващите избрали за техен халиф Али ибн Ебу Талиб */радийеллаху анху/*, който е имал най- голямо право за това в този момент. Той бил най- превъзходния и достойния сред сподвижниците, но вече сърцата на хората били разединени, а огъня на раздора разпален, не се стигнало до едно общо решение и не се създавала една единна общност. Така халифът Али и хората на доброто не успели да осъществят всяко едно добро нещо, което са искали. В раздора се включили други хора и народи и се случило това, което се случило.“⁴⁹⁶

Също така, пояснявайки раздора, случил се между сахабите при битката между Али и Муауие, той казва следното: „Муауие не е имал за цел да стане халиф и не е избран за такъв след като се възправил срещу Али. Не се е възправил срещу него с виждането, че той е халиф, или че той има право да бъде халиф. Самият Муауие потвърждава това в отговора си на всеки един, който го е питал. Нито един от Муавие или покрепящите го от вярващите не са имали намерение да започнат сражение с Али и вярващите,заемащи неговата страна. Но след като Али */радийеллаху анху/* и подкрепящите го от вярващите видели, че Муауие и хората му са задължени да се покорят и да подкрепят Али като халиф, за да бъде халифът само един за мюсюлманите, те достигнали до извода, че трябва да се възправят срещу тях, за да отдадат правото на халива и да се заложи покорството и единството измежду вярващите, след като те вече са се били отцепили, отказали са да се подчиняват на Али и са отхвърлили този техен дълг към него. Последователите на Муауие се наричат хората на Куфа. А те (т.е. Муавие и подкрепящите го) заявили, че не са задължени да го подкрепят за халиф и ако биват нападнати заради това, те ще бъдат угнетени. Казаха: „Така ще бъде, защото Усман е убит без право и това е единодушието на мюсюлманите. Убийството е станало при лагера на Али, а те (убийците на Усман) може да надделеят над тях (Али и подкрепящите го). И ако ние се възпротивим ще постъпят с гнет към нас и ще ни нападнат. Али не може да ги възпре, така както не ги възпря да убият Усман. Наш дълг е да изберем халиф, който да ни подсигури сигурност и да заложи измежду нас справедливостта.

Позицията на ехлюссунне уе- л- джеммаа по отношение на разногласието, което се е случило между тях и раздора по между им, който довел сподвижниците до войни се обобщава в две неща:

Първото нещо: Те се въздържат да говорят и да се задълбават, търсейки информация по отношение на случилото се между сахабите (сподвижниците). Така е,

⁴⁹⁶ Меджмуа Ел- Фетауа (25/ 304 -305).

защото най- добрият начин да се опази човек в тази ситуация е да запази мълчание. Те казват: „Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, и не влагай в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, Ти си състрадателен, милосърден.“⁴⁹⁷

Второто нещо: Те отговарят подобаващо на нещата, които се предават за тях в това отношение. От отговорите им са:

- Сред тези неща има лъжи, които са измислени и внедрени от техни врагове, които са имали за цел да ги опетнят.
- Сред тези неща има променени, премахнати и добавени неща, които променят целостта и правотата на автентичния текст. Така се вмъква лъжа измежду истината, текстът се променя и вече не се ползва за довод.
- Преданията, които са достоверни – а те са малко – в тази насока и споменатото в тях за сахабите са от нещата, за които сахабите са извинени. Така е, защото те са се трудили, за да достигнат до правилното решение, а този, който положи труд и улучи истината, той има двойна награда, и ако сгреша за него има една награда, а е и опростен за допуснатата грешка. Хадиса в който се споменава, че Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* е казал: „Когато съдията положи усилия (според възможностите си) и отсъди правилно, за него има двойна награда, и ако положи усилия,но сгреша, за него има единична награда.“⁴⁹⁸
- Те (сподвижниците) са хора, за които е допустимо да допускат грешки, те не са безгрешни. Но има много начини да бъдат опростени греховете им:
 - 1- Допусналият решка да се е покаял от нея. Покаянието изтрива злината, която е била преди него, независимо каква е тя. Това се съдържа в доводите.
 - 2- Те имат предходни добрини и превъзходтсва, които са причина да им бъдат опростени грешките впоследствие, ако изобщо имат такива. Всевишният Аллах казва: „Наистина добрините премахват злините.“⁴⁹⁹

Те са били заедно с Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* и са участвали заедно с него в свещените войни, а това е причина да им бъдат изтрети частичните грешки.

- 3- Тяхната награда при Аллах се множава повече от на когото и да било друг, никой не е наравно с тях в това. В достоверно предание от Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* присъства, че те са най- добрите от всички хора и че мудда⁵⁰⁰, който един от тях е дал за садака (милостиня) е по- добър от това друг, освен тях (сподвижниците) да раздаде злато колкото планината Ухуд.⁵⁰¹ */Аллах да бъде доволен от тях и да ги удовлетвори/.*

⁴⁹⁷ Ел- Хашр: 10.

⁴⁹⁸ Ел- Бухари и Муслим, от хадиса на Амр ибн Ел- Аас */радийеллаху анхума/.*

⁴⁹⁹ Худ: 114.

⁵⁰⁰ Мерна единица равняваща се на две шепи или приблизително 508,75 гр. пшеница.

⁵⁰¹ Ел- Бухари и Муслим.

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе /рахимехуллах/ казва: „Останалите от ехлюссуннет уе- л- джemat, както и водачите сред тях, не вярват, че който и да е от сподвижниците е безгрешен. Това не е вярване на никого от близките им или от първите поколения вярващи. Възможно е да попаднат в грехове, но Аллах им ги опрощава чрез покаяние, изтрива им ги чрез извършените от тях добрини, или чрез други причини и ги издига по степени. Всевишният Аллах казва: **„А онзи, който донесе истината и я потвърди, тези са богобоязливите. Те ще имат при своя Господар, каквото пожелаят. Такава е наградата за добротворстващите, за да ги избави Аллах и от най-лошите им деяния, и да им въздаде тяхната награда според най-добрите им дела.“**⁵⁰²

И казва – Всевишен е Той -: **„Когато достигне своята зрелост и достигне четиридесет години, той казва: “Господарю мой, отреди ми да Ти бъда признателен за дара, който си дарил на мен и на родителите ми, и да върша праведни дела, които Ти одобряваш! И дай ми праведно потомство! Аз се покаявам пред Теб и само на Теб се отдавам.” На такива ще приемем хубавите дела и ще им опростим лошите постъпки. Те са от обитателите на Дженнета ...“**⁵⁰³ (Край на думите на ибн Теймийе)

Когато настъпило времето, в което сподвижниците изпаднали в разногласия, изпитания и сражения помежду си, тогава враговете на Аллах използвали тези неща като причина, за да нападнат всички сподвижници и да опозорят честта и достойнството им. Тази злонамерена схема се използва и в ден днешен от част от писателите и мислителите на съвременното ни, които нямат знание и клеветят сподвижници (сахаби). Те поставят себе си на мястото на съдник, който без да има довод заявява за една част от сахабите, че са прави, а за друга, че са сгрешили. Те извършват това на базата на невежеството, емоциите и душевните страсти, повтаряйки изказвания на злонамерени и мразещи Исляма хора. Така те вкарват съмнения при част от подрастващите мюсюлмани, на които културата и образоваността по отношение на религиозната история и праведните им предци е слаба. Така тези подрастващи мюсюлмани впоследствие стигат до там, че директно нападат Исляма, разделят мюсюлманите и вкарват в днешните мюсюлмани омраза към техните предшественици. Те се отдръпват от примера на праведните им предци и не прилагат следния аят: **„А които дойдоха след тях, казват: “Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, и не влагай в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, Ти си състрадателен, милосърден.“**⁵⁰⁴

⁵⁰² Ез- Зумер: 33- 35.

⁵⁰³ Ел- Ехкаф 15 – 16.

⁵⁰⁴ Ел- Хашр: 10.

Шести раздел

Забраната да се ругаят и обиждат сподвижниците и водачите по правия път

1- Забраната да се ругаят и обиждат сподвижниците:

От основите при ехлюссуннет и джемаат е, че те си пазят чисти сърцата и езиките по отношение на сподвижниците на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Или както ги описва с това Всевишния Аллах в Словата Си: „**А които дойдоха след тях, казват: “Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, и не влагай в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, Ти си състрадателен, милосърден.**”⁵⁰⁵

Също така вършват това, покорявайки се на Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*, който е казал: „**Не ругайте моите сподвижници! Кълна се в Този, в Чийто ръка е моята душа, дори някой от вас да раздаде злато колкото планината Ухуд, той няма да достигне (по награда) и мудда⁵⁰⁶ на когото и да е от тях, или дори половината му.**”⁵⁰⁷

От основите им също е, че те са невинни и далеч от теченията, рафидите и хариджитите, които си позволяват да ругаят, обиждат и мразят сподвижниците */Аллах да бъде доволен от тях/*. Тези течения оспорват превъзходствата им и дори обвиняват повечето от тях в неверие.

Ехлюссуннет приемат това, което присъства в книгата на Аллах и суннета от превъзходствата им и вярват, че те са най- добри измежду всички хора. Или както е казал Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Най- добрите измежду вас са живелите с мен...**“ (до края на хадиса)⁵⁰⁸

Когато Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* споменал, че общността ще се раздели на седемдесет и три групи и всички ще са в огъня, освен една, те го попитали, коя е едната, а той отговорил: „**Те са тези, които са на това, на което съм аз и моите сподвижници в този ден.**”⁵⁰⁹

Казва Ебу Зур'а – той е най- големият от шейховете на имам Муслим : „Когато видиш някой човек да се отнася с пренебрежение към някого от сподвижниците, знай, че той е зиндик⁵¹⁰. Така е, защото Корана е истина, Пратеника е истина, онова, с което

⁵⁰⁵ Ел- Хашр: 10.

⁵⁰⁶ Мудд- две шепи от дадено нещо, фурми, ечемик, пшеница.

⁵⁰⁷ Ел- Бухари и Муслим.

⁵⁰⁸ Ел- Бухари и Муслим.

⁵⁰⁹ Предава се от имам Ахмед и други.

⁵¹⁰ Зиндик- човек отклонил се от основните догми и учения на Исляма.

В уикипедия: „Зиндик е средновековен ислямски термин, прилаган от мюсюлманите към лица, за които се смята, че поддържат възгледи или следват практики, които противоречат на централните ислямски догми.“

В арабския терминологичен речник „Ел- Меаани“: „Зиндик: практикуващ нововъведения, заблуден, нечестивец, атеист, човек, който показва вярата и прикрива неверието си.

е дошъл е истина, а всичко това е достигнало до нас само посредством сподвижниците. Който ги напада, той всъщност иска да опропасти Корана и суннета. Така, че по-уместно е той да бъде нападан и упрекван, редно е той да бъде наречен зидник и заблуден, защото в това има много по-голямо право и е по-истинно.“

Многоуважаваният ибн Хамдан казва в „Нихайету Ел-Мубтедиин: „Който поругае един от сахабите, считайки това за позволено (халал), той става неверник. А ако не го счита за позволено, той е нечестивец!“ От него се споменава също: „Във всяко едно положение става неверник. И който ги нападне с нечестивост (фиск), или нападне религията им, или ги определи като неверници, той става неверник.“⁵¹¹

2- Забраната да се ругаят водачите по правия път и учените от тази общност:

След сподвижниците по ранг на превъзходство и почит са: водачите по правия път от табиите⁵¹² и техните последователи от „превъзходните векове“⁵¹³, както и всеки един след тях, който следва с добро пътя на сподвижниците. Или както казва Всевишният Аллах: „**Най-предните, първите от преселниците и помощниците, и онези, които ги следват с добрина... Аллах е доволен от тях и те са доволни от Него....**“⁵¹⁴ – до края на айета.

Не е позволено да се пренебрегват, умаловажават, презират и ругаят, защото те са най-извисените хора в напътствието. Всевишният Аллах казва: „**А който противоречи на Пратеника, след като му се изясни напътствието, и следва друг, а не пътя на вярващите, него ще насочим накъдето сам се е обърнал и ще го изгаряме в Ада. Колко лоша участ е той!**“⁵¹⁵

Разясняващият⁵¹⁶ Ет-Тахауийе казва: „Задължение е на всеки мюсюлманин след като приеме за най-близни Аллах и Неговият Пратеник, след това да приеме за близни вярващите, както се споменава в Корана.⁵¹⁷ И по-специално наследниците на пейгамберите, които Аллах е направил да бъдат като звездите, чрез които човек се насочва да следва правилния път на земята и по морето в тъмна нощ. Мюсюлманите са единодушни, че те са хората на напътствието и знанието.

Те са наместниците на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* за неговата общност. Те съживяват това, което е изчезнало от суннета му, те способстват да се разпространява и спазва Книгата (Корана), и самите те я спазват, за тях говори Книгата (Корана) и те с нея говорят. Всички те са напълно единодушни, че е задължение да се следва Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, обаче: „Ако някой от тях е направил определено изказване и в следствие се достигне до достоверен

⁵¹¹ Шерх Умдету Ес-Сефарини (2/ 388 – 389).

⁵¹² Табии-тези вярващи, които са се срещали със сподвижници и са умрели като вярващи.

⁵¹³ Това са първите три века след Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Т.е., когато са живели сахабите, табиите, последователите на табиите и последователите на последователите на табиите.

⁵¹⁴ Ет-Теубе: 100.

⁵¹⁵ Ен-Ниса: 115.

⁵¹⁶ Това е ибн Ебу Ел-Изз.

⁵¹⁷ „Който се сближава с Аллах и с Неговия Пратеник, и с вярващите... Привържениците на Аллах, те надделяват.“ (Ел-Маиде: 56)

хадис, който е в противоречие с изказването му, тогава със сигурност има основателна причина да не е приложил хадиса⁵¹⁸.

Основателните причини са три вида:

Първа: Не е смятал, че това е изречено от пейгамбера */саллеллаху алейхи уе селлем/*.

Втора: Не е смятал, че този хадис се е отнасял за това становище.

Трета: Смятал е, че становището в хадиса е анулирано/отменено.

Те имат превъзходство и почит над нас, защото са пред нас във вярата и знанието, и оповестяват това, с което е бил изпратен към нас Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Те поясняват неясните за нас неща /Аллах да е доволен от тях и да ги удовлетвори/: „**Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, и не влагай в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, Ти си състрадателен, милосърден.**”⁵¹⁹

Подценяването на учените, заради грешките, които са допуснали след полагане на усилия да достигнат до правилно становище, е от практиките на измислящите и следващите нововъведенията. Това е присъщо и за враговете на Исляма, които кроят планове, за да вкарат съмнения в религията Ислям и да заложат враждата между мюсюлманите. Така те имат за цел да отделят сегашните вярващи от тази общност от техните праведни предци и да разделят младежите от учените, както се случва в ден днешен. Нека тези от младежите, които тепърва поемат пътя на религиозното знание, да внимават много и да се предпазват от хората подценяващи учените и религиозното знание. Нека се предпазват от въздържащите се от изучаването на религията и от възпротивяващите се да се възползват от истината и достоверното знание, които са при учените. Нека всеки вярващ младеж да се придържа към учените, да уважава просветените в религията и да не се поддава на манипулации и изказвания на заблудата и предубедеността. И сполуката е от Аллах!

⁵¹⁸ Например: Не е достигнал до него хадиса, или веригата чрез, която е достигнал не е била същата, била е недостоверна и т.н.

⁵¹⁹ Ел- Хашр: 10.

Глава шеста

Нововъведенията (бидатите)

Съдържа следните раздели:

Първи раздел: Определението за бидат – видовете му – постановленията за него.

Втори раздел: Появяването на нововъведенията в живота на мюсюлманите и причините, довели до това.

Трети раздел: Позицията на ислямската общност към измислящите и извършващите нововъведения и подходът на ехлюссуне уе- л- джемаат в успорването им.

Четвърти раздел: Споменаване на част от нововъведенията в нашето съвремие, от които са:

- 1- Празнуването на рождението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 2- Търсенето на берекет (благословия) при определени места, паметници, мъртви хора и т.н.
- 3- Нововъведенията в сферата на ибадетите (богослуженията), приближаването към Аллах и т.н.

Първи раздел

Определението за бидат – видовете му и постановленията за него

1- Определение:

Бидат в езиковото значение е: произлиза по ел- бед'а, което означава иновация, откриване, създаване, изобретяване, което не е съобразно предхождащ го пример. Значението е извлечено от Словата на Всевишния: „**Първосъздателя [Бедиу] на небесата и на земята! И щом реши нещо, казва му само: “Бъди!”** . И то става.“⁵²⁰

Т.е. Този, който ги е сътворил без да приличат на каквото и да било от предишни неща.

И словата на Аллах: „**Кажы: “Аз не съм първия [бид'а] пратеник...**“⁵²¹

Т.е.: Не съм първият пратеник, който е дошъл с послание от Аллах към рабите Си. Нещо повече, преди мен е имало много пратеници.

Бива речено: Ибтедеа еди кой си бидат – т.е. измислил е ново нещо- нов път, който не е бил наличен отпреди.

Иновациите са разделени на два вида:

- 1- Иновациите и изобретенията, касаещи неща от земния живот, като съвременните открития и изобретения. Това е позволено, защото в основата си са нещата, касаещи само земния живот [ел- адат] важи правилото на позволеност (халал).
- 2- Иновации и новоизмислени неща в религията- това е харам (забранено), защото в религията базата е въздържание в това отношение. Доводът са думите на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/: „**Който измисли в тази наша повеля нещо, което не е от нея, то ще бъде отхвърлено.**“⁵²². В друго предание: „**Който извърши дело, което не е в съответствие с тази наша повеля, то ще бъде отхвърлено.**“⁵²³

2- Видовете нововъведения (бидати):

Първи вид: Словестно нововъведение в убежденията- като изказвания на джихмийе, муатезиле, рафида, както и на останалите секти и течения изпаднали в заблуда чрез убежденията и вярванията си.

⁵²⁰ Ел- Бакара: 117.

⁵²¹ Ел- Ехкаф: 9.

⁵²² Предават го Ел- Бухари и Муслим.

⁵²³ Сахих Муслим.

Втори вид: Нововъведение в ибадетите (богослуженията): като например човек да служи на Аллах с богослужение, което не е озаконено от Аллах. Този вид има следните подвидове:

Първи подвид: Това, което касае ибадета в основата му- като да въведе богослужение, за което няма довод в Исляма. Например: да измисли молитва намаз, за която няма довод, говеене, за което няма довод, празници, за които няма довод като празника за рождението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и т.н.

Втори подвид: Това, което е като допълнение към озаконен ибадет в Исляма, като нер да се добави пети ракят към обедния или следобедния намаз.

Трети подвид: Това, което касае описанието и начина на изпълнение на определен ибадет, като да изпълни този ибадет по начин, който е различен от озаконения в Исляма. Например да се извършва озаконеното споменаване на Аллах с преплитачи се от вълнение гласове, или да се прекалява в извършването на ибадети до степен, когато става непосилно за душата и се излиза от границите на суннета на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.

Четвърти подвид: Това, което касае определяне на време за определени ибадети, време за което няма довод от религията. Като конкретизирането на нощта от петнадесети Шабан за нощен намаз⁵²⁴, или деня му за говеене. В основата си нощният намаз (техеджудж или киям) е озаконен, както и говеенето, но определянето на определени времена за тях има нужда от довод.

3- Постановлението за нововъведенията в религията и всичките им разновидности:

Всяко едно нововъведение (бидат) в религията е харам (забранено) и е заблуда. Довод за това са думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*:

„Предпазвайте се от измислените неща, защото всяко измислено нещо е нововъведение (бидат), и всяко нововъведение е заблуда.“⁵²⁵ Също така казва: **„Който вкара нещо в тази наша повеля, което не е от нея, то ще бъде отхвърлено.“**⁵²⁶ В друго предание: **„Който извърши дело, което не е в съответствие с тази наша повеля, то ще бъде отхвърлено.“**⁵²⁷ Двата хадиса доказват, че всяко новоизмислено нещо в религията е нововъведение, а всяко нововъведение е отхвърлена заблуда. Т.е. това означава, че нововъведенията са забранени (харам) както в убежденията, така и в ибадетите (богослуженията). Но степента на забраната е различна в зависимост от вида на нововъведението. Част от нововъведенията са чисто неверие, като например обикаляне около гробове, целейки доближаване до мъртвите хора погребани в тях, коленето на курбан заради тях, даването на обет заради тях, отправянето на дуа (молба, молитва) към тях, търсенето на помощ от тях, искането от тях да премахнат нещастията и думите, изречени от изпадналите в прекомерност и преувеличаване от ел- джихмийе и ел- муатезиле. Друга част от тях са причини водещи до съдружаване с Аллах, като ограждането и

⁵²⁴ Известна още като нощта „Берат“.

⁵²⁵ Ет- Тирмизи- казва: „Хадиса е хасен- сахих“.

⁵²⁶ Ел- Бухари и Муслим.

⁵²⁷ Муслим.

застрояването на гробища и извършването на намаз и дуа при тях. Трета част са нечестивост в убежденията и вярванията, като нововъведенията при хариджитите, кадерийите, мурджиите, които се изразяват в говорене на думи и наличие на убеждения, които противоречат на доводите в религията. Четвърта част са грях, като например човек да служи на Аллах всеотдайно и да говее, стоейки прав под горещото слънце, или да прибегне до кастрация, за да ограничи страстите и желанията си.⁵²⁸

Внимание:

Който раздели нововъведенията (бидатите) на добри бидати и лоши бидат, той е изпаднал в грешка и е в противоречие с думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Всяко нововъведение е заблуда.**“. Това е така, защото Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* е отсъдил, че всички нововъведения са заблуда, а той казва: „Не всяко нововъведение е заблуда, има нововъведения, които са добро нововъведение (бидат хасене). Ел- Хафиз ибн Раджеб казва в разяснението на четиридесетте хадиса: „А думите му: „**всяко нововъведение е заблуда**“ са от всеобхващащите слова, които не подминават нищо. Те са велика основа в религията, подобно на думите му */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Който измисли нещо в тази наша религия, което не е от нея, то ще бъде отхвърлено.**“ Т.е. Всеки, който измисли нещо и го причисли към религията, а всъщност то няма основа в нея, то това нещо се връща към него и е заблуда. Религията е невинна и няма нищо общо с него, независимо дали е в убежденията, делата или думите, явните или скритите.“⁵²⁹

Хората заявяващи, че има хубави нововъведения нямат никакъв довод, освен думите на Умер */радийеллаху анху/* по отношение на намаза терауих: „Колко хубаво нововъведение е това!“

Заявяват също, че има нововъведени неща, които не са били порицавани от праведните предци. Например: събирането на Корана в една книга, записването и събирането на хадисите.

Отговорът на това, е, че тези неща имат основа в божествените закони на Аллах, те не са измислени и нововъведени неща. С думите си: „Колко хубаво нововъведение е това!“ Умер има предвид в езиковото значение, не в шериатското значение. Това, което има основа в шериата, то се връща към нея. И ако бъде речено: „Това е нововъведение.“, тогава се има предвид нововъведение в езиково и шериатско значение, а шериатското значение на бидат е: „Онова, което няма основа в шериата.“ Събирането на Корана в една книга има основа, защото Пророка */саллеллаху алейхи уе селлем/* е повелявал да се записва Корана. Обаче той е бил записан на отделни части, а сподвижниците */Аллах да бъде доволен от тях/* са го събрали в един Мусхаф, за да го опазят.

Относно намаза терауих. Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* го отслужил няколко нощи заедно със сподвижниците си, но след това се оттеглил от тях, страхувайки се да не стане задължителен. Така сподвижниците продължили да го отслужват разделени по времето на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и след смъртта му. Докато накрая Умер ибн Ел- Хаттаб */радийеллаху анху/* ги събрал зад

⁵²⁸ Виж: Ел- Иатисам на Еш- Шатибий.

⁵²⁹ Джамиа Ел- улюм уе- л- хикем.

един имам, както са били зад Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Не, това не е нововъведението в религията.

Записването на хадисите също има основа в шериата. Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е повелявал на някои от сподвижниците си да записват определени хадиси и е позволявал това, когато някой го е питал. Самият Ебу Хурейра */радийеллаху анху/* е записвал хадиси по времето на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*. Като цяло по време на живота му забраните да се записват хадисите са били от страх да не се смеси Корана с тях. Но след като умрял, тогава тази забрана отпаднала, защото Корана вече бил низполсан изцяло преди смъртта му. Тогава мюсюлманите записали хадисите, страхувайки се да не се забравят или загубят. Аллах да им въздаде най- добрата отплата за Исляма и всички мюсюлмани. Те са опазили Книгата на техния Господар и суннета на Пратеника им */саллеллаху алейхи уе селлем/* от загуба и опетняване от злонамерени хора.

Втори раздел

Появяването на нововъведенията в живота на мюсюлманите и причините довели до това

1- Появата на нововъведенията в живота на мюсюлманите – съдържа две неща:

Първото нещо: Времето на появата на нововъведенията:

Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе */рахимехуллах/* казва: „Знай, че нововъведенията свързани с религиозната наука и ибадетите (боголсуженията) са се появили сред общността още в края на периода на четирите праведни халифа. Както ни съобщава Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* казвайки: „**Който живее от вас ще види голямо разногласие. Придържайте се към моят суннет и суннета на четирите праведни(напътени) халифи...**“⁵³⁰ Първите появили се нововъведения са: нововъведението за съдбата (ел- кадр)⁵³¹, нововъведението надежда (ел-ирджа)⁵³² и нововъведението ет- тешейюа⁵³³ и ел- хауаридж⁵³⁴. След като се случило разделението след убийството на Усман, тогава се породило и нововъведението на ел- харурийе⁵³⁵. След това в края на епохата на сподвижниците се появяват ел- кадерийе, в края на живота на ибн Умер, ибн Аббас, Джабир и други сподвижници */Аллах да бъде доволен от всички тях/*. А мурджие се появяват близо до този период. Що се отнася до ел- джехмийе, те се появяват в края на епохата на табиите, след смъртта на Умер ибн Абдул- Аазиз. Дори се споменава, че той е предупреждавал хората за тях. Човек на име Джехм (от който произлиза сектата „джехмийе“) се появява в Хорасан по време на халифатството на Хишам ибн Абдул- Мелик.

Всичките тези нововъведения (при споменатите секти) се появяват през втори век, по време на сподвижниците, които напълно са ги отхвърлили и порицали. След това се появява нововъведението на муатезиле и се залага раздорът измежду мюсюлманите. Появява се разногласие, различни мисли, философии и наклонности към нововъведенията и хорските прищевки. Тук се появява и сектата на тасавуфа

⁵³⁰ Ебу Давуд и Ет- Тирмизи, който казва: „Хасен- сахих“.

⁵³¹ Филосовка секта причисляваща се към Исляма на име „ел- кадерийе“ - те отхвърлят съдбата и предопределеното, казват, че Аллах не е предписал съдбата, че човек е напълно независим и сам се разпорежда със съдбата си както пожелае. Казват, че нещата не се случва по волята на Аллах а според желанието на човека.

⁵³² Това са тъй наречените мурджие, за които споменахме по рано. Те наблягат на надеждата в Аллах и казват, че делата не са от вярата, и, че вярата е постоянна величина, не отслабва и не се засилва, няма слаб и силен вярващ.

⁵³³ Това са шиитска секта, която заявява, че Али */радийеллаху анху/* трябвало да бъде първия Халиф, и казват, че Али е безгрешен. А в последствие изпадат в огромни бидати и заблуди, до такава степен, че отхвърлят достоверни хадиси и клеветят сахаби.

⁵³⁴ Секта известна с това, че са се възправили срещу Усман и Али и са ги убили. От най- отличителните им четри, е, че прекаляват в регигята и опрекват хората в неверие. Според тях всеки извършил голям грях става неверник.

⁵³⁵ Това е подразделение на сектата Ел- Хауаридж, отказали се да се подчинят на Али, убили са го и са упреждали вярващите в неверие. Наричат се харурийе, защото се появили при Харура- местност при Куфа.

(суфизма), както и застрояването на гробовете, което се появява след превъзходните векове. И ето така, всеки път, когато времето се увеличава (до Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* нововъведенията се размножават и придобиват различни разновидности.

Второто нещо: Местата на появата на нововъведенията:

Ислямските държави се различават в зависимост от появата на нововъведения в тях. Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе казва: „Великите части от земята, на които са живеели сподвижниците на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, и от които е излезнало религиозното знание и вярата са пет: Мекка, Медина, Куфа, Басра и Шам. От тях са излезнали Корана, хадисите, фикха, ибадетите и останалите неща от религията Ислям. И от същите места, с изключение на Мекка и Медина, са се появили основните нововъведения. В Куфа се появяват шиитите и мурджие (мурджитите) и след това се разпространяват извън нея. В Басра се появяват ел- кадерийе, ел- муатезиле и най-различни погрешни обреди, които след това се разпространяват извън нея. От Шам се появяват ен- несаб⁵³⁶ и ел- кадерийе. Що се отнася до ел- джехмийе, те се появяват в една от покрайнините на Хорасан, те следват най- лошите нововъведения.

Появяването на нововъведенията е било спрямо отдалечеността на местностите от двете места на пратеничеството. След като се получило разделението след убийството на Усман, тогава се появило нововъведението на ел- харурийе. Що се отнася до Озарената Медина, тя е била предпазена от появата на тези нововъведения, въпреки, че и в нея имало хора, които се причислявали към тях, но те били унижени и презрени. Или иначе казано, в нея е имало група хора, които са били ел- кадерийе и други сектанти, но били притиснати и унижени, за разлика от шиитите и мурджиите, които са били в Куфа, и за разлика от муатезилите и измислящите различни обреди в Басра, и ен- несаб в Шам, които явно са прилагали и разпространявали нововъведенията си. Присъства в достоверен хадис от Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, че Деджал няма да взезне в Медина. И така религиозното знание и вярата не престават да са преобладаващи в нея, до епохата на последователите на имам Малик (, имама на Маликийския мезхеб), а те са от хората на четвърти век (по хиджра).⁵³⁷

Що се отнася до първите три века – „превъзходните векове“ -, през тях никога не е имало явно разпространение на нововъведенията в града на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* Медина. И никога не е произлязло нито едно нововъведение в основите на религията от нея, така както са произлезли от други градове по света.

2- Причините, които са довели до появата на нововъведенията:

Нещото, в което няма съмнение е, че придържането към Книгата на Аллах и Суннета е единственото спасение, за да не се изпадне в заблуда и нововъведения. Всевишният Аллах казва: „**Това е Моят път правият път. Следвайте го и не следвайте пътищата, които ви отделят от Неговия път!**“⁵³⁸

⁵³⁶ Сектанти, които обвиняват Али ибн Ебу Талиб в неверие и се възправят срещу него.

⁵³⁷ Меджму'у Ел- Фетауа (20/ 300 – 303).

⁵³⁸ Ел- Енфал: 153.

Това нещо е пояснено от Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* в хадис предаден от ибн Мес'уд */радийеллаху анху/*, който разказва: „Пратеникът на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* начерта една черта и каза: **„Това е пътя на Аллах!“** След това от дясната и от лявата ѝ страна начерта други линии и каза: **„А това са други пътища, на всеки един от тях има по едни шейтан, който зове към него.“** След това прочете: **„Това е Моят път, правият път. Следвайте го и не следвайте пътищата, които ви отделят от Неговия път! Това ви повелява Той, за да се побойте.“**⁵³⁹

Онзи, който се отвърне от Книгата на Аллах и суннета на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, той ще бъде завладян от другите пътища, които са пътища на заблудата и на измислените нововъведения.

Причините, които са довели до появата на нововъведенията могат да се обобщят в следните неща:

Невежество по отношение на религиозните постановления, следване на страстите, желанията и прищевките, подкрепяне на определени виждания и личности, оприличаване с неверниците и сляпото им следване. Сега нека да разгледаме част от тези неща по- подробно:

А) Невежество по отношение на религиозните постановления:

Колкото повече време минава и хората се отдалечават от следите на пратеничеството, толкова повече религиозното знание отслабва и се разпространява невежеството. Или както е съобщил Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* с думите си: **„Който живее от вас ще види голямо разногласие...“**⁵⁴⁰ И с думите си: **„Аллах не отменя знанието изтръгвайки го от гърдите на рабите, но отнема знанието чрез смъртта на учените. И така, докато не остане нито един учен, хората ще приемат за водачи невежи, които ще бъдат питани (за фетуа), а те ще отговарят (ще издават религиозно постановление – фетуа) без знание. Те ще заблуждават себе си и останалите хора.“**⁵⁴¹

Само учените и религиозното знание могат да устоят на нововъведенията и да ги потушат. Ако учените и знанието изчезнат, тогава се дава възможност на нововъведенията да се появят и разпространят и на подкрепящите ги хора да се активират.

Б) Следването на страстите, желанията и прищевките:

Всеки, който се отвърне от Книгата на Аллах и суннета, той следва страстите и прищевките си, както казва Всевишният Аллах: **„А ако не ти откликнат, знай, че следват само страстите си! А кой е по-заблуден от онзи, който следва своята страст без напътствие от Аллах?“**⁵⁴²

⁵³⁹ Ахмед, ибн Хиббан, Ел- Хахим и други.

⁵⁴⁰ Част от хадиса предаден при Ебу Давуд и Ет- Тирмизи, казва: „Хадис хасен- сахих“.

⁵⁴¹ Джамиа Бейян Ел- Илм уе Федлюху на ибн Абдул- Берр (1/ 180).

⁵⁴² Ел- Касас: 50.

И казва - Всевишен е Той:- **„Не виждаш ли онзи, който взима за божество своите страсти? И го остави Аллах в заблуда, знаейки, и запечата слуха и сърцето му, и сложи преграда пред погледа му. Кой ще го напъти подир Аллах?“**⁵⁴³

В) Подкрепянето на определени виждания и личности:

Следването и подкрепянето на определени виждания, тези, философии и личности е една огромна преграда между човека и религиозния довод и опознаването на истината. Всевишният Аллах казва: **„И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!” казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си!”**⁵⁴⁴

Именно това е положението на сляпо следващите други хора в ден днешен. Това са част от теченията на суфиите и хората, служещи на умрели хора и гробовете им. Когато биват призовани да последват Корана и суннета и да изоставят онова, което противоречи на тях, те се аргументират с течението, което следват, шейховете си, бащите си и предците си.

Г) Оприличаването с неверниците:

Това е от нещата, които вкарват най- много хора в нововъведенията, както се споменава в хадиса, предаден от Уакид Ел- Лейсий, който казва: „Излязохме заедно с Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* към Хунейн, и ние до скоро бяхме неверници. Имаше съдружаващи, които обикаляха около лотосово дърво и окачваха оръжията си на него. То се наричаше: „Зату Енуат“. Ние минахме през едно лотосово дърво и рекохме: „Направи и за нас Зату Енуат, така както те си имат Зату Енуат. А Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* каза: **„Аллах е Най- Велик! Това са различни пътища! Кълна се в Този, в Чийто Ръка е моята душа, вие казахте това което Бену Исраил (израилевият род) са казали на Муса (Моисей): „...направи ни божество, както те си имат божества!“** Каза: **“Наистина сте хора невежи.“**⁵⁴⁵ **Непременно ще последвате пътищата на онези преди вас!**⁵⁴⁶

В този хадис се съдържа: „Това, че оприличаването на неверниците от страна на Бену Исраил ги довело до там да отправят тази лоша молба към Муса, т.е. да направи за тях божество, за да го обожествяват и да му служат. Същото нещо е подтикнало и част от сподвижниците на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/* да поискат от него да им направи дърво,на което да служат и от което да търсят берекет, вместо от Аллах. Положението в нашето съвремие е същото. Голяма част от мюсюлманите следват неверниците в измислиците, нововъведенията и съдружаванията с Аллах, като например: рождени дни, определяне на определени дни или седмици за определени неща, най- различни религиозни мероприятия и спомени (възпоменания), построяване на паметници, монументи и статуи за спомен,

⁵⁴³ Ел- Джасийе: 23.

⁵⁴⁴ Ел- Бакара: 170.

⁵⁴⁵ Ел- Еараф: 138.

⁵⁴⁶ Ет- Тирмизи- сахих.

погребални шествия, най- различни нововъведения при погребенията, застрояване на гробища и още ред други нововъведения.

Трети раздел

Позицията на ислямската общност към измислящите и извършващите нововъведения и подхода на ехлюссуне уе- л- джемаа в успорването им

1- Позицията на ислямската общност към измислящите и извършващите нововъведения:

Хората от ехлю- с- сунна уе- л- джемаа не престават да отговарят на измислящите и извършващите нововъведения, оспорвайки ги, възбранявайки им нововъведенията, забранявайки им да ги практикуват. Ето няколко примера за това:

А) Предава се от Умму Дерда, че е казала: „Ебу Ед- Дерда влезе при мен разгневен и аз го попитах: „Какво ти е?“ , а той отговори: „Кълна се в Аллах! Аз не намирам при тях нищо от делото на Мухаммед, с изключение на това, че всички те изпълняват намаза.“⁵⁴⁷

Б) Предава се от Умер ибн Йехйя, че е казал: „ Чух баща ми да говори за неговия баща и да казва: „Седяхме (и чакахме) пред вратата на Абдуллах ибн Мес‘уд преди сутрешния намаз, и когато излезеше отивахме заедно с него към джамията. [Веднъж] при нас дойде Ебу Муса Ел- Еш‘арий и рече: „Все още ли не е излезнал при вас Ебу Абдуррахман (т.е. Абдуллах ибн Мес‘уд)?“ Отговорихме: „Не!“ Той седна заедно с нас, докато излезе, а когато излезе се изправихме пред него всички. Той [Ебу Муса] му каза: „О, Ебу Абдуррахман! Аз видях по рано нещо в джамията, което силно възненавидях, въпреки че не видях нищо друго – елхамдулиллях -, освен хубаво!“ Той попита: „Какво е то?“ Отговори: „Ако живееш ще го видиш!“ След това каза: „Видях в джамията седнали хора на кръгове, които чакаха намаза и държаха в ръцете си камъчета, и във всеки кръг имаше по един човек, който им казваше: „Кажете сто пъти: „Аллаху Екбер!““, и те казваха по сто пъти „Аллаху Екбер“; „Направете сто пъти техлил⁵⁴⁸“, и те правеха сто пъти техлил; „Кажете сто пъти „Субханеллах!“ , и те казваха сто пъти „Субханеллах!“ . Той [Абдуллах ибн Мес‘уд] го попита: „А ти какво им рече?“ , отговори: „Не им рекох нищо, защото чакам твоето становище, или твоето виждане.“ Той каза: „Де да беше им казал да си преброят греховете и да им беше гарантирал, че няма да им бъде погубено нищо от добрините!“

След това тръгна и ние тръгнахме с него. Станахме до един от тези кръгове, той се спря при тях и каза: „Какво е това, което ви виждам да вършите?“ Отговориха: „О, Ебу Абдуррахман! Това са камъчена, на които броим нашия текбир⁵⁴⁹, техлил, тесбих⁵⁵⁰ и техмид⁵⁵¹.“ Той каза: „Броете вашите грехове, аз ви гарантирам, че нищо от

⁵⁴⁷ Ел- Бухари.

⁵⁴⁸ Техлил- думите „Ля иляхе илляллах“.

⁵⁴⁹ Думите: „Аллаху Екбер.“

⁵⁵⁰ Думите: „Субханеллах“

⁵⁵¹ Думите: „Елхамдулиллях.“

добрините ви няма да бъде погубено. О, общност на Мухаммед, горко ви, колко бързо дойде при вас гибелта ви! Ето, това са неговите сподвижници, още са тук, това са дрехите му, все още са влажни, това са съдовете му, все още не са изпочупени! Кълна се в Този, в Чийто Ръка е моята душа, вие или сте общност, която е по-напътена от общността на Мухаммед, или сте отворили портата на заблудата.“ Отговориха: „О, Ебу Абдурахман, заклеваме се в Аллах, ние не желяехме нищо друго, освен добро.“ Той им рече: „Колко много са онези, които желаят доброто, но не го улучват! Наистина, Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* ни разказа за група хора, които ще четат Корана, но той няма да преминава гърлото им. Кълна се в Аллах, не съм сигурен, но се страхувам, че повечето от тях са от самите вас.“ След това обърна гръб и си тръгна. Амр ибн Селеме каза: „Видяхме как повечето от тях през деня на битката Нехрауан нападаха сподвижниците заедно с ел- хауаридж (сектантите хариджити изправили се да воюват срещу сподвижниците).“⁵⁵²

В) Един човек отишъл при имам Малик ибн Енес */рахимехуллах/* и попитал: „От къде да вляза в ихрам?“ Отговори му: „От миката [мястото на влизане в ихрам], който е определил Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/* или от който той е влязъл в ихрам.“ Човекът рече: „Аз влязох в ихрам по- далеч от него.“ Малик каза: „Това не е мое виждане.“ Той рече: „Нима възненавидя това?“ Каза: „Възненавиждам за теб изпитанието!“ Човекът рече: „Какво изпитание има в по- голямото добро?“ Малик му отговори: „Наистина Всеишният Аллах казва: „**И да се боят онези, които нарушават негово нареждане, да не ги сполети изпитание или да не ги сполети болезнено мъчение!**“⁵⁵³ А нима има по- голямо изпитание от това ти да определиш нещо, което не е било определено от Пратеника на Аллах */саллеллаху алейхи уе селлем/*?!“⁵⁵⁴

Това е един пример, а учените не спират да възбраняват нововъведенията на измилящите и извършващите ги във всяко едно време – слава на Аллах-.

2- Подходът на ехлюссуне уе- л- джемаа в успорването им:

Подходът им в това отношение е базиран изцяло на Корана и суннета. Това е убедителният и удовлетворяващ подход, който се изразява в споменаване на нововъведенията и иновациите след това се оспорват с доводи от Корана и суннета, с които се доказва, че трябва да се придържаме към суннетите и да стоим далеч от измислиците и нововъведенията. Има доста изписани книги в тази насока. В книгите по акида (вяра, убеждение) учените отговарят на нововъведенията на шиитите, хариджитите, джихмитите, муатезилите и ешаритите, които имат изказвания смесени с нововъведения по отношение на основите на вярата и убедението. Също така имат отделни книги за това, както имам Ахмед е написал книга на име: „В отговор на джихмитите.“, Има и други, които са писали в тази насока като Усман ибн Сеид Ед- Даримий, Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе и ученика му ибн Ел- Каййим и др. Всички те отговарят на измислените и вкарани съмнения от тези течения и от хората служещи на гробове и мъртъвци, както и на суфиите. Що се отнася до книгите, които са специално написани в отговор на иноваторите и следващите нововъведенията, те са много. От тях са следните автентични книги:

- 1- Книгата Ел- Иатисам (Придържането) на Имам Еш- Шатибий.

⁵⁵² Ед- Даримий.

⁵⁵³ Ен- Нур: 63.

⁵⁵⁴ Това е споменато от Ебу Шааме в книгата: „Мотивът за отхвърляне на бидатите и нововъведенията, цитирайки от Ебу Бекр Ел- Хиллял- стр. 14.

- 2- Книгата Иктида Ес- Сират Ел- Мустеким (Слеването на правия път) на Шейх Ел- Ислям ибн Теймийе.
- 3- Книгата Инкяр Ел- Хауадис уе Ел- Бидеи (Порицаване на измислиците и нововъведенията) на ибн Уеддах.
- 4- Книгата Ел- Хауадис уе Ел- Бидеа (Измислиците и нововъведенията) на Ет- Тартуший.
- 5- Книгата Ел- Баис аля Инкяр Ел- Бидеи уе Ел- Хауадис (Мотивът за отхвърляне на нововъведенията и измислиците) на Ебу Шааме.

От съвременните книги:

- 1- Книгата Ел- Ибда‘а фи Медаар Ел- Ибтида‘а (Иноваторството в сверата на нововъведенията) на Шейх Али Мехфуз.
- 2- Книгата Ес- Сунен уе Ел- Мубтедеат ел- мутеалика би Ел- Езкяр уе Ес- Салеуат (Суннетите и нововъведенията, които се отнасят за споменаванията (ел- езкяр) и молитвите намаз) на Шейх Мухаммед ибн Ахмед Еш- Шукайрий Ел- Хауамидий.
- 3- „Предупредително послание от нововъведенията“ на Шейх Абдул- Азиз бин Баз.

И учените не престават – елхамдулиллях – да порицават нововъведенията и да отговарят подобаващо на последователите на иноваторството и нововъведенията чрез вестници, списания, брошури, радиостанции, петъчни хутбета, семинари и най-различни сбирки. Всичко това способства за образоваността на мюсюлманите, изчезването на нововъведенията и угасването на иноваторите и последователите на нововъведенията.

Четвърти раздел

Споменаване на част от нововъведенията в нашето съвремие, от които са:

- 1- Празнуването на рождението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- 2- Търсенето на берекет (благословия) при определени места, паметници, мъртви хора и т.н.
- 3- Нововъведенията в сферата на ибадетите (богослуженията) и приближаването към Аллах.

Съвременните нововъведения са много поради дългия период от пратеничеството, отсъствието на религиозно знание и многото призоваващи хора към нововъведения и несъответстващи неща на Корана и суннета, както и поради силното оприличаване на немюсюлманите в техните традиции, обреди и вярвания. Това се потвърждава и с думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „Непременно ще последвате пътищата на онези преди вас...“⁵⁵⁵

1- Празнуването на рождението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*:

Това е оприличаване с християните, които имат празник на име рождество Христово, или наричан още коледа. Така невежи мюсюлмани или учени на заблудата си позволяват да празнуват рождението на Пратеника Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/* на дванадесети рабиул- еууел или на друга дата. Част от тях организират празненства по джамиите, други по домовете си, а трети на най- различни места. На тези празненства се събират много значими личности и обикновени хора. Те празнуват и по този начин се оприличават на християните, които са въвели и измислили да празнуват рождението на Иса */алеихисселям/*. Много често този празник е много повече от нововъведение и оприличаване на християните, защото протича с извършването и изричането на неща, които са съдружаване или са порицани. Като например поезия, чрез която толкова много се превъзнася Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, че хората в нея започват да отправят молба (дуа) към него, вместо към Аллах⁵⁵⁶, или да търсят помощ от него, вместо от Аллах. Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е забранил да се прекалява с похвалните неща към него като казва: „Не ме превъзнасяйте така, както християните превъзнасяха сина на Мерйем. Аз съм раб, затова казвайте: „Раба на Аллах и Неговият Пратеник.“⁵⁵⁷ Понякога тези празненства са съпътствани със смесване на мъже и жени на едно място, неприлични нрави и поведения, та дори и опияняващи вещества и ред други...

Превъзнасянето (Ел- Итра) означава: Прекаляването в похвалите към него. За съжаление част от хората дори си мислят, че Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* присъства (с душата си) при тях по време на тези празненства. От порицаните неща, които се забелязват при тези празненства са: групово напевно пеене, удряне на барабани и ред други измислени споменавания на иноваторите наречени суфии. По време на тези празненства понякога има смесване на мъже и жени на едно място, което

⁵⁵⁵ Ет- Тирмизи, определя го като сахих.

⁵⁵⁶ Това се съдържа дори в някои варианти на наличните мевлиди в България.

⁵⁵⁷ Ел- Бухари и Муслим.

е причина за изпитания и попадане в нечестивост. Но дори в това празнество да отсъстват всички тези неща и да е просто една групова сбирка, за да се нахроят хората и да се сподели щастието, както някои заявяват, то пак попада в нововъведенията: „**и всяко измислено нещо е нововъведение, и всяко нововъведение е заблуда...**“. Също така, дори да е просто една сбирка, тя е причина, водеща до забраненото превъзнасяне, като в последствие се случват порицани неща, които се наблюдават при останалите празненства.

Заявяваме: „Това е нововъведение, защото то няма основа в Корана и суннета, нито при праведните предци и „превъзходните векове“. Това се появява в по-късен период, през четвърти век по хиджра, и то е нововъведено от шиитската секта на фатимитите. Имам Ебу Хафс Тадж Ед-Дин Ел-Факханий */рахимехуллах/* казва: „Често се отправя въпросът от група благословени хора за сбирките, които организират част от хората през месец рабиу ел-еуел, именувайки ги: „рождението на пратеника. Дали те имат основа в религията? Те питат, искайки пояснение за това, и определено разяснение. Аз отговарям: - а сполуката е само от Аллах-:, „Не знам основа (довод) за това рождение нито от Корана, нито от суннета, нито да е вършено от някого от учените на тази общост, които са добрият пример за нас в религията, придържащи се към онова, на което се били тези преди тях. Това е нововъведение, измислено от отричащите (примера на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*) и е страст на душата, породена при обичащите храната.“⁵⁵⁸

Шейх Ел-Ислям ибн Теймийе */рахимехуллах/* казва: „Също така (от нововъведенията е) това, което са го измислили част от хората, надпреварвайки се с християните или просто от уважение и почит към Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*... Който приеме раждането на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* за празник, въпреки че има разногласие за точната дата, той не следва практиката на праведните предци. И ако това беше нещо добро и превъзходно, то непременно праведните предци преди нас */Аллах да е доволен от тях/* щяха да бъдат от първите, които ще го вършат. Те са хората, които много по-силно са обичали и почитали Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* от нас. Те са се стремели много повече към доброто, отколкото ние. Те са изявявали обичта и почитта си към него чрез следването му и покорството на него, чрез спазване на повелите му, съживяване на суннета му – явно и скрито -, чрез разпространение на това, с което е изпратен и борба за него чрез сърцето, езика и ръката. Това е пътят на най-предните, първите от преселниците (ел-мухаджирин) и помощниците (ел-енсар), и онези, които ги следват с добрина.⁵⁵⁹ (До тук са думите му, с малки съкращения).

По отношение на това нововъведение са написани редица книги и послания, както отпреди, така и съвременни. Всички те го разглеждат като нововъведение и оприличаване, което води до празнуване на други рождества, като рождествата на определени приближени до Аллах хора – наречени евлие -, рождествата на шейхове и велики личности. Ето така се отварят портите на много злини.

⁵⁵⁸ Рисалету ел-меурид фи амел ел-меулид.

⁵⁵⁹ Иктида Ес-Сират Ел-мустеким (2/615) с редакция на д-р Насир Ел-Акл.

2- Търсенето на берекет (благословия) при определени места, паметници, мъртви хора и т.н.:

От измислените нововъведения е: търсенето на берекет от творенията на Аллах. Всъщност това е дял от дяловете за идолопоклоничество и мрежа, с която се плечкосват лесни пари от хората. Ет- Теберрук е търсене на берекет (благословия). Или това е: „Присъствието на добро в дадено нещо и увеличаването му.“ А търсенето на залагане на добро в дадено нещо или търсенето на увеличаване на това добро в него се прави само от Този, Който владее това и има сила за него. А нима това не е само и единствено Пречистият Аллах?! Той е Този, Който спуска берекета и го залага в определени неща. Що се отнася до творенията Му, никое от тях няма дадена способност да дава берекет и да го залага, нито да го задържи при определеното нещо и да го направи да е постоянно там. Търсенето на берекет при определени места, паметници и хора – живи или мъртви – не е позволено. Когато човек вярва, че определеното нещо може само по себе си да му даде или заложи берекет, тогава той извършва съдружаване (голям ширк). А ако вярва, че посещението на това нещо, докосването до него и обтриването му са причина Аллах да му даде берекет, тогава това е средство, чрез което се достига до съдружаването (големия ширк).

Що се отнася до това, което са вършели сподвижниците от търсенето на берекет чрез косата, слюнката и това, което се отделяло от тялото му (от чистите неща) от Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, то се отнася само за него, както споменахме по-рано. Това се отнася само за него, затова сподвижниците не са търсели берекет при къщите му, нито при гроба му, след като е умрял, нито са търсели берекет при местата на които е отслужвал намаз или е отсядал. Още повече това се отнася за места на приближени хора до Аллах (евлие). Те не са търсели берекет чрез праведните хора, като Ебу Бекр, Умер и останалите отличени с превъзходство сподвижници, нито докато са били живи, нито след смъртта им. Не са отивали към пещерата Хира, за да отслужват намаз или да оправят дуа, не са отивали към планината Ет- Тур, където Аллах е говорил на Муса, за да отслужват намаз или да отправят дуа. Не са отивали при които и да били от местата или планините, които са известни, че са на пророци и т.н., нито към застроен гроб на които и да било от пророците.

Също така, мястото, на което Пратеникът */саллеллаху алейхи уе селлем/* е изпълнявал постоянно намаза в Медина, нито един от праведните предци не е отивал да го докосва с ръце или да го целува. Същото е положението и с мястото, на което е изпълнявал намаза в Мекка. След като местата, на които е стъпвал крака на благородния Пратеник */саллеллаху алейхи уе селлем/* и на които той е изпълнявал намаз не е озаконено да се обтриват и целуват (за берекет и да се търси берекет при тях), тогава какво остава за такива места, на които други хора са изпълнявали намаз или са спали? От основните неща, които се знаят в Исляма, и това го преподават учените, е, че обтриването на такива места и целуването им няма нищо общо с религията на Мухаммед */саллеллаху алейхи уе селлем/*.⁵⁶⁰

⁵⁶⁰ Виж: Иктида Ес- Сират Ел- Мустеким (2/ 795 – 802) с редакция на д-р Насир Ел- Акл.

3- Нововъведенията в ибадетите (богослуженията) и приближаването към Аллах:

Нововъведенията, измислени и вкарани в ибадетите в ден днешен са много, а основата по отношение на тях е теукиф (т.е. аргументирането за тях само от Корана и суннета). Всяко едно богослужение в Исляма е озаконено с довод, а това, за което няма довод е нововъведение. Доказателството за това са думите на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*: „**Който извърши дело, което не е в съответствие с тази наша повеля (религия), то ще бъде отхвърлено.**“⁵⁶¹

Ибадетите (богослуженията), които са измислени и се практикуват в ден днешен, без да има за тях доказателство са много, от тях са:

- **Изричането на възнамерението за намаза с думи или на глас:** Т.е. да се каже: „Възнамерявам да изпълнявам заради Аллах такъв и такъв намаз...“. Това е нововъведение, защото не е от суннета на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*, и защото Всевишният Аллах казва: „**Кажете: “Нима Аллах известявате вие за вашата религия, след като Аллах знае всичко на небесата и всичко на земята. Аллах всяко нещо знае.**”⁵⁶²

Мястото на възнамерението е сърцето, то е от делата на сърцето, а не от делата на езика, (не се изрича с думи).

- **Груповото споменаване на Аллах след намаз-** това, което е озаконено в Исляма е всеки един сам да споменава Аллах с озаконеното споменаване след намаза ,които е фард.
- **Изискването да се чете сура Ел- Фатиха при наличието на сбирки и поводи, както след отправянето на два или за умрелите хора.**
- **Да се насъбират хората при смъртта на някой като на церемония или подобни сбирки различни от озаконеното в Исляма погребение-** като например да се приготвя храна, да се хранят хората, да се наемат определени хора, които да четат определени неща, мислейки си, че тези неща са като съболезнования или в полза на умрелия. Всички тези неща са нововъведения и нямат основа в религията, това са окови и възли, за които няма абсолютно никакъв довод от Аллах.
- **Празнуване поради религиозни поводи, като „Исра и Миарадж“, преселението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* и т.н.-** празнуването на тези неща няма основа в религията на Аллах.
- **Това, което се извършва през месец реджеб и определянето на специални ибадети за него-** като допълнителен намаз и допълнително говеене. Този месец не се отличава с нищо от останалите месеци, нито по отношение на говеене, нито по отношение на намаз, колене на курбан и каквото и да било друго.
- **Споменаванията на Аллах при суфиите с всичките им разновидности-** всички те са измислени и са нововъведения, защото са в противоречие с

⁵⁶¹ Муслим.

⁵⁶² Ел- Худжурат: 16.

озаконените споменавания на Аллах в религията, било то по отношение на формите, начините или времената им.

- **Определянето на петнадесетата нощ от месец Шабан за нощен намаз (кийям ел- лейл) и петнадесетия му ден за говеене-** специално за тези неща няма доказателство от Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
- **Застрояването на гробовете, приемането им за места за служене, посещението им с намерение сдобиване с берекет, търсенето на близост до Аллах ,посредством умрели хора и още ред такива неща, които са съдружаване с Аллах.** Също така и посещението на тези места от жени, въпреки че Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/* проклена посещаващите жени гробищата⁵⁶³, както и застрояването на гробищата или слагането на лампи и светилници по тях.

В завършек ще кажа: Нововъведенията са пощата на неверието, те са добавки към религията, които не са озаконени нито от Аллах, нито от Пратеника Му. Нововъведенията са по- голямо зло от големите грехове, защото грешникът извършва голям грях и знаейки, че е голям грях се покаява от него, а извършващият нововъведението вярва, че то е от религията, и че чрез него се доближава до Аллах, така той не се покаява от него. Нововъведенията опропастяват суннетите и карат извършителите им да мразят суннетите и извършителите на суннетите.

Всяко нововъведение е отдалечаване от Аллах, което предизвиква гнева и наказанието на Аллах. Всяко едно нововъведение е причина за отклоняване на сърцето и покварата му.

Как трябва да се отнасяме към извършващите нововъведения:

Забранява се да се дружи и седи заедно с извършващите нововъведения, освен когато е с намерение отправяне на наставление и възбраняване на порицаното. Така е, защото друженето с тях влияе лошо на човека, то е причина други да възненавидят дружачия с тях и да се предпазват както от тях, така и от него, опасявайки се да не им навредят. И ако не може извършващите нововъведения да се възпрат и да им се попречи да извършват нововъведенията си, тогава е дълг на отличените с власт сред мюсюлманите и на учените да възбраняват и поясняват нововъведенията им, дори ако има нужда да ги хванат за ръка и да ги възпрат от нововъведенията им. Наистина опасността за Исляма от иноваторите и извършващите нововъведенията е огромна. Редно е да се знае, че определени кръгове от немюсюлмани насърчават и мотивират иноваторите и извършващите нововъведения от мюсюлманите към това. Те им помагат по всякакъв възможен за тях начин, целейки с това да опетнят и затрият Исляма.

Моля Всемогъщия и Превелик Аллах да подкрепи религията Си, да направи Неговото Слово да бъде най- висшестоящото и да унизи враговете си!

⁵⁶³ Според една част от учените този хадис е отменен с друг и не е забранено за жените да посещават гробищата, когато спазват етиката предписана от Аллах в това отношение. А според друга част от учените посещението на гробищата от жени е забранено, дори да се спазва етиката в Исляма- това мнение се поддържа от писателя на тази книга.

И нека саляу селяма да бъдат над нашия Пратеник, семейството и сподвижниците му.

Съдържание

1. Въведение

2. Глава първа: Въведение в изучаването на убеждението

- **Първи раздел**: Какво означава „убеждение“ и пояснение на важноста му, като основа върху която се основава изграждането на религията.
- **Втори раздел**: Източниците на правилното убеждение и метода на праведните предци при изучаването му.
- **Трети раздел**: Отклоняване от правилното убеждение и начините на предпазване от това.

3. Глава втора: Пояснение на думата „теухид“ и видовете му

1- Единство в господството:

- **Първи раздел**: Пояснение какво означава „единство в Господството, природната му заложеност у хората и признаването му от съдружаващите.
- **Втори раздел**: Пояснение на значението на думата „Рабб“⁵⁶⁴ в Корана и суннета, както и погрешните разбирания на заблудили се общности, с кратък отговор на тях.
- **Трети раздел**: Пояснение, че цялата вселена и всичко в нея са подчинени и покорни на Аллах.
- **Четвърти раздел**: Пояснение на метода, който следва Корана в потвърждаването на единството на Аллах по отношение на сътворението, даряването с препитание и останалите неща.
- **Пети раздел**: Пояснение на пряката свързаност на единството в Господството с единството в Божествеността на Аллах.

2- Единство в божествеността:

- **Първи раздел**: Какво означава „единство в Божествеността“, и това, че то е основно нещо, към което са призовавали пратениците.
- **Втори раздел**: Двете засвидетелствания- значението им, основите им, условията им, това, което се изисква от тях и нещата, които ги анулират.
- **Трети раздел**: Узаконяването: Халал и харам⁵⁶⁵- това е право само на Аллах.
- **Четвърти раздел**: Богослуженията [ибадет]- значение, видове и всеобхватност.
- **Пети раздел**: Пояснение на някои погрешни разбирания на думата ибадет- (с това се има предвид придаване на непълното ѝ значение или прекаляването в него).
- **Шести раздел**: Пояснение на правилните стълбове на ибадета- страх, обич, смирение, надежда.
- **Седми раздел**: Условията за приемане на ибадета и делата- те са: Искреност и следване примера на Пратеника Мухаммед /*саллеллаху алейхи уе селлем*/.
- **Осми раздел**: Пояснение на степените на вярата, а те са: Ислям, иман, ихсан. Определението им и това, което носят със себе си от всеобщо или конкретизиращо значение.

3- Единството в имената и качествата на Аллах

⁵⁶⁴ Господар

⁵⁶⁵ Халал и харам- позволено и забранено в религията.

- **Първи раздел:** Доказателства от Корана, суннета и разума в потвърждение на имената и качествата
 - **Втори раздел:** Методологията следвана от последователите на суннета и джемата по отношение на имената и качествата
 - **Трети раздел:** В отговор на тези, които отхвърлят и отричат имената и качествата на Аллах, или част от тях.
4. **Глава трета: Пояснение на съдружаването [ширк], отклоняването на човечеството от божественото напътствие на Аллах и кратка история на неверието, атеизма, съдружаването и лицемерието.**
- **Първи раздел:** Отклоняването на човечеството.
 - **Втори раздел:** Съдружаването- определение и видове.
 - **Трети раздел:** Неверието- определение и видове.
 - **Четвърти раздел:** Лицемерието- определение и видове.
 - **Пети раздел:** Пояснение на същността на всяко нещо от: Невежество, нечестивост, заблуда и вероотстъпничество. Видовете им и постановленията за тях.
5. **Глава четвърта: Думи и дела, които анулират или отслабват единобожието**
- **Първи раздел:** Да заяви човек, че знае неведомото чрез гледане на длан, на кафе, на звезди и т.н.
 - **Втори раздел:** Магьосничеството, гадаенето и пророкуването.
 - **Трети раздел:** Коленето на курбани и даването на обет на гробища, на умрели хора, или на определени места и възвеличаването им.
 - **Четвърти раздел:** Възвеличаване и обожествяване на идоли, паметници и мемориали.
 - **Пети раздел:** Подигравка с религията и презиране и подценяване на достойнството ѝ.
 - **Шести раздел:** Отсъждане с друго, а не с това, което Аллах е низпослал.
 - **Седми раздел:** Заявяването от стана на човек, че има право да узаконява в религията, да определя кое е халал и кое е харам.
 - **Осми раздел:** Причисляването към атеистични течения и секти на невежеството.
 - **Девети раздел:** Материалистичния поглед върху живота.
 - **Десети раздел:** Ер- Рука и Ет- Темаим.
 - **Единадесети раздел:** Заклеването в друг, а не в Аллах, търсенето на посредничество между човека и Аллах, търсенето на помощ от творенията на Аллах, изключвайки изцяло Аллах.
6. **Глава пета: Пояснение на задължителните вярвания относно Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, семейството му и сподвижниците му.**
- **Първи раздел:** Задължението да се обича Пратеника и да се почита, забраната да се прекалява спрямо него и да е превъзнесен, и поясняване на неговото място /саллеллаху алейхи уе селлем/.
 - **Втори раздел:** Задължението да му се покоряваме и да следваме неговия пример.
 - **Трети раздел:** В узаконените саляту и селям на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/.
 - **Четвърти раздел:** Превъзходството на семейството му и нашия дълг към тях, без да ги омаловажаваме или да прекаляваме спрямо тях.

- **Пети раздел:** По отношение на превъзходството на сподвижниците, убежденията, които трябва да имае спрямо тях и пътя, който следват ехлю-с-суннет уе-л-джемаат по отношение на случилото се по между им.
- **Шести раздел:** Забраната да се ругаят и обиждат сподвижниците и водачите по правия път.

7. Глава шеста: Нововъведенията (бидатите):

- **Първи раздел:** Определението за бидат – видовете му – постановленията за него.
- **Втори раздел:** Появяването на нововъведенията в живота на мюсюлманите и причините довели до това.
- **Трети раздел:** Позицията на ислямската общност към измислящите и извършващите нововъведения и подхода на ехлюссуне уе- л- джемма в успорването им.
- **Четвърти раздел:** Споменаване на част от нововъведенията в нашето съвремие, от които са:
 - 1- Празнуването на рождението на Пратеника */саллеллаху алейхи уе селлем/*.
 - 2- Търсенето на берекет (благословия) при определени места, паметници, мъртви хора и т.н.
 - 3- Нововъведенията в сферата на ибадетите (богослуженията), приближаването към Аллах и т.н.